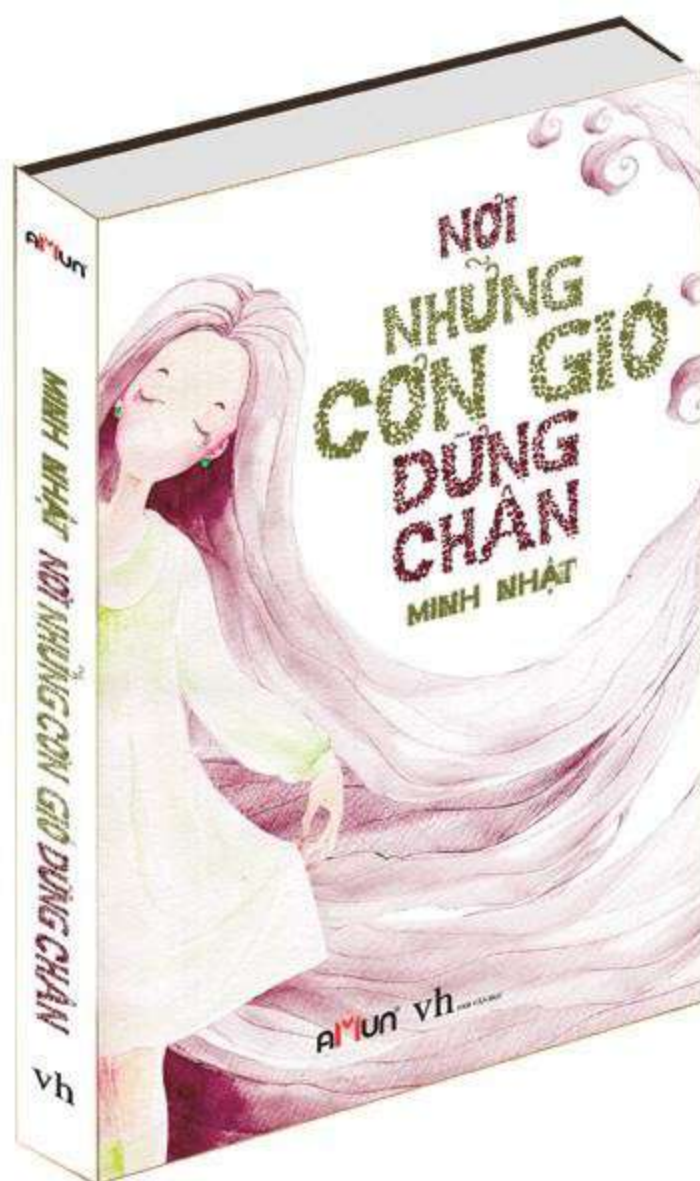

NƠI
NHỮNG
CƠN GIÓ
DỪNG
CHẠM
MINH NHẬT

Almun® và HOÀ VÂN BÚC

Nơi những cơn gió dừng chân

Tác giả: Minh Nhật

Nhà xuất bản: Văn học

Đơn vị phát hành: Đinh Tị

Dự án: Koibito Yo

Type: Internet & Voi Coi

Beta: Koibito Yo

Ebook: Devil

[Giới thiệu](#)

[Bảo từ](#)

[Điều kỳ diệu ở New York](#)

[Hoa Anh Đào Trong Gió](#)

[Những chú chim gác mái](#)

[Tháng Giêng diệu kỳ](#)

[Chàng trai cổ điển](#)

[Bức ảnh Polaroid](#)

[Con đường lá vàng rơi](#)

[Giấc Mơ Mùa Đông](#)

[Chiếc đồng hồ mười bảy nghìn USD](#)

[Và như thế là đủ để nhớ về cô ấy](#)

[Trò chơi của những quả cherry](#)

[Những Bản Phác Thảo Bút Chì](#)

[Nơi những cơn gió dừng chân](#)

[Trò chơi đuổi bắt](#)

[Ngôi sao trên bầu trời Brisbane](#)

[Ở cạnh khi mình khóc](#)

[Đoạn Đường Tình Yêu](#)

[Chi có bạch tú cầu hiệu">](#)

[Những hương vị cocktail](#)

Giới thiệu

Sau Cà phê yêu, Minh Nhật lại đưa độc giả phiêu lưu đến một cảm xúc hoàn toàn mới lạ: "**Nơi Những Con Gió Dừng Chân**" (tập truyện ngắn) để chiêm nghiệm những cảm xúc của tuổi trẻ với những yêu thương mong manh, luôn tiệp cận với ranh giới ảo vờ, mất mát nhưng đầy trải nghiệm lý thú.

Không gian câu chuyện xoay quanh đời sống của những người trẻ hiện đại đi du học và những câu chuyện tình cảm nam nữ xoay quanh những không gian này cũng thật nhẹ nhàng, tinh tế và để lại trong lòng bạn đọc những suy tư, trải nghiệm thật dễ mến.

Bão từ là truyện ngắn có sử dụng bút pháp hiện thực huyền ảo, một cơn bão đến từ một chuyến bay hay một cơn bão đến từ trong sự rung động trái tim của một chàng trai khi người bạn gái yêu quý không còn nữa. Anh luôn thấy Liên trong từng trải nghiệm nhỏ nhoi của mình và cũng nhờ có cơn bão từ này, mà anh nhận ra cuộc sống này thật có ý nghĩa, chúng ta không chỉ sống cho ngày hôm qua mà còn phải sống vì ngày hôm nay và cả những ngày sau nữa. Khi đứng trước ranh giới giữa sự sống và cái chết thì giá trị của sự sống mới được nhìn thấy.

Đến với truyện: Những ngôi sao Gotham, Bóng tối New York, Sợ chỉ màu đỏ cũng xoáy vào tình yêu của những người trẻ xa xứ, trong câu chuyện đậm vẻ huyền hoặc, giả định của bút pháp hiện thực huyền ảo, câu chuyện tình giữa nhân vật tôi và Chi càng đậm chất bi thương, đẹp đẽ trong sáng.

Truyện của Minh Nhật đều có kết thúc mở, có thể mở ra những bế tắc không lối thoát, cũng có thể mở ra những niềm tin hi vọng dang trào. Nhưng với lối hành văn nhẹ nhàng, trẻ và thông minh của một cây viết nhiều năm lăn lộn ở mảng báo dành cho giới trẻ học đường. Có một điều dễ nhận thấy, văn của Minh Nhật tiệm cận đến giới trẻ với những suy nghĩ, trải nghiệm đầy màu sắc của tuổi đôi mươi.

Trong câu chuyện Tháng giêng diệu kỳ, điều thú vị nhất là ở câu kết của nhân vật nữ chính: "Anh à, em nghĩ lại rồi, em không chờ hết năm 2012 nữa đâu, giữa năm mình cưới luôn nhé!" Và với chàng trai đôi mươi kia, thì "lời tỏ tình" dễ thương kia chính là một điều diệu kỳ.

Tập truyện ngắn của Minh Nhật gồm hai mươi truyện ngắn, về đề tài giới trẻ và những câu chuyện tình yêu của người trẻ xa xứ với ngôn ngôn những tâm tư, ưu tư tiệm cận vào cảm xúc của người đọc. Nếu ai đã từng biết đến Minh Nhật, sẽ thấy yêu thích những trang văn mà yêu thương man mác dường như lẫn khuất trong từng câu chữ.

Bão từ

Dedicate to Zany

And you can tell everybody this is your song.

It may be quite simple but now that it's done.

I hope you don't mind...

I hope you don't mind that I put down in words>

How wonderful life is while you're in the world .

Cafe Chuồn Chuồn một ngày vừa nắng vừa mưa. Hiệp ngồi với chiếc laptop, để chế độ *invisible* cho Yahoo và nhẩn nha nghe mấy bản nhạc. Cốc trà gừng trước mặt đã nguội. Nó thật sự muốn

làm một điều gì đó để phá vỡ cảm giác nhàm chán đang ngày càng xâm chiếm. Nhiều lúc Hiệp cảm giác như mình mắc một thứ bệnh gì đó về tư tưởng, tự kỷ thì không, trầm cảm càng không, nhưng nó đang ngày càng thấy rõ cuộc sống của mình trở nên tẻ nhạt và tẻ nhạt hơn mỗi ngày.

Thời gian ở Melbourne với tất cả những vui buồn đã khép lại vào lễ tốt tháng ba, trở về Hà Nội với tâm trạng băng khuâng. Hiệp thấy mình giống như một chú sói uể oải sau những ngày tháng săn bắt triền miên. Nó ngủ khoảng nửa thời gian mỗi ngày và ngồi quán nửa thời gian còn lại - xem ra không phải một lựa chọn tốt trong một thời gian dài. Sự thật, lý do của toàn bộ chuyện này có lẽ là do nó không thể vượt qua cú sốc về Liên, một người có thể là quan trọng của nó - qua đời trong một tai nạn giao thông bất ngờ chỉ trước khi nó tốt nghiệp vài tuần. Những hình ảnh về Liên cứ ám ảnh nó, ngày qua ngày, như thể nó đã có lỗi.

Hiệp hít một hơi dài, nhắc máy gọi cô bạn thân nhất:

- Đi Ấn Độ với mình không Trang?

Hai đứa ngồi ở ngay cạnh chiếc cửa tự động, cánh cửa đóng, mở liên tục khi có những hành khách vội vàng bước qua, ai cũng mang theo một vẻ vội vã giống như vừa xem một bộ phim về ngày tận thế. Hiệp cầm cúi lục tìm túi đựng pin máy ảnh dự trữ trong khi nhân nhả ăn chiếc bánh mì pate duy nhất mang theo từ Hà Nội. Hai đứa có ba tiếng quá cảnh ở Thái Lan trước khi bay sang Kolkata.

- Giờ quay về vẫn còn kịp đấy.

- Bạn có giọng đùa nghe rất thật. - Hiệp nhú mày.

- Bạn có chắc là bạn muốn đi không Hiệp?

- Không mình không chắc. Người ta luôn phải chắc chắn khi muốn làm bất cứ thứ gì à?

- Cũng không hẳn, nhưng điều này hơi điên.

- Bạn nói chuyện giống hệt mẹ mình.

- Thế còn bố bạn?

- Bố mình bảo đi thì nhớ mua về cho bố tấm thảm thêu hình thần gì đó, thần voi à?

- Thần phá hoại - Trang cười phá lên. - Sao bố bạn lại thích cái đó?

- Vì bố mình bảo đó là biểu tượng trong tâm linh của người Ấn Độ.

- Sự phá hoại là để bắt đầu cho một sự khởi đầu mới - Trang gật gù.

- Trong phim nào đấy?

- Không nhớ, phim này xem lâu rồi. - Trang khoát tay. - Nhanh lên còn vào *check in* nào, chúng ta còn hai mươi phút.

Máy bay cất cánh được không lâu thì Trang đã tíu tít với một nữ hành khách tóc vàng ngồi bên trên. Quá quen với tính cách hòa đồng trong mọi kiểu lông của cô bạn thần du lịch, và cũng quá quen với những hướng dẫn về việc mặc chiếc áo phao thế nào cho đúng cách của cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đang khoa tay múa chân, Hiệp để chế độ airplane cho điện thoại và cắm tai nghe ipod vào. Chiếc ghế bên cạnh nó, gần cửa sổ, vẫn trống. Hiệp cảm thấy rất mệt mỏi. Cả cơ thể và trí não của nó như một bản nhạc đang bị đánh sai tông, và Hiệp không biết phải làm sao để rời khỏi suy nghĩ về Liên. Không biết trong bao nhiêu lần, bao nhiêu đêm nó nghĩ về sự bất

công của cuộc sống khi cướp đi cuộc sống của một cô gái tài năng và đầy nhiệt huyết sống. Nhiều khi nó ước rằng nó là người bị chiếc xe đó đâm vào chứ không phải Liên, bởi nó không có tài cán gì, chẳng được tích sự gì, chẳng có một lý tưởng gì to lớn để đóng tròn vai của chính mình. “Tại sao” có lẽ luôn là câu hỏi nó đặt ra mỗi sáng thức giấc.

Bản nhạc *Never gonna leave this bed* của Maroon5 vang lên khi Hiệp chỉnh chiếc ghế ngả về phía sau chuẩn bị cho một giấc ngủ ngắn. Một đứa bé cất tiếng khóc nho nhỏ ở đâu đó trên những hàng ghế đầu, một hành khách châu Âu vẫn loay hoay với chiếc túi to ụch màu xám tro dán đầy dấu nhập cảnh của các nước, một chàng trai Hàn Quốc có bộ mặt ngán ngấm khi cô bạn gái ngồi bên cạnh nói liên tục với tần suất ngày càng nhanh hơn, một đôi vợ chồng già với mái tóc bạc trắng yên lặng với những cuốn sách dày cộp. Hiệp từ từ nhắm mắt lại...

Nó không biết mình thiếp đi bao lâu cho đến khi đột nhiên nó cảm thấy máy bay lắc nhẹ nhẹ, rồi bắt đầu rung lên dữ dội. Hiệp giật mình tỉnh dậy và rút tai nghe ra. Mọi người xung quanh nó cũng hoảng hốt không kém, mặt Trang tái xanh lại, cả người co rúm như một con sâu trước từng đợt chấn động ngày càng có vẻ mạnh hơn. Chiếc đèn đỏ ở khoang đầu nháy lên một cách đầy bất an. Tiếng của tiếp viên vang lên trên loa: “Máy bay đang đi qua vùng có bão, mong hành khách giữ bình tĩnh và cài dây an toàn cho đến khi đi qua vùng bão.” Hiệp không hiểu mọi người sẽ giữ bình tĩnh như thế nào khi mà chính giọng của cô tiếp viên vừa rồi cũng run rẩy. Nó kéo ghế lên, cất ipod vào túi và hạ cửa sổ xuống sau khi nhìn thấy một tia sét làm bầu trời lóe sáng trong giây lát rồi trở nên mù mịt. Tiếng nói chuyện, tiếng khóc, tiếng la hét xen lẫn nhau náo loạn. Hiệp quay sang cài dây an toàn cho Trang khi thấy con bạn cứng đờ ra như một khúc gỗ và bắt đầu khóc. Máy bay lại rung mạnh lên một lần nữa khiến một ngăn hành lý bật ra và rơi xuống những chiếc túi nặng trĩu, một vài hành khách kêu lên sợ hãi. Khi nó đang ngoái nhìn một cách hoảng hốt thì có tiếng nói vang lên cạnh:

- Bình tĩnh, anh!

Nó giật mình quay lại, ở chiếc ghế trước đó vẫn trống, Liên đang ngồi đó, nhìn nó dịu dàng. Hiệp không thể tin vào mắt mình:

- Em...

- Có lẽ máy bay bị một cơn bão từ mới hình thành bao phủ - Liên nhìn quanh, nói, giọng vẫn rất nhẹ nhàng. - Anh khỏe chứ?

- Anh nghĩ về em mỗi ngày. - Hiệp trả lời không liên an gì đến câu hỏi.

- Thật ư? Đừng tốn thời gian nghĩ về em, hãy nghĩ về những điều anh muốn làm trong cuộc sống của mình.

- Anh chẳng muốn làm gì. Em chính là một phần cuộc sống của anh trước khi em ra đi.

- Điều đó không có nghĩa là anh nên phí hoài phần còn lại của cuộc sống sau khi em đi. Anh cần bước tiếp.

- Anh không thể. - Hiệp thở dài.

- Anh có thể, bởi vì còn quá nhiều điều đẹp hơn trong cuộc sống. Và em cảm thấy rất dễ chịu ở nơi em sẽ tới.

- Anh cũng muốn ở đó với em. - Hiệp nói điều nó nghĩ rất nhiều lần.

- Không. - Liên lắc đầu, ánh mắt chậm rãi. - Anh có quá nhiều điều chưa làm. Còn em thì đã làm nhiều, hoặc ít ra là đã làm đủ để không thấy hối tiếc.

Tiếng của tiếp viên lại vang lên trên loa, nhắc hành khách tiếp tục giữ bình tĩnh, một động cơ đang gặp trục trặc bởi bão từ và họ

đang cố gắng khắc phục, bằng giọng không lấy gì làm tự tin lắm cô tiếp viên nhắc lại về vị trí cũng như cách sử dụng áo phao và mặt nạ oxy trong tình huống cần thiết.

- Anh biết cách dùng những thứ đó rồi chứ? - Liên vuốt mái tóc ngắn, chậm rãi nói.

- Anh không chắc, và anh không nghĩ nó thật sự quan trọng...

- Có quan trọng đấy. - Liên cười. - Anh hãy chuẩn bị cho mình những kiến thức cần thiết, vì cuộc sống trước mắt còn nhiều bất ngờ lắm.

- Anh không biết rằng “cuộc sống trước mắt” mà em nói có kéo dài lâu không? - Hiệp thở mạnh

- Điều anh cần suy nghĩ là làm hết sức có thể, đừng buông xuôi và không bao giờ được nản chí. - Liên nắm lấy tay Hiệp.

- Để làm gì, khi cuộc đời này đâu có công bằng...

- Chúng ta không bao giờ biết được nó có thật sự công bằng không, nhưng mọi việc xảy ra đều có lý do của nó. Ngay cả khi anh cố gắng hết sức và không đạt được thứ anh muốn, cũng không có nghĩa là những cố gắng đó là vô nghĩa. Anh hiểu phải không?

- Anh hiểu. - Hơi ấm từ bàn tay Liên khiến Hiệp cảm thấy lòng dịu lại.

- Nhớ nhé anh, bước tiếp thật mạnh mẽ nhé! – Liên lại mỉm cười, nụ cười không âu lo quen thuộc.

Đột nhiên máy bay lắc dữ dội, những tiếng la hét lại vang lên. Trong một khoảnh khắc, Hiệp cảm giác cơ thể như ở trạng thái không trọng lượng và đang rơi tự do. Nó nhắm mắt lại, chỉ một thoáng, nó cảm giác mọi thứ yên tĩnh lại. Những tiếng thì thầm nho

nhỏ ở đâu đó. Hiệp mở mắt, không gian nhẹ nhàng như chưa từng có điều gì xảy ra. Bên cạnh, Trang đang thiếp đi ngủ ngon lành. Đôi vợ chồng già ở hàng ghế gần đó vẫn cầm cúi với những cuốn sách. Tiếng tiếp viên vang lên trên loa: “Còn mười lăm phút nữa máy bay sẽ hạ cánh, xin quý khách trở về chỗ ngồi, hạ cửa sổ và cài dây an toàn.” Hiệp giật mình quay sang phía Liên, chiếc ghế vẫn trống không, cửa sổ chưa được hạ xuống mặc dù Hiệp nhớ mình đã làm điều đó. Chiếc tai nghe vẫn ở trên tai nó, shuffle vào bản *Your Song* của Elton John. “...*But the sun's been quite kind while I wrote this song. It's for people like you that keep it turned on...*”. Hiệp nghĩ nó vừa mơ, không, chắc chắn là nó đã mơ.

Trang vươn vai tỉnh dậy, vừa dụi mắt vừa chỉ ra ngoài cửa sổ:

- Đẹp chưa kìa bạn hiền?!

Những đám mây trắng muốt đang từ từ lùi lại trong bầu trời xanh ngắt dịu dàng. Đường chân trời như hiện ra rõ rệt phía xa xa với vệt trắng đỏ pha lẫn. Không gian như một bộ phim về thiên đường được tua chậm.

- Bạn sao thế? - Trang hỏi khi thấy Hiệp im lặng.

- Mình vừa gặp một con bão từ. - Hiệp nhìn Trang.

- Là sao? - Trang nhìn nó kỳ quặc

- Không có gì, chỉ là một giấc mơ đẹp.

- Vậy ư? Sắp hạ cánh rồi kìa, Ấn Độ đang chờ chúng ta. Khám phá thôi! – Trang vỗ vai Hiệp hào hứng.

Hiệp cảm thấy như nó đang mỉm cười với chính mình. Có lẽ nó sẽ giữ cơn bão từ không có thật vừa rồi cho riêng mình. Và đúng, nó phải bước tiếp thôi. Cuộc sống còn quá nhiều điều đẹp phía trước.

Hiệp sẽ suy nghĩ như thế, một chút mỗi ngày, để không phí hoài từng thời gian trôi đi. Nó sẽ đi tiếp con đường còn dài và dang dở bằng một trái tim biết yêu và trân trọng cuộc sống...

“Cảm ơn em đã cho anh nhận ra điều đó, Liên.”

Trong phòng dự báo khí tượng của sân bay Netaji, Kolkata, James nhú mào quay sang một đồng nghiệp:

- Này Magie, cậu có tin không, cách chúng ta khoảng 25kilômét về phía Bắc vừa xuất hiện một cơn bão từ. Tất cả những gì xảy ra là nó bất ngờ hình thành và bao lấy một máy bay từ Bangkok. Sau đó vụt tắt không dấu vết chỉ trong khoảng chưa đến một phút. Tớ ngồi theo dõi máy báo mà chẳng hiểu gì. Thật kỳ lạ...

Điều kỳ diệu ở New York

Dedicated to CK

"All the leaves are brown and the sky is gray

I've been for a walk on a winter's day..."

Khi đó tôi đang đứng tại gần đại lộ số Năm, tòa nhà Emprire State nổi tiếng, im lìm, lạnh lẽo trước mặt. Tôi chạy thật nhanh về phía trước, bỏ qua người hát rong đang cất lên một khúc nhạc buồn bên vỉa hè Park Ave...

Điều ngạc nhiên với kẻ vô thần.

Tháng Hai. Những cơn gió khô lạnh đã tạm biến mất, không khí êm lại, những cây cổ thụ lớn phía sau ký túc xá nơi tôi ở đang dần trang điểm thêm những chiếc lá mới. Từ sau khi chia tay Dương, tôi mất hầu hết cảm giác về mọi thứ. Không buồn mà cũng không vui. Mọi thứ trôi qua nhàn nhạt, điều đó càng được tô đậm hơn khi tôi quyết định ở lại New York, khi chỉ còn vài ngày nữa là Tết. Kỳ nghỉ lễ kéo dài, và tôi còn tự cho mình một kỳ nghỉ dài hơn. Tôi mua đủ thực phẩm dự trữ, rồi ở lì trong ký túc xá nấu nướng và xem những bộ phim ưa thích.

Khi tháng Giêng trôi qua ít ngày, tôi tự khoác cho mình một chiếc áo nỉ màu xám và đi xuống trung tâm. Chút bối rối khi nhận ra mình để quên điện thoại ở phòng trôi qua nhanh, gần như cả tháng tôi không giao tiếp bằng thứ công nghệ đó. Joe, cậu bạn thân duy nhất là người bản địa thường tới phòng tôi khi rảnh, chơi game hoặc ngồi tán gẫu với vài vỏ lon bia bỏ lại sau đó. Vì thế, điện thoại giống như thứ gì đó thừa thãi. Tàu điện ngầm chạy rù rì, với những âm thanh cũ kỹ khó chịu. Tôi kéo mũ lên che đầu, vặn to *volume* từ *iTouch*, bản nhạc *Mad word* của Gary Jules vang lên trong tai nghe khiến tôi thấy dễ chịu, như con ốc vừa được chui lại vào lớp vỏ cứng cáp.

Tôi đi bộ dọc khu China Town suốt buổi chiều, ăn một thứ giống bánh trôi và uống Coke tới khi bụng căng đầy, rồi lại đi tiếp mà chẳng biết mình đang tìm gì. Đến khi mỏi chân thì đồng hồ đã chỉ gần mười giờ, tôi thấy mình đứng trước một ngõ vắng, bên trong là đường ống nước hồng đang bốc khói làm mờ đoạn ngõ tối phía sau. Một cửa hiệu nhỏ với ánh đèn đỏ chập chờn và dòng chữ bằng thứ ngôn ngữ mà tôi không đọc được. Tôi như bị thôi thúc bước về phía ánh đèn, tấm rèm bằng lụa màu đen im ắng trước cửa khơi gợi cảm giác bất an. Tôi hít một hơi và bước vào. Không gian bên trong rộng hơn tôi tưởng với những chiếc tủ gỗ to nhỏ đựng đầy đồ vật kỳ

quắc, khi tôi còn đang mãi ngẩn nhìn thì một giọng nói khiến tôi giật mình:

- Hãy ngồi xuống.

Tôi quay về phía tiếng nói phát ra. Một người phụ nữ gầy, trên đầu phủ một chiếc khăn đen với những đường chỉ mỏng, bà ngồi đủng đỉnh trên ghế mây, phía trước mặt là chiếc bàn với một quả cầu trong suốt. Giờ thì tôi biết mình vừa bước vào đây rồi, tôi bước về phía cửa và định nói lời xin lỗi, bỗng dung cảm thấy như có gì đó chặn họng lại. Không phải trí tò mò, là thứ gì đó lớn hơn thế rất nhiều. Tôi quay lại, ngồi xuống chiếc ghế đối diện bà, im lặng vì không biết phải nói gì.

- Cậu tìm kiếm điều gì?

- Tôi có thể tìm thấy gì ở đây?

- Tôi có thể cho cậu biết về tương lai.

- Liệu bà có biết về tương lai của bà không? – Giọng tôi mang chút mỉa mai.

- Tôi có thể. - Bà phù thủy khẽ mỉm cười. - Nhưng tôi không làm điều đó. Có gì quan trọng đâu.

Tôi ngạc nhiên khi nghe một thầy bói nói về tương lai như vậy.

- Quyết định là ở cậu. Cậu có thể biết hoặc không biết. - Bà phù thủy nói tiếp.

- Tôi sẽ phải trả bao nhiêu

- Tôi không lấy tiền.

“Bà có thể hít không khí để sống thay thức ăn ư?” - đó là câu tôi muốn hỏi nhưng kìm lại được. Với một người mang khuynh hướng vô thần như tôi thì điều này có gì đó không hấp dẫn. Tuy vậy, tôi gật đầu chờ đợi. Bà phù thủy nói:

- Hãy đặt tay lên quả cầu.

Bà ta chạm nhẹ vào những ngón tay của tôi sau khi tôi làm theo lời chỉ dẫn. Quả cầu khẽ sáng lên. Bà tiếp tục nhìn tôi bằng đôi mắt đen kịt, rồi nói gần như thì thầm:

- Tâm trí cậu như một màn đêm u tối. Hãy giải phóng nó.

Có điều gì đó khiến tôi tin vào những lời bà thầy bói vừa nói. Tôi nhắm mắt lại, tự trấn an mình bằng cách nghĩ về Dương, đó là cách tôi vẫn làm nhiều năm nay khi thấy bối rối.

- Cậu sẽ dần quên cô gái đó. Cậu đã mất nhiều thời gian với điều này, nhưng bây giờ mới chính là lúc.

Tôi toát mồ hôi, mở to mắt, thấy tim mình đập mạnh.

- Cậu sẽ gặp một người khác. Một người rất đặc biệt với cuộc sống của cậu. Người có thể thay đổi ngôi sao đang ảnh hưởng tới cậu.

- Tôi sẽ phải làm gì để gặp được cô ấy?

- Cậu chẳng phải làm gì. Điều đó sẽ tự đến, nhưng không suôn sẻ như cậu nghĩ... - Bà dừng lại một chút, rồi nói tiếp. - Cậu đã chờ đợi điều này từ rất lâu rồi, và giờ khi nó đến, cậu sẽ tìm thấy điều cậu muốn, chỉ vậy thôi.

Dù không tìm được ẩn ý trong câu nói của bà phù thủy có đôi mắt kỳ lạ, tôi vẫn thấy hài lòng vô có. Khi quả cầu thôi không phát sáng nữa, bà ta nhìn tôi

- Cậu có bao giờ tự hỏi nếu đột nhiên cậu được ban cho một năng lực kỳ lạ, thì cậu sẽ làm gì với nó không?

- Tôi không tin vào điều đó, và còn tùy năng lực đó là gì.

- Đọc được suy nghĩ người khác chẳng hạn.

- Thật ư? Như vậy thì sẽ thật thú vị. - Tôi bật cười.

- Cậu có muốn nó không?

Nhận ra sự nghiêm túc trong giọng nói của bà phù thủy, tôi nhìn trần trời, rồi nuốt nước bọt:

- Có...

- Cậu sẽ có nó.

- Tôi sẽ phải đánh đổi điều gì?

- Chẳng điều gì. Nhưng cậu sẽ chỉ có nó một ngày.

Bà thầy bói nói rồi bước về phía một chiếc tủ, lấy trong đó ra một cuộn chỉ màu đỏ. Bà ta cắt một đoạn, buộc thành một chiếc vòng quanh tay tôi, yêu cầu tôi nhắm mắt và đọc một vài câu gì đó rất khó hiểu. Một chút, rồi bà nói:

- Cậu có thể ra về rồi đó.

- Chỉ vậy thôi?

- Chỉ vậy.

- Sợi dây này có thể khiến tôi đọc được suy nghĩ của người khác ư? - Tôi lại tự thấy mình đang rơi vào một trò đùa.

- Không liên quan đến chiếc dây. Cậu đã có thể, vậy thôi.

Tôi đứng lên, vừa trân trối nhìn sợi dây màu đỏ trên tay mình vừa bước ra khỏi cửa. Trước khi tôi vén tấm rèm, giọng nói bà ta vang lên lần nữa:

- Mỗi khi muốn đọc suy nghĩ của ai, cậu chỉ cần nhìn vào mắt họ và tập trung suy tưởng về việc họ đang nghĩ gì. Cậu sẽ thấy điều cậu muốn. Và nhớ rằng cậu chỉ có nó trong hai mươi tư tiếng.

Cô gái Gothic

Khi tôi tỉnh dậy đã mười giờ sáng, radio đang chơi một bản nhạc đau khổ của Adele. Joe đã ngồi trong phòng tôi từ lúc nào, chăm chăm chơi *Tank Hero* trên máy tính. Tôi chợt cảm thấy cổ họng khô rát như đã nốc rất nhiều cồn tối hôm trước, đau đầu kinh khủng. Với lấy bình nước lọc trên bàn trong lúc nghĩ về những chuyện đã xảy ra, tôi chắc chắn rằng mình hoặc lú lẫn hoặc mơ một giấc mơ dài. Câu hỏi của Joe kéo tôi trở về thực tế:

- Cậu có cái vòng gì trên tay vậy Bảo?

Tôi nhìn xuống tay trái của mình, sợi chỉ nhỏ màu đỏ đang quấn quanh tay. Tôi khẽ rung mình khi nhớ lại bà phù thủy với đôi mắt đen kịt hôm qua. Sau khi rời khỏi chỗ bà phù thủy đó, tôi đã về nhà và ngủ một giấc tới bây giờ, không hề suy nghĩ về điều bà ta đã nói.

- Chỉ là một sợi chỉ. Cậu thế nào?

- Ổn, không thể ổn hơn! Chết tiệt! – Joe vừa nói vừa đập mạnh vào bàn phím khi màn hình hiện lên chữ game over.

- Tốt. - Tôi trả lời bằng quơ.

- Hôm qua cậu đã đi đâu vậy?

- Đi ăn, rồi loanh quanh ở China Town đến tối...

- Nghe thảm hại vậy! Hôm nay là Valentine đó. Hãy ra đường và kiếm cô gái nào đi!

Nói đến đây, một nỗi tò mò to xâm chiếm lấy tôi. Tôi quay về phía Joe, nhìn thẳng vào mắt cậu ta, rồi tập trung suy nghĩ. Một giây, hai giây, ba giây. Chẳng có điều gì xảy ra, tôi thở dài ngán ngấm. Joe nhìn tôi kỳ quặc khi tôi cầm bàn chải đi về phía cửa. Khi chạm vào cánh cửa treo tấm bảng phi tiêu, chợt một ý nghĩ nảy ra trong đầu tôi. Tôi quay lại:

- Này Joe, cậu vừa nghĩ gì?

- Tôi chẳng nghĩ gì cả. - Joe cười phá lên. - Cậu biết khi chơi game đầu óc tôi rộng tuếch mà!

- Cậu thử nghĩ gì đó xem. - Tôi liếm mép.

- Nghĩ gì?

- Cái quái gì cũng được.

- Ừm... - Joe ậm ừ rồi ra chiều đắm chiêu suy nghĩ.

Từ cánh cửa, tôi chăm chú nhìn vào mắt Joe, tập trung hết khả năng có thể, đột nhiên, một thứ tiếng nói vô hình vang lên trong não tôi: “Mina đang làm gì nhỉ? Mình muốn rủ nàng đi chơi quá!” Tôi giật mình, toát mồ hôi, hơi tựa vào cánh cửa sau lưng. Mina là một cô bé Hàn Quốc khóa dưới, học cùng chúng tôi môn *Lịch sử nước Mỹ*. Cô bé thi thoảng đi ăn cùng chúng tôi sau khi hết tiết học. Tôi nuốt nước bọt:

- Mina? Cậu thích con bé Hàn Quốc đó à?

- Sao cậu biết? - Joe nhìn tôi thẳng thốt.

Tôi không trả lời, quay lưng bước vội ra khỏi phòng. Khi khép lại cánh cửa phòng tắm và nhìn gương mặt xanh lét của mình trong gương, tôi vẫn không hiểu điều gì vừa xảy ra. Một sự trùng hợp? Hay điều mà bà thầy bói nói với tôi là sự thật? Tôi dấp nước lạnh vào mặt, đánh răng thật nhanh rồi chạy về phòng. Joe vẫn ngồi đó với đôi mắt hình dâu tây. Tôi vớ lấy áo khoác và điện thoại rồi chạy ra khỏi phòng, nói với lại trước khi đóng cửa:

- Tớ sẽ giải thích sau!

Thực ra đến lúc ngồi trên tàu điện ngầm vào thành phố, tôi vẫn chẳng biết mình sẽ giải thích gì cho cậu bạn thân. Tâm trí tôi hoàn toàn bị thu hút bởi điều mới lạ. Tôi nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện, rồi tập trung suy nghĩ - ngoại tình. Người đàn bà ngồi ở góc cuối tàu - du lịch. Cậu bé đang đứng ở cửa - video game. Mọi thứ hiện ra rõ ràng trong mắt tôi như thể họ là những nhân vật trong truyện tranh và suy nghĩ hiện ra thành những vòng tròn nhỏ trên đầu. Tôi thậm chí không còn thấy ngạc nhiên về khả năng mà mình vừa có, mà thích thú thưởng thức nó nhiều nhất có thể. Tôi xuống tàu ở downtown, bước thật nhanh lên những dây thang bộ cũ kỹ. Tôi đứng ngắm tòa nhà Empire State một lúc rất lâu. Đã có một thời gian tôi làm việc cho một công ty thiết kế đồ họa 3D đặt trụ sở gần đây. Và ngày nào tôi cũng ngắm tòa nhà phi thường này bằng ánh mắt của một đứa trẻ lên năm. Một lát sau, chừng như đã đủ, tôi bỏ năm mươi cent cho người hát rong bên đường rồi băng qua khu vực Park Ave, đi bộ trên đại lộ Bảy mươi hai. Những tòa nhà cao ngất mọc ngang dọc khắp con đường, tôi chọn một quán café nhỏ trên vỉa hè và tiếp tục thú vui quan sát và đọc suy nghĩ những người xung quanh. Những suy nghĩ tươi sáng thì ít mà vẫn đục thì nhiều.

- Anh muốn dùng gì?

Tôi hơi giật mình trước giọng nói Việt xuất hiện đột ngột. Một cô gái trẻ dong dong cao, mái tóc đen buộc gọn sau gáy, đôi mắt thanh tú đứng cạnh tôi từ khi nào. Cô mặc một chiếc tạp dề màu nâu che đi chiếc áo sơ mi trắng. Tôi ngập ngừng:

- Đây là một quán Việt Nam sao?

- Không, thưa anh! - Cô gái mỉm cười, đặt menu xuống bàn. - Đây là một quán café Italia, và nếu anh muốn, tôi có thể chuyển sang phục vụ bằng tiếng Italia.

- Em luôn nhận ra những khách Việt thế này sao?

- .

- Như thế nào?

- Như là cách anh đang hỏi. - Cô gái cười. - Anh muốn dùng gì?

- Cho tôi một latte ít đá. - Tôi liếc nhìn tấm biển nhân viên trên ngực cô gái trước khi cô bước vào trong: Linh Chi.

Đây là cô gái mà bà thầy bói đã nhắc đến sao? Tôi cũng không chắc. Một lát sau, khi Chi mang cốc café ra, tôi nhìn chăm chú vào mắt cô: "Tại sao anh lại nhìn em thế, anh muốn đọc suy nghĩ của em ư?!" - Thứ tôi vừa "đọc" được khiến tôi nửa buồn cười nửa sò sọ, như con mèo bị bắt quả tang đang ăn vụng. Chi quay người bước đi như để ngăn ánh mắt soi mói của tôi. Tôi ngồi với cốc latte, suy nghĩ về quãng thời gian vô định mà tôi đang đốt ở New York, về kết quả học tập tuyệt vời không cứu vãn được những cảm xúc đang chết dần trong tôi, về những cuốn sách mà tôi vùi đầu vào đọc suốt những năm đầu đại học. Đó cũng là một phần lý do khiến Dương rời bỏ tôi vì thấy tôi không đủ quan tâm tới cô, rồi suy nghĩ về tương lai chẳng mang hình thù nào rõ rệt của một thằng con trai hai mươi tư tuổi.

Tôi đang tìm kiếm điều gì ở thành phố này, ngồi đây và đọc suy nghĩ của mọi người ư? Chi đi ngang qua bàn tôi khi tôi đang vút mình vào đồng trần trở đó.

- Chào anh! Enjoy café anh nhé!

- Em về ư? - Tôi chung hứng, để ý rằng Chi đã tháo chiếc tạp dề ra và thay vào đó chiếc áo khoác da màu be.

- Vâng, em đã hết ca.

- Nhân viên khi hết ca được quyền ngồi lại uống café chứ? - Tôi quyết định làm điều mình không hay làm. “Sẽ muộn mất chuyến tàu điện về thư viện mất”, đó là những gì tôi đọc được trong mắt Chi.

- Dạ được! - Cô ngần ngừ một chút. - Đã lâu em không gặp người Việt!

- Em muốn uống gì? Rất mừng vì được hỏi lại em câu

- Em không uống gì. - Chi cười. - Bọn em được uống free ở trong bếp.

- Em là du học sinh ư?

- Không, em sang đây với chồng.

- Thật sao?

- Ha ha không! Tất nhiên rồi. - Chi cười to.

“Mặt anh ấy lúc ngạc nhiên trông thật dễ thương!”, tôi không hiểu sao mình lại sử dụng năng lực chậm mất mười giây và để cô ấy trêu như vậy. Tôi thích cách Chi cười, để lộ chiếc răng khểnh. Tôi coi áo khoác đưa Chi khi thấy cô khẽ rung mình.

- Cảm ơn anh. - Chi lắc đầu. - Em không lạnh.

- Với nhiệt độ dưới 0 thế này ư?

- Em quen rồi.

- Em sang đây khi nào?

- Bốn năm trước... – Cô hơi ngập ngừng.

- Em có người quen ở đây – Bố mẹ Chi đã ly dị và đều lập gia đình riêng, đó là điều tôi đọc được từ suy nghĩ của Chi. Lý do khiến cô sang đây cũng không khác tôi nhiều lắm.

- Em ở với bác em. - Chi vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng có ánh buồn. - Anh đang học đại học ở đây ư?

- Anh học kiến trúc. - Tôi gật đầu.

- Wow, em đã chọn New York khi tới Mỹ, chính vì kiến trúc ở đây khá hấp dẫn

- Vậy ư, em thích tòa nhà nào ở đây nhất?

- Woolworth Building!

- Gothic phục hưng thời kỳ đầu. - Tôi gật gù. – Em có khiêu thăm mỹ cao đó!

- Cũng vì thế mà bạn bè em cứ gọi em là cô gái Gothic đó! Em rất thích cách bo viền, những ô cửa sổ và tất nhiên cả phần chóp của Woolworth.

- Nếu thế chắc hẳn em cũng sẽ thích Chrysler?

- Vâng. Em có thể ngồi hàng giờ ngắm khung cảnh ấy trước hoàng hôn. Nhìn nó lấp lánh, tối dần, rồi lại lần lượt lên đèn...

Chúng tôi ngồi nói chuyện rất lâu về New York và cuộc sống nơi đây. Từ ngày Dương chia tay tôi và về nước, tôi gần như một bóng ma vô hồn, nhận ra mình chẳng có gì nhiều, và cũng chẳng cần gì. Hình như đã lâu lắm tôi mới nói chuyện với một người lạ. Đã lâu lắm tôi mới uống một cốc latte ngon đến thế. Đã lâu lắm rồi tôi mới nhận ra mình không cô đơn giữa thành phố tất bật này. Bà thầy bói đã nói đúng, tôi hoàn toàn quên mất mình đang là một chàng trai không gia đình và thất tình thảm hại, cũng hoàn toàn quên mất là tôi đang mang trong mình một năng lực kỳ lạ. Tôi chăm chú vào câu chuyện của tôi và Chi, vào nụ cười của cô, vào đôi môi cô, vào những ngón tay thon mượt của cô...

Có vẻ nhận ra chủ đề về niềm đam mê bất tận sẽ không thể kết thúc sớm, Chi nhìn đồng hồ và nói:

- Em phải đi lấy một chiếc váy bây giờ. Đã ba ngày từ khi nó được sửa xong em vẫn chưa có thời gian tới đó.

- Có xa đây không?

- Ở phía tây khu Brooklyn ạ.

- Em không phiền nếu anh đưa em đi chứ? Sau đó chúng ta có thể đi ăn gì đó nếu em r. Hôm nay là Valentine và chúng ta đều đang cô đơn!

- Chi không trả lời, cô bối rối. "Mình đang bị anh ấy hấp dẫn. Điều này không giống mình chút nào." Tôi rất muốn nói với Chi rằng tôi cũng có suy nghĩ tương tự như cô, rằng tôi đã từng nghĩ chẳng biết đến mùa quýt nào tôi mới có thể cảm thấy sự xao động trong tâm hồn mình. Thế mà nó đã đến ngay khi tôi không ngờ nhất.

- Dạ được.

Tôi thở phào, vẫy tay bắt chiếc taxi màu vàng đang lò dò trên phố. Trước khi bước lên taxi, tôi giật mình khi thoáng thấy ở góc phố đối diện là người phụ nữ với tấm vải voan đen. Chính là bà phù thủy đó, đang nhìn thẳng về phía tôi. Người lái taxi hỏi chúng tôi địa chỉ cần đến. Khi tôi quay lại, bà ta đã biến mất như chưa từng đứng ở đó.

Những ngôi sao Gotham

Khi đã ở trên taxi, chợt tôi không thể kiềm chế điều muốn hỏi:

- Em đã có bạn trai chưa?

- Em đã từng. - Chi cười. - Không lâu dài nhưng cũng không chóng vánh.

- Anh cũng vậy. - Tôi không biết vì sao mình lại buột miệng nói ra câu ngớ ngẩn vừa rồi nữa.

Chi cười to. “Đó giống như một lời hò hẹn vậy!” - cô lại vừa suy nghĩ đúng điều tôi muốn nói. Chiếc taxi phóng qua những dãy nhà cao tầng, băng qua cây cầu nổi tiếng Williamsburg nối từ Manhattan sang Queens. Khung cảnh hai bên của sông Đông êm ả, sương mù nhẹ phủ kín phía trên khiến cho cảnh vật xung quanh tôi càng trở nên kỳ diệu, tôi quay sang Chi:

- Em có nhớ nhà không?

- Em không biết phải trả lời câu này

“Em không biết nơi đó có còn được gọi là nhà không, nếu nó chẳng còn sự tồn tại của một gia đình...” Những suy nghĩ trong em khiến tôi bỗng thấy mình đã hỏi một câu rất tệ.

- Anh không biết điều này có giúp được gì cho em không... nhưng bố mẹ anh đã mất từ khi anh còn nhỏ, anh lớn lên trong sự nuôi dưỡng của một người chú. Khi mười tám tuổi, anh sang đây, xin học bổng và bắt đầu sống một mình. Anh thậm chí còn không có một gia đình thật sự. Nếu bố mẹ em trục trặc, hay đã ly dị, điều đó vẫn tốt hơn là họ không còn tồn tại nữa.

Chi nhìn vào mắt tôi một thoáng, tôi hơi co người lại vì điều đó, như sợ người khác cũng có khả năng mà tôi đang nắm giữ. Một lát, Chi nói:

- Em xin lỗi.

- Đó đâu phải lỗi của em.

- Mà sao anh lại nghĩ rằng bố mẹ em ly dị?

- Chỉ là cảm nhận... – Tôi nói dối.

- Thật kỳ lạ.

- Bố mẹ em đã tái hôn chưa? - Tôi hỏi điều mình đã biết.

- Dạ rồi, không lâu sau khi ly dị. Có lẽ họ đều có kế hoạch riêng từ trước đó.

- Vậy thì nếu nói theo cách tích cực, em đang có tới hai gia đình!

- Anh có cách an ủi thật kỳ cục. - Chi bật cười.

- Bởi vì anh có thể hiểu được điều em đã trải qua, Chi ạ. - Tôi nhìn vào mắt Chi, không phải để đọc suy nghĩ của cô, chỉ để cô hiểu được nỗi cảm thông trong t

Chi mỉm cười, cô không bao giờ biết nụ cười đó có giá trị với tôi đến thế nào. Nụ cười đó như muốn nói với tôi rằng tôi là một người lạ không hề vô dụng chút nào. Cô quay ra phía cửa sổ xe, nhìn đám trẻ con đang chơi đùa trên phố, những ngón tay gầy khẽ chạm vào tay tôi, như truyền hơi ấm sang trái tim vốn đang đóng băng và khiến nó tan chảy ra.

Chiếc taxi dừng lại tại một căn nhà xây theo lối kiến trúc Anh. Khi Chi bước vào một căn nhà sơn trắng với hàng rào cây xanh mượt thì tôi tình cờ nhìn thấy Mina đi bộ ngang qua cùng vài cô bạn. Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu, tôi gọi:

- Hey Mina?

- Yes? - Cô bé Hàn Quốc quay lại, hơi ngạc nhiên vì gặp tôi ở đây.

- Tôi có thể hỏi em một câu chứ?

- Được. - Cô bé tỏ ra bối rối.

- Em có thích Joe không?

Mina im lặng, mắt tròn xoe.

- Em thích Joe chứ? Tôi tiếp tục hỏi và nhìn vào mắt Mina.

- “Em...”, khi cô đang ngập ngừng chưa biết trả lời ra sao thì tôi nháy mắt:

- Cảm ơn em. Gặp lại em trên lớp!

Tôi đã có câu trả lời cần biết nhờ việc đọc suy nghĩ Mina. Bước vào ngôi nhà Chi đang nói chuyện với người chủ cửa hàng. Tôi ngồi xuống ghế, kiên nhẫn. Nghĩ đến việc Joe và Mina tôi bật cười. Chi quay lại:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Không có gì, anh chỉ chợt nhớ ra một câu chuyện.

- Như thế nào?

- Hai người tình cò gặp nhau ở nơi đất khách quê người, tình cò thấu hiểu nhau, tình cò chỉ cần nhìn vào mắt là cảm thấy nhau, tình cò yêu nhau...

- Và rồi?

- Và rồi tình cò không đến được với nhau. Nhưng họ sẽ không bao giờ quên những gì đã trải qua.

- Đó là một tiêu thuyết?

- Một truyện ngắn, của Mai Thảo. - Tôi mỉm cười.

- Nghe thật là...

“Giống chúng ta!” - Đó là những gì tôi đọc được trong mắt Chi.

- Thật là?

- Thật là hay! Mà anh đừng nhìn em như thể anh đang đọc suy nghĩ của em nữa được không? - Chi bật cười.

- Được. - Tôi nhún vai và huýt sáo.

“Cách nhìn đó thật sự làm em bối rối, nó như đụng chạm vào những phần đã ngủ yên...”. Chi vào trong tủ đồ, tôi lấy máy, nhắn tin cho Joe: “Đừng chờ, tớ sẽ về muộn.”. “Cậu chưa giải thích về chuyện sáng nay.” - Joe trả lời ít lâu sau đó. “Tớ đã nói là sẽ giải thích sau. Tớ tắt máy đây. À, Mina cũng thích cậu đó! Hãy gọi cho

Mina và rủ nàng đi chơi Valentine đi!” - Tôi reply rồi chuyển máy sang chế độ airplane.

- Được không anh?

Tôi ngược mắt lên và ngó ngang. Chi đã thay sang bộ váy trắng với đường viền eo và tay xanh thẫm. Trông Chi như cô bé lọ lem đến dự tiệc của hoàng tử, chỉ thiếu mỗi đôi giày thủy tinh. Cô đẹp tới mức tôi cứ dấn ra ngắm mà quên mất mình phải nói gì.

- Anh?

- Đẹp, em ạ! - Tôi biết tìm từ gì thích hợp hơn để diễn tả điều mình đang cảm thấy.

- Em sẽ mặc thế này đi ăn tối luôn nhé? - Chi nhón miệng cười.

- Chắc chắn rồi.

Khi Chi xoay vào trong thanh toán tiền, tôi vẫn ngẩn ra ngắm cô. Và tôi giữ ánh mắt hình trái tim đó suốt quãng đường taxi đi đến nhà hàng mà Chi chọn. Mãi đến khi đã ngồi yên vị và người phục vụ đưa chúng tôi menu, tôi mới có thể rời mắt khỏi cô. Dưới ánh nến lung linh và những dao nĩa mạ bạc xếp gọn gàng phía trước, Chi trông như một người mà trái tim tôi đã tìm kiếm từ lâu.

- Em đã nói đừng nhìn em như thế nữa rồi mà! - Chi bĩu môi.

- Anh xin lỗi. - Tôi không thể ngăn mình nói câu ngớ ngẩn hơn.
- Nhưng anh không nghĩ em lại xinh đến thế.

- Ý anh là bình thường em xấu phải không?

- Con gái luôn có thứ logic đó. - Tôi bật cười thành tiếng. - Nếu sự thật là như vậy thì anh có theo em tới tận Brooklyn để xem một

chiếc váy không?

- Anh nói với tất cả các cô gái mới gặp như vậy sao?

- Em đi ăn với tất cả các chàng trai uống café ở quán sao?

Chúng tôi nhìn nhau và cười. Người chơi piano ở phía trên chuyển sang bản *Don't know why* của Norah Jones, đúng bài tôi thích. Tôi nhìn vào những ngón tay gầy của Chi:

- Có khi nào anh và em đã biết nhau từ... kiếp trước không C

- Anh tin vào những điều đó sao?

- Tại sao lại không? Cuộc sống có rất nhiều điều chúng ta không hiểu. - Khi nói đến đây tôi nghĩ đến bà phù thủy.

- Nếu như thế, chắc kiếp trước em và anh hẳn phải ghét nhau ghê lắm.

- Tại sao em lại nghĩ thế?

- Ghét của nào trời trao của ấy mà! - Chi cười, hàm răng đều và trắng như mê hoặc tôi.

Tôi khẽ vươn tay, chạm vào tay cô đang đặt trên bàn. Một thoáng như là mơ. "*My heart is drenched in wine. But you'll always on my mind. Forever.*" Chúng tôi trò chuyện về kiến trúc, ẩm thực, về New York và Việt Nam bằng những ký ức mơ hồ. Chưa bao giờ tôi nghĩ đồng cảm là một từ có thể tìm thấy trong từ điển cuộc sống của tôi hơn lúc này. Phần mái bằng kính của nhà hàng Gotham Yonkers lấp lánh những ánh sao sớm. Điều đó có lẽ không cuốn hút tôi bằng thứ ánh sáng dịu dàng của ngôi sao trước mặt. Người nhạc sỹ vẫn đệm những phím đàn, đưa chúng tôi vào một nơi không có thật. Tôi chẳng bao giờ tin vào thứ tình yêu sét đánh, nhưng tôi cũng chẳng bao giờ nghĩ sẽ có ngày tôi phản bội lại chính lòng tin của mình.

Ngay giây phút này, tôi muốn ôm Chi vào lòng và hỏi em đã ở đâu suốt những ngày tôi lạc lối giữa New York.

Bóng tối New York

Chúng tôi đi bộ và trò chuyện với nhau rất lâu. Tôi chợt nhớ về đêm giao thừa, khi tất cả mọi người tham gia “Lễ hội đếm ngược” thì tôi lang thang trên phố, hút thuốc và gặm nhấm sự cô đơn. Có lẽ trong cuộc sống của ai cũng có thời điểm phải vấp ngã thật đau người ta mới đủ mạnh để nhận ra giá trị của những bước chân. Tôi quay sang:

- Nếu không gặp anh hôm nay, em sẽ làm gì?

- Em sẽ vẫn đi lấy váy. Và chắc vẫn sẽ ăn ở nh đó, em thích nó. Rồi có lẽ em vẫn sẽ đi bộ ở đây thôi. - Chi bật cười.

- Vậy thực ra không có anh thì Valentine của em vẫn vậy?

- Anh muốn uống thứ gì đó không? – “Anh là Valentine của em!”, đó mới là điều thực sự mà Chi muốn nói, tôi tự cười khi đọc được điều đó.

- Bất cứ thứ gì. - Tôi nháy mắt.

- Ở kia có một cửa tiệm hai mươi tư giờ. - Chi chỉ sang bên đường.

Chúng tôi băng qua con đường tối, bước vào cửa hàng tạp hoá. Khuôn mặt nhăn nhó của người chủ cửa hàng khiến tôi thấy e ngại. Chúng tôi bước về phía tủ lạnh lớn chứa đủ loại đồ uống. Khi tôi đã chọn cho mình một chai Budweiser thì Chi vẫn đang loay hoay với những lon nước ngọt xung quanh. Tôi nhìn cô bằng ánh mắt thích thú, khi bạn đã tìm được một niềm cảm hứng thì mọi thứ sẽ trở nên

thật sống động và hấp dẫn. Hay như Ryunosuke từng nói: “Bạn biết là bạn đang yêu, khi mọi hành động, cử chỉ, lời nói của người đó đều trở thành một điều kỳ diệu với bạn.”

- Chi, em có muốn anh trở thành bạn trai của em không? - Bằng tất cả sự dũng cảm, tôi bất ngờ hỏi Chi.

- Từ sáng tới giờ, em luôn thấy anh như hiểu hết những suy nghĩ của em. Anh hãy thử tìm câu trả lời trong mắt em đi!

Tôi mỉm cười, nhìn vào mắt Chi. Không thấy điều gì trong đó. Một thoáng ngạc nhiên, tôi tiếp tục nhìn vào mắt cô và tập trung suy nghĩ. Vẫn không được. Tôi nhìn đồng hồ, mười giờ năm phút! Vậy là năng lực của tôi được quyền sử dụng đã dừng lại đúng như lời bà phù thủy nói.

- Anh thật sự không biết. Em hãy trả lời anh đi, anh muốn được nghe em nói.

Khi Chi mấp máy miệng chuẩn bị trả lời tôi thì đột nhiên tiếng cửa kính vỡ vang lên. Tiếp theo đó là những tiếng la hét vang lên từ quầy thu ngân. Chúng tôi sợ hãi khếp vào một góc. Tôi đang đứng trước một cảnh thường thấy trong các: một nhóm gangster cướp cửa hàng hai mươi tư giờ. Qua kính chiếu hậu bên trên, tôi thấy chúng xô một tràng hăm dọa vào mặt bà chủ cửa hàng đang tái mét với khẩu súng trên tay và vơ vét tiền trong ngăn kéo, tôi nắm chặt lấy tay Chi ra hiệu im lặng. Cô gật đầu, toàn thân run rẩy. Những tiếng cãi cọ tiếp tục vang lên, bà chủ vừa la hét vừa luồn tay xuống phía dưới dò tìm nút báo động. Tôi lăm nhăm trong đầu: “Không... Không... Dừng...!” Đã quá trễ, ngay khi tiếng chuông báo động vang lên, tên đội mũ bắn thẳng vào bà chủ ba phát súng. Chi hoảng sợ kêu lên một tiếng nhỏ.

Một gã trong đó giật mình quay về phía chúng tôi, hoảng hốt nhận ra có người khác trong cửa hàng. Chúng nhanh chóng chia nhau ra lục soát, một tên bước vào phía trong quầy lấy cuộn băng

của camera, hai tên còn lại chạy về phía chúng tôi với súng trên tay, chúng không thể để những người đã chứng kiến cảnh vừa rồi sống sót. Tôi nhanh chóng quyết định mình phải làm gì. Tôi đẩy cánh cửa kho đang mở hờ phía sau và kéo Chi vào, người cô vẫn run lên như chú chim non bị ướt. Bọn gangster lao theo chúng tôi. Tôi đập mạnh vào cánh tiếp theo dẫn ra con phố phía sau, đến cú thứ hai thì chiếc cửa tung ra, tôi dắt tay Chi chạy. Bọn gangster tiếp tục đuổi theo chúng tôi, khi gần đến góc phố đầu tiên, nơi có những chiếc xe đỗ cạnh vài người đang hút thuốc lá và trò chuyện, tôi hét lên kêu cứu. Đột nhiên một tiếng súng xé tan không khí từ phía sau. Tôi giật mình quay lại theo bản năng, gã đội mũ chĩa thẳng súng về phía tôi bắn tiếp. Đầu óc tôi hoàn toàn choáng váng vì những gì đang xảy ra nhanh như một tia chớp, tay chân cứng đờ. Ngay khi đó, một tiếng kêu và điều tiếp theo tôi cảm thấy là mình ngã xuống đất. Chi đã đẩy tôi ra. Những người từ bên đường lao sang hốt hoảng, hai tên gangster chạy về phía sau nơi chiếc ô tô của gã đồng bọn đã đợi sẵn. Tôi quay sang Chi, khi đó đang nằm cạnh tôi, thở dồn dập:

- Em... em không sao chứ?

Chi nằm đó, im lặng, ánh mắt nhìn tôi sợ hãi. Tôi ôm lấy cô định bế dậy, ngay khi đó, tôi cảm nhận được một dòng máu nóng chảy xuống cánh tay mình. Không phải máu của tôi. Tôi nhìn Chi, cô từ từ nhắm mắt lại, viên đạn găm vào ngực Chi nơi dòng máu chảy ra.

Những cú điện thoại.

Chiếc xe với đèn đỏ quay phía trên.

Chiếc băng

Những ánh đèn vụt qua nơi cửa sổ xe.

Chi bất động cạnh những nhân viên sơ cứu.

Chiếc váy trắng đẫm máu.

Màu trắng sau đó của bệnh viện.

Cửa phòng mổ khép lại.

Chờ đợi. Đợi chờ.

Người bác sỹ bước ra, lắc đầu buồn bã.

Mọi thứ vụt qua mắt tôi thật nhanh. Thằng con trai chưa bao giờ biết khóc ngồi ôm mặt nức nở ngay sau đó. Tôi không thể tin những gì xảy ra. Tìm thấy người con gái định mệnh trong ngày Valentine và mất cô ấy ngay sau đó. Tại sao Chi lại đẩy tôi ra và đổ viên đạn đó? Người đáng ra nằm trong kia phải là tôi...

Sợ chỉ màu đỏ

Tôi ngồi mãi ở cổng bệnh viện. Rồi chợt nhớ ra một điều, bà phù thủy. Tôi không biết bà ta có thể làm gì, nhưng tất cả những gì xảy ra hôm nay dường như bà ta đã biết trước. Tôi biết mình phải đi đâu bây giờ...

Khi tôi gần như giằng chiếc rèm màu đen ra và lao vào, bà phù thủy đang ngồi im lặng trên bàn, tựa như chờ tôi tới. Tôi thở mạnh, ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Tôi chẳng biết phải bắt đầu nói từ đâu hay như thế nào. Đôi mắt bà đen kịt nhìn tôi:

- Cậu đã tìm thấy điều cậu cần rồi chứ?

- Tôi đã tìm thấy. Nhưng giờ tôi đã

- Cậu muốn điều gì ở tôi?

- Bà hãy làm cho cô ấy sống lại.
- Bà phù thủy nhìn tôi chăm chú:
- Chẳng có điều gì là miễn phí trong vũ trụ.
- Tôi sẽ phải trả điều gì? Tôi sẽ chết thay cho cô ấy? Hay đánh đổi bằng nửa cuộc đời của tôi?
- Tôi không thể trả lời cậu. Đến một lúc nào đó, cậu sẽ biết mình phải trả giá bằng điều gì.
- Tôi chấp nhận. Nếu không có cô ấy, tôi đã chết. Cho dù điều đó là gì, hãy mang cô ấy trở lại.

Bà phù thủy gật đầu rồi bước về phía sau một tấm rèm. Tôi ngồi lại một mình, nắm chặt tay lại, sẵn sàng đón nhận những điều phía trước. Một lát sau, bà ta bước ra với một chiếc bình nhỏ, bên trong bốc khói. Bà yêu cầu tôi nhắm mắt lại. Tôi cảm thấy rất dễ chịu trước hương thơm tỏa ra từ chiếc bình. Những tiếng nói không rõ từ bà phù thủy vang vào tai tôi đều đều. Tôi dường như hiểu được rằng có lẽ tai nạn của bố mẹ tôi cũng là một “cái giá” của điều kỳ diệu nào đấy, điều khiến cho hai người gặp nhau trước đó chẳng hạn. Và họ chấp nhận, để được ở cạnh nhau, dù quãng thời gian có thể ngắn ngủi. Tôi thấy mình như đang lịm đi, dần dần, dần dần...

Mọi thứ trôi đi tựa như dòng sông vô hình, cho đến khi tôi thấy ánh sáng đột nhiên vây quanh mình. Khi tôi mở mắt, cảnh vật thật ngỡ ngàng, tôi đang đứng trên phố với dòng người qua lại tấp nập. Tôi sờ xuống tay mình, sợi chỉ màu đỏ vẫn nằm im ở đó, nhắc tôi về một điều có thật. Giọng bà phù thủy đột nhiên vang lên trong đầu tôi: “Khi đó, cậu sẽ phải trả giá cho những điều cậu muốn. Sợi chỉ sẽ ở trên tay cậu cho đến lúc đó.” Tôi nhìn vào đồng hồ trên tay mình, mười một giờ ba mươi sáng, ngày Mười bốn tháng Hai. Bà phù thủy đã đưa tôi lại thời điểm trước khi mọi thứ xảy ra. Tôi rùng mình. Tôi không muốn thử tháo sợi chỉ ra, cũng không muốn nghĩ xem rồi

điều gì rồi sẽ đến. Tôi chỉ muốn gặp Chi và ngăn cô làm mọi thứ sau đó. Cô đã nói với tôi thì cô vẫn sẽ làm những việc chúng tôi đã làm. Tôi sẽ không để những điều đó xảy ra.

Khi đó tôi đang đứng tại gần đại lộ số Năm, tòa nhà Emprite State nổi tiếng, im lìm, lạnh lẽo trước mặt. Tôi chạy thật nhanh về phía trước, bỏ qua người hát rong đang cất lên một khúc nhạc buồn bên vỉa hè Park Ave. Tôi không thể để tuột mất người con gái của cuộc đời mình một lần nữa.

Hoa Anh Đào Trong Gió

Gob bless Japan

Ganbatte kudasai, we all pray for you.

Minami Sankiku

Phương tản bộ dọc bờ biển, những hàng cây xanh mướt dưới ánh mặt trời rực rỡ. Từ thời điểm đặt chân đến đất nước này ba năm

trước, nó chưa từng tới khu vực Miyaki, có thể nói rằng, cuộc cãi vã với Dũng vô tình lại là dịp tốt khiến nó có cơ hội thoải mái thế này. Thực sự Phương vẫn rất bực, ai đời đã chơi với nhau mười mấy năm, chính xác là từ thuở mẫu giáo, mà Dũng vẫn luôn làm Phương phát điên mỗi khi cãi nhau. Nguyên nhân thì đủ thứ, từ chuyện học hành, chuyện làm thêm, chuyện gia đình, chuyện thời sự cho đến cả chuyện thời tiết... Mà chung quy cũng chỉ tại hai đứa không được ở gần nhau, nói rằng xa mặt cách lòng thì không phải, nhưng người ta vẫn bảo nhất cự ly nhì tốc độ. Đằng này hai đứa lại cách nhau tận... ba mươi bảy nghìn hải lý. Phương tính rồi, nếu nó bơi miệt mài thì chắc khoảng hơn ba năm nó gặp được Dũng!

Sau một vụ cãi nhau như thế vào tối hôm trước, từ Tokyo, Phương đi tàu xuống Sendai, rồi từ đó bắt xe về Minami Sankiru chơi cho khuây khỏa. Nó chọn một quán cà phê nhỏ với hàng rào gỗ phủ sơn trắng phía ngoài. Phương gọi một đĩa bánh Dango, dù sao từ sáng tới giờ nó cũng chưa bỏ vào bụng thứ gì tử tế. Dango là một thứ bánh được làm từ bột gạo nặn tròn rồi xiên vào que, sau đó đổ một lớp mật đường lên, cảm giác khi ăn nó hơi giống bánh trôi, khiến Phương thích từ lần đầu tiên nếm thử. Một trong những điều khiến nó thích thú nhất và chọn du học ở Nhật chính là nền văn hóa ẩm thực đa dạng. Trong một lần chat với Dũng, nó từng bảo rằng, mỗi lần ăn bất cứ thứ gì ở đây, nó đều cảm thấy hạnh phúc hơn. Cảm giác ấy kéo dài đến tận bây giờ vẫn không hề thay đổi. Phương nhấp một ngụm trà, nhìn về phía biển và cảm thấy thật dễ chịu. Những chiếc thuyền nhỏ màu trắng đậu sát bờ đang nhấp nhô. Một hàng cây với những chiếc lá vàng rực đang rung lên trước gió. Mặt trời đã biến mất sau những tầng mây từ khi nào. Những con sóng ngoài biển có vẻ đập mạnh hơn...

Tokyo

Momo nhìn nhả tản bộ cùng đám bạn ở Harajuku Street, ngắm nhìn những cô gái lolita cười đùa ở một góc đường trong những chiếc váy nhiều lớp và mái tóc vàng hoặc đỏ, đều được uốn xoắn tít. "Một ngày tẻ nhạt!" - nó lăm bằm khi nghĩ về chuyện bố thì phải đi trực còn cô bạn thân nhất thì lại mò xuống tận Minami, bỏ lại Momo với một mớ bạn tẻ nhạt. Khi nó còn đang ngán ngẩm ngẫm ngía một nhóm nghệ sĩ đường phố đang chơi ghi ta bản Canon, thì điện thoại rung lên.

- Tưởng bạn quên mình luôn rồi. - Momo hậm hực.

- Đâu có.

- Có.

- Không. - Phương cười qua điện thoại. - Chỉ đúng là mình hơi bị hút hồn bởi vẻ đẹp ở đây.

- Ờ, mình cũng thấy dưới đó đẹp thật. Hồi bé bố có mang mình xuống đó một lần.

- Bố bạn hôm nay trực à?

- Ừ. - Momo thở dài. - Mà bạn ở dưới đó không đi thăm đại học Tohoku à, nghe bảo ở đó có nhiều người Việt lắm đó.

- Không, mình xuống thẳng Minami luôn. Mà đừng đánh trống lảng, bạn với bố vẫn ổn chứ?

- Mình vẫn giận. Đã hứa hôm nay đưa mình đi thăm mộ mẹ rồi mà sáng dậy lại chẳng thấy đâu, để lại mảnh giấy báo bạn đánh ở tù lạnh, mình nhắn cho bạn rồi đó.

- Ừ, chắc cơ quan bố bạn có việc gì quan trọng lắm.

- Có lẽ thế. Mình cũng chẳng biết.

- Bạn gọi cho bố hỏi thăm đi.

- Sẽ. Không phải nhắc. Bạn mới là người nên gọi về nhà làm lành với anh chàng của bạn đi!

- Ha ha. Ủ. Thôi, bạn làm gì thì làm đi. Mai mình về.

Hai đứa nhăm nhắng vài câu rồi dập máy. Việc Phương gọi điện khiến Momo cảm thấy một ngày của nó đỡ tẻ hơn. Phương là cô bạn thân nhất của nó, việc nó không chơi nhiều với tụi bạn người Nhật mà cứ dính lấy Phương là một dấu hỏi lớn. Nhưng bất chấp rào cản ngôn ngữ, nó vẫn cho rằng Phương mới là người bạn thú vị nhất của nó. Và thêm nữa, nó rất muốn được tới Việt Nam một lần, sau khi nghe Phương miêu tả đủ thứ. Nó nhắc máy bấm số của bố, giờ này có lẽ ông đang túi bụi với công việc ở nhà máy điện hạt nhân. Nó chẳng thích công việc này của bố tí nào và thường mè nheo bảo bố nên nghỉ hưu sớm. Ông thường cười và bảo nó rằng, mỗi công việc đều có sự hứng khởi riêng của nó mà người ngoài không thể nào hiểu được, mỗi khi nói thế, ông lại triu mến xoa đầu Momo nh một đứa trẻ năm tuổi.

- Bố ạ?

Hà Nội

Đang ngó nghiêng mấy quyển sách tại một hiệu sách nhỏ trên đường Đinh Lễ, Dũng thấy điện thoại mình nhấp nháy cái tên quen thuộc:

- Đây.

- Đang làm gì đấy? - Giọng Phương nhỏ như mèo.
- Mua sách.
- Ủ!
- Ủ?
- Ủ!
- Gọi điện về chỉ hỏi thế thôi à?
- À, Hà Nội thế nào?
- Mát, gió vừa đủ nắng vừa đủ, trời đang đẹp lắm.
- Ở đây cũng thế.
- Cái thành phố nhộn nhịp ấy mà cũng có được không khí như Hà Nội á?
- Không, mình đang không ở Tokyo.
- Thế Phương
- Không nói!
- Hừm, đồ dở người.
- Nói chuyện với con gái thế à? Bảo sao chẳng có đứa nào thích!
- Có đấy.
- Ai? - Phương giật thót.
- Soi gương đi. - Dững cười phá lên.

- Đồ.... khó tả!

- Thế tóm lại đồ dở người gọi về định nói gì với đồ khó tả thì nói đi.

- Định nói điều hay lắm nhưng quên rồi.

- Nhớ ra đi.

- Xin lỗi vụ hôm trước đi rồi nói.

- Ủ thì xin lỗi.

- À, mình định bảo là... ôi, ôi...

Tít... Tít... Dừng ngó người, cuộc gọi đã kết thúc. Nó bấm máy gọi lại. Kết nối không thực hiện được. Nó đứng ngẩn người tại hiệu sách. Kỳ quặc vậy, bình thường sóng tốt lắm cơ mà?

Rất nhiều dấu ba chấm...

M Sankiru, Phương không biết phải diễn tả cảnh tượng đang diễn ra trước mắt nó như thế nào. Mặt đất rung lên dữ dội... Bàn ghế chao đảo... Những chậu hoa nhỏ đặt trên bệ cửa rơi xuống bậc thang vỡ tan tành. Không xa chỗ nó vừa ngã xuống phía đường lớn, đất nứt ra thành những mảng chắp vá sâu hoắm. Phía bờ biển, từng đợt sóng khổng lồ cao đến cả chục mét ập vào thành phố. Tất cả mọi người hoảng loạn chạy lại ôm những cây cột lớn hoặc nép vào gầm bàn, nhưng ngay cả những thứ đó cũng đổ vỡ nghiêng ngả. Phương không biết phải làm gì, sau cơn chấn động mạnh, não nó dường như vẫn chưa bình thường trở lại, ngay khi chưa biết phải chạy về phía

nào thì mặt đất ngay dưới chân nó cũng bắt đầu nứt ra. Một người đàn ông trung niên vừa đẩy nó ngã dúm dục vừa hét lên bằng tiếng Nhật:

- Chạy lại phía góc bàn kia, mau lên, nhanh lên!

Phương định thần lại, nó bò về phía chiếc bàn nơi một người phụ nữ và đứa trẻ đang khóc nằm bẹp xuống. Ngoài đường, những con sóng thần đã ập xuống dữ dội, cuốn trôi mọi thứ, những chiếc còi báo động kêu inh ỏi trong khi ô tô bị cuốn đi như những món đồ chơi nhỏ bé. Người đàn ông khi nãy chạy đi chạy lại trong khi mặt đất vẫn ngả nghiêng chao đảo, ông vồ lấy những tấm thảm vút về phía mọi người và tiếp tục gào lên:

- Quàng vào người! Quàng ngay vào người!

Một chiếc khăn trải bàn màu trắng kẻ ô vuông xanh được ông vút lại: "Quấn cho đứa bé!" - Phương cuống cuồng nhặt lấy, quấn vào người đứa bé gái đang nước mắt giàn giụa. Một mảng trần rơi xuống ngay cạnh nó, vỡ vụn và bắn vào người nó đau điếng. Tay chân nó run rẩy. Chợt người mẹ hét lên một tiếng hãi hùng, Phương giật mình quay lại, người đàn ông vừa ra sức giúp đỡ mọi người đang nằm trên sàn. Từ thái dương chảy xuống một dòng máu, bên cạnh đó là chiếc đèn chùm, có lẽ đã bất thành hình rơi xuống khi từng mảng trần nhà vỡ nát. Khi Phương còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì một cơn sóng rất lớn tràn tới. Một cảm giác lạnh ngắt bao trùm lấy nó. Nước nhanh chóng cuốn phăng mọi thứ và xô đẩy những thứ vốn đã rất lộn xộn trong quán cà phê nhỏ. Cửa kính đập vào nhau vỡ nát. Mặt đất lại rung lên như một chiếc di động không lồ. Phương cố ngoi lên trong dòng nước mạnh mẽ và lạnh lẽo. Cách nó vài mét phía bên trái, đứa bé khi nãy đang vừa khóc vừa vùng vẫy bởi sắc nước. Phương cố tiến về phía đứa bé sau khi thoáng hiểu ra người mẹ dường như đã chìm ở đâu đó trong đồng đồ nát. Một thanh niên trẻ với mái tóc màu hung vừa chỉ phía sau nó vừa hét lên:

- Boi đi! Boi lên chỗ gạch kia. Để đứa bé cho tôi!

Phương quay người bơi về phía đồng gạch, mà có lẽ được tạo thành bởi nguyên cả tầng trên sụp xuống. Nó bò lên đồng gạch, nhìn thấy phía sau mình một người phụ nữ cũng đang vật lộn với dòng nước. Tim nó đập mạnh. Phương nhặt một chiếc chân bàn gãy đưa ra phía trước với đôi bàn tay rúm máu:

- Cô ơi, bám lấy!

Khi người phụ nữ đang cố sức bơi về phía nó thì Phương nghe tiếng người thanh niên phía sau:

- Giữ lấy đứa bé.

Rồi anh lại nhảy xuống dòng nước đang cuồn cuộn. Một cơn sóng thần khác ập thẳng vào nơi Phương đứng. Nó nhắm mắt, ôm lấy đứa bé...

Fukushima. Con chấn động làm ngắt hệ thống điện khiến mọi thứ trở nên hoảng loạn. Tất cả những người còn sống nhanh chóng được sơ tán. Mặt đất vẫn tiếp tục rung chuyển như sẽ không dừng lại. Trong nhà máy điện hạt nhân, bố Momo sững sờ nhìn vào chiếc máy đo dư chấn đang nhích dần lên bảy phẩy chín độ richter... tám phẩy tư... tám phẩy tám...

Iwate. Hỏa hoạn tràn ngập. Nhà cửa đổ nát đè lên nhau chôn vùi những nỗ lực tìm kiếm người mất tích của đội cứu hộ. Những vết rạn nứt của đất đen ngòm chằng chịt khắp nơi.

Fujitsusuka. Tất cả những gì còn lại chỉ là những đám khói bụi mù mịt. Màu sắc duy nhất ở đây là màu xám tro. Không một bóng người.

Tokyo. Còi báo động vang lên không ngừng. Tất cả công tiện giao thông ngừng hoạt động. Đường phố tắc nghẽn. Tại một góc Harajuku, nơi mọi thứ đang hỗn loạn, một số người tụ tập trước màn hình ti vi nghe

thông báo về tình trạng khẩn cấp của các nhà máy điện hạt nhân Fukushima - đó là nơi bố Momo làm việc. Momo bấm điện thoại liên hồi cho bố và Phương nhưng đều không được, dường như rất nhiều cột sóng đã bị những cơn chấn động phá hủy. Momo chỉ còn biết nghĩ tới mẹ và cầu nguyện, những giọt nước mắt chảy dài. Mặt đất lại rung lên dữ dội.

Hà Nội. Dũng hoảng hốt tìm một quán cà phê và bật máy tính lên. Linh cảm của nó không sai. Những thông tin khủng khiếp về Nhật Bản đã tràn ngập trên khắp các trang báo mạng. Nó tiếp tục bấm máy cho Phương với những suy nghĩ tươi sáng nhất có thể.

...

Phương đứng trên một ngọn đồi nhỏ cùng một số người đang lau khô quần áo, nhìn xuống thành phố chìm trong biển nước. Người nó đầy những vết xước và thâm tím, vẫn run lên vì lạnh. Nó ngó quanh, người thanh niên khi nãy không ở đây, có lẽ anh vẫn đang ở đâu đó cố gắng cứu những người không may. Tiếng còi báo động đây bắt an vẫn vang lên. Lục tìm điện thoại nhưng không thấy. Những người bị thương tiếp tục được đưa về phía ngọn đồi. Những hoạt động sơ cứu bắt đầu được thực hiện. Một người đàn ông đang nép cánh vào chân một phụ nữ. Một thanh niên trẻ người nước ngoài đang hô hấp nhân tạo. Một cô gái khác đang chạy lăng xăng phát nước lọc. Sự thật là nỗi bàng hoàng vẫn chưa trôi qua, nhưng tim nó đã đập bình thường trở lại, Phương cố gắng lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu. Nó chưa bao giờ trải qua cảm giác này, có cảm giác sợ hãi, nhưng cảm giác lớn hơn là một thứ gì đó rất con - người, đầy mạnh mẽ. Nó biết bản thân nó đến từ đâu, là ai, như thế nào..., lúc này đều không còn quan trọng. Phương bước tới phía một đứa bé đang ôm lấy cánh tay thâm máu quanh áo, nó cố gắng mỉm cười với em bé, xé chiếc sơ mi vốn đã rách tả tơi của mình thành một mảnh vải, quấn quanh tay của đứa bé...

Phương nghĩ đến bố mẹ, gia đình, nghĩ đến Dũng, nghĩ đến Momo... Có rất nhiều người nó cần giờ này, nhưng có lẽ ở đây còn

nhieu người cần nó hơn. Chắc chắn đêm nay sẽ rất dài. Một chiếc lá anh đào vừa khẽ rơi.

Khi viết những dòng này, nước Nhật vẫn đang tiếp tục trải qua những cơn dư chấn mạnh từ lòng đất, sóng thần từ biển khơi cùng với nguy tiếp tục rò rỉ của các nhà máy điện hạt nhân và tình trạng phóng xạ đang ngày một lan rộng... Đây chỉ là một câu chuyện tại một thành phố nhỏ bé của Nhật Bản, nơi mười nghìn người - hơn một nửa số dân của Minami đang mất tích. Tại một đất nước mỗi năm xảy ra hơn bảy nghìn năm trăm trận động đất mọi cấp độ - hệ thống chuẩn bị đối phó với động đất đã gần như hoàn hảo, cơn động đất kèm theo sóng thần lớn nhất trong một trăm bốn mươi năm qua đã khiến hàng chục nghìn người đã và đang mất tích hoặc hơn thế. Nhưng đằng sau đó là rất nhiều câu chuyện cảm động, là rất nhiều những con người đang ngày đêm sống vì mọi người, là rất nhiều tâm lòng phân phát đi không phải để mong có ngày được nhận lại...

Trục trái đất đã lệch đi ít nhất tám centimét sau trận động đất mạnh chín độ richter ngày Mười một tháng Ba, nhưng nó không làm lệch được tình yêu mà cả nhân loại đang gửi tới Nhật Bản - một chiến dịch tình nguyện lớn chưa từng có đang được huy động ở khắp nơi trên thế giới. Đất nước hoa anh đào có thể đang đắm chìm trong những thảm họa thiên nhiên tàn khốc nhất, nhưng không có điều gì ngăn được những trái tim đang được san sẻ. Đừng đánh mất niềm tin, hãy cố lên, các bạn! Ganbatte kudasai.

Những chú chim gác mái

Những chú chim gác mái

Không gì bằng một buổi chiều thật đẹp, cậu con trai được ngồi xuống một góc mái nhà, và ngắm hoàng hôn. Cứ như thế cho đến khi những quầng đỏ trên trời dần biến mất. Mặt trời đã lặn, êm ả. Nó cứ ngồi đó, cùng những chú chim gác mái ngoài cửa sổ.

Đó là việc An đã làm khi nó nhận điểm tốt nghiệp, hai mươi chín điểm, trượt.

Nói An vui thì chắc chắn không rồi. Trượt tốt nghiệp thì có gì mà vui. Bảo nó buồn cũng không. Nó chẳng có cảm giác gì. An gần như đã lường trước điều này. Nó, là người hiểu mình nhất. An biết nếu làm bài thi đúng thực lực, nó sẽ không thể qua nổi kỳ thi mà

nhiều người cho là dễ ợt này. Vì nó không học được, không biết phải nói sao, nhưng nó không - học - được.

Mẹ nhìn An một chút, im lặng giữa những ánh mắt.

- Con có muốn phúc khảo không?

- Dạ không. - An trả lời nhanh.

- Con đoán bây giờ mẹ nghĩ gì? - Mẹ nhìn vào mắt nó.

- Con nghĩ mẹ buồn hoặc thất vọng

- Không, mẹ nghĩ hoá ra từ trước đến giờ mẹ không hiểu hết con.

An im lặng. Đúng.

- Có lẽ mẹ con mình cần thời gian suy nghĩ. Con có thể ra ngoài, loanh quanh, làm gì con thích, nhớ về ăn tối. - Mẹ nói và đứng lên, bước về phía cửa. - Bao nhiêu ngày cũng được, khi nào thấy ổn hơn thì mẹ con mình sẽ nói chuyện.

Từ phía sau, nhìn mẹ có vẻ bình thản, nhưng An biết mẹ đang buồn lắm. Đôi lúc nó không biết trong mười hai năm qua nó học vì điều gì nữa. Có lẽ, vì mẹ. Nó không sợ, nhưng nó thương mẹ. Từ khi bố mất, cuộc sống của nó chỉ còn mẹ. An tôn trọng mẹ. Mẹ muốn nó học, và nó đã học. Nhưng nó không làm được. Quá sức. Mọi thứ làm An cảm thấy mệt mỏi, cái sự mệt mỏi dồn nén lâu bỗng vỡ ra như bong bóng nước.

Những ngày sau, An để mặc sự trống rỗng xâm chiếm. Nó ngồi cố định ở Highland hồ Tây. Không gặp ai. Không nói chuyện

hay nhắn tin với ai. Dù cực đoan, nhưng An thấy nó muốn yên lặng chút

Nhưng rồi cũng có người tìm thấy nó...

- Latte à? - Giang nhìn cốc café của An. Nó mò ra lúc nào An cũng không biết nữa, con bạn thân là người duy nhất biết An sẽ... treo cổ tự tử ở đâu nếu một ngày cả thế giới dáo dác tìm nó (khi đầu óc u ám, người ta suy nghĩ thật thảm).

- Ủ! - An gật đầu.

Giang khịt mũi:

- Muốn ngồi một mình hay sao ?

An gượng cười.

- Mà đến rồi thì ngồi xuống đi.

Giang bỏ chiếc túi xuống, ngồi cạnh An.

- Muốn nghe an ủi hay chửi bới?

- Tai tao bây giờ cái gì cũng như nhau mà.

Giang hít một hơi dài rồi tiếp:

- Mệt nhỉ, định làm gì tiếp?

- Thế mà định làm gì tiếp? - An hỏi lại.

Giang nhún vai.

- Tao ý hả? Học đại học. Học xong thì ra trường. Đi làm dăm ba năm rồi vớ anh nào hiền lành tử tế lấy làm chồng.

- Nghe cũng hay, vậy tại sao tao không thể đi làm dăm ba năm, tích góp tiền bạc làm cái gì đó cho riêng mình, rồi vợ em nào ngoan ngoan làm vợ?

Giang mỉm cười:

- Ai bảo mày không thể?

- Ai bảo tao có thể?

- Tao...

- Thế mày thích làm gì?

- Tao thích sửa xe máy.

An nói xong và ngừng lại, chờ con bạn nhún vai cười. Nhưng Giang nhún vai:

- Tốt, ít ra mày còn thứ muốn làm. Tệ nhất là khi con người chẳng có cái gì để cố gắng hay muốn làm nữa. Như thế chết đi còn hơn.

Rồi Giang cười.

Những ngày gần đây Hà Nội không lạnh chút nào. Những đám mây đen kéo đến đầy trời. Mưa sẽ đến lúc nào không ai hay. An nhìn Giang, cười. Nụ cười bị nhòe đi bởi cơn mưa.

- Giang à, tao thấy muốn khóc.

- Được tao biết. Khóc đi. Lúc nào thấy cần khóc thì khóc, không cần cố tỏ ra mạnh mẽ.

Giang đặt bàn tay lên tay bạn mình. Nhìn đứa bạn thân luôn coi là nghịch gợm ngồi cạnh nó và run lên, những giọt thủy tinh lăn dài. Dù sao, ít nhất An không mất đi một người bạn thân vì nó đã trượt tốt nghiệp. Chẳng sao cả, với Giang thì chẳng có điều gì thay đổi.

An ra cửa hàng sửa xe của chú Minh. An chơi với hầu hết hội ở đây. Công việc bận rộn, xe vút khắp nơi, phụ tùng la liệt. Thấy Giang bước vào, Đăng ngừng tay, xoay cái kìm trên tay:

- Bạn hiền, qua chơi à? Ngồi

Đăng lau chùi đôi găng đầy dầu mỡ của nó, ngồi xuống cạnh An. Nó rót hai cốc trà đá và chỉ về phía con Nouvo màu đen phía trước:

- An, mày nhìn con kia xem, ngất chưa.

- Mới chuyển đâu về à?

Đăng gật đầu

- Ừ, phá giá anh em dã man luôn, lúc đưa về đây nó đã được độ bét nhè rồi. Giảm xóc gazi với bình phụ chứa nitơ lỏng, rồi quạt gió mạ crom, bộ làm mát động cơ showa, toàn hàng chuẩn.

- Của ai thế?

- Tuấn Anh, gã “quái thú” của hội chơi xe yamaha....

Hai thằng cứ ngồi thao thao bất tuyệt về tác phẩm mới như thế. Ánh nắng buổi trưa gay gắt làm không khí trong khu sửa xe nóng thêm. Những giọt mồ hôi lăn dài trên trán. Những cánh tay dầu mỡ quệt ngang mặt. Những tiếng gọi í ới...

Đó chẳng phải là một cảnh đẹp và lãng mạn gì. Nó khác xa những văn phòng sạch đẹp, điều hòa mát rượi và các nhân viên mặc đồng phục đi lại hối hả. Đây là một tiệm sửa xe nhỏ, ồn ào và nóng nực, nhưng khách đến có thể yên tâm để xe đó, rồi về, và khi quay lại đã có một con xe thật ngon để lăn bánh. Quan trọng hơn, ở đây có sự đam mê, thứ mà sau rất nhiều thời gian An mới tìm thấy và có thể, không bao giờ mất đi.

An về nhà. Mẹ đang làm bếp, nó đến, ôm mẹ từ sau lưng.

Hành động đột ngột khiến mẹ hơi giật mình, nhưng rồi mỉm cười. An ít khi bộc lộ tình cảm như thế, nhưng mẹ biết con trai mình là người sống tình cảm. Mẹ xoay lại:

- Mạnh hơn rồi chứ con?

- Vâng

- Con muốn bắt đầu thế nào?

- Con... muốn vào làm ở tiệm sửa xe của chú Minh. Con sẽ học một cách bài bản, đến khi có đủ vốn và kinh nghiệm, con có thể sẽ mở cửa tiệm riêng. Như thế hoặc lớn hơn.

- Việc đó làm con vui chứ?

- Dạ?

- Việc đó làm con vui chứ?

An hơi sững lại một chút, rồi nó nhoẻn miệng.

- Vâng, con thích lắm!

- Tốt, đã đến lúc con đi con đường của riêng con, mẹ muốn con biết, mẹ luôn ủng hộ những gì con làm.

- Con cảm ơn mẹ!

An quay người đi, đến trước cửa bếp, nó quay lại, nhìn mẹ:

- Mẹ ạ, có lẽ không có bằng tốt nghiệp, nhưng mười hai năm học cũng không uổng phí, nó dạy con biết cách ôm mẹ.

- Mẹ biết, con trai. - Mẹ nháy mắt với An một cái.

Bầu trời có vẻ sáng hơn những ngày trước, từng đám mây từ từ trôi. An mở cửa sổ, nhìn về chân trời. Và An biết, cuộc sống của nó vẫn ở phía trước. Như những chú chim ngoài gác mái kia, sẽ tung cánh bay về phía mặt trời.

Tháng Giêng diệu

1. Đôi khi cầm trên tay mấy bản CV, tôi chẳng biết viết cái gì vào đó. Không phải vì tôi đã sống những năm nhọt nhọt trước đó, mà đôi khi tôi chẳng bao giờ hiểu hết mình, hoặc quá phức tạp, hoặc đơn giản đến diệu kỳ. Điều quan trọng hơn thế, là tôi chẳng thấy mình có điểm nhấn nào đặc sắc trong những năm đã sống, đến mức nếu có ai hỏi về điều đó, chắc tôi sẽ ậm ừ cả ngày. Cho đến khi Nhi

bước vào cuộc đời tôi, có lẽ đó mới là lúc tôi có thể la lên: “Đây, đây, chính cô ấy là điểm nhấn của cuộc đời tôi!”

Tôi không yêu ai trước Nhi, hoặc khi nhớ lại không còn cảm thấy những điều nhạt nhẽo đó có thể gọi là tình yêu. Thứ duy nhất tôi làm khi đó là viết. Như một con ong cần cù mẫn cán, tôi viết tất cả những gì tôi có thể. Điều đó đến rất nhanh và không cần một sự sàng lọc nào khác - tôi chẳng cần thử thứ gì khác, đã ngay lập tức biết rằng viết là công việc ưa thích nhất. Tôi đã quen Nhi vào một buổi café, khi tôi đang đọc sách, thế nên mãi sau đó tôi vẫn cho rằng viết chính là định mệnh của cuộc đời tôi vì nhờ có nó mà tôi gặp em. Khi đó đang là tháng Giêng, những cơn gió đã rất lạnh. Thứ may mắn nào đã khiến em trở thành người yêu của tôi, tôi cũng không biết. Nhi là một cô gái xinh đẹp, thông minh, hài hước, duyên dáng và rất nhiều ước mơ.

- Tại sao em lại yêu anh? - Có lần tôi hỏi.

- Vì anh rất cù lần.

Tôi chung hửng.

- Thật sao?

- Không! Vì anh rất đáng yêu, và vì anh rất đặc biệt.

- Đặc biệt như thế

- Như cách mà anh tin vào những điều em nói vậy, chàng trai cù lần của em ạ.

Chúng tôi thường có những đoạn đối thoại không đầu không đuôi như vậy, và thường Nhi luôn khiến tôi tụt dưng cảm xúc như một chiếc thủy kế suốt buổi trò chuyện. Đây là ví dụ của một buổi trò chuyện khác.

- Duy à, anh hãy cưới em đi. - Nhi nói câu đó khi tôi đang làm việc bên máy tính còn em ngồi vắt vẻo chân trên ghế đệm vuốt ve con mèo trắng của tôi.

- Em nói thật chứ? - tôi tròn mắt.

- Noooo... Cưới nhau về bây giờ thì lấy sỏi ra làm com ư? - Nhi cười phá lên.

- Anh sẽ làm việc chăm chỉ.

- Còn em sẽ chơi miệt mài. Sẽ phá hết những thứ anh làm được. - Nhi nhìn tôi, động đậy lông mày tỏ vẻ nguy hiểm.

- Vậy khi nào mình sẽ cưới nhau nhỉ? - Tôi ngần ra.

- Hết năm 2012. Em muốn xem khi trái đất tận thế anh có cứu em nhiệt tình không đã!

Chúng tôi yêu nhau theo kiểu đó.

2. Đức tính đáng quý của nghề viết lách đã mang lại cho tôi chính là sự kiên nhẫn và điều này phát huy sức mạnh rất lớn trong mối quan hệ của chúng tôi. Bởi tôi thường là người lắng nghe mà người lắng nghe thì cần sự kiên trì vì người kể chuyện không bao giờ thích dừng lại. Nhi có thể nói triền miên cả tiếng đồng hồ mặc cho tôi mắt tròn mắt dẹt thì thoảng cười trừ. Nhưng đôi khi em cũng ngồi yên hàng giờ, xem tivi hoặc làm gì đó, khi tôi tập trung với máy tính. Sự thực là tôi thích lúc em nói như khờ hơn, bởi tôi yêu ánh nhìn tươi sáng và nụ cười vui vẻ của em khi đó.

Nắng rực rỡ trên phố, đó là một ngày thứ Tư, Nhi đột nhiên hỏi tôi:

- Anh có muốn biết về người yêu cũ của em không?

Chúng tôi đang ngồi ở một quán café vỉa hè, và khi Nhi nói câu đó, tôi bị giật mình, cốc café trên tay suýt tuột xuống. Tôi nhìn em, không nói gì, theo kinh nghiệm của tôi thì chẳng nên nói điều gì lúc này, hãy cứ để một cô gái chia sẻ nếu cô ấy muốn bạn là bờ vai. Và Nhi bắt đầu kể thật. Ban đầu là việc Nhi đã quen cậu ta ra sao, hai người đã có một ngày Noel tuyệt vời như thế nào, rồi cậu ta đi du học và bỏ mặc Nhi. Vài tháng liên lạc chập chờn là cầu nối cho lời nói chia tay khi cậu ta về nghỉ. "...và nhanh chóng bắt nhịp với cô gái khác!" - Nhi vừa nói vừa vung tay bực bội. Một hồi, em im lặng. Rồi bắt đầu khóc. Tôi hoảng hốt, cuống quýt kiếm giấy ăn gần đó đưa em. Tất cả mọi người xung quanh nhìn tôi như một thằng đần vừa đá đít cô gái xinh đẹp tội nghiệp đang thút thít. Tôi bối rối chẳng biết làm gì, cho đến khi Nhi nói:

- Rồi em đã rất thất vọng về mọi thứ. Thế mà không hiểu sao khi gặp anh, tất cả mọi chuyện đó tan biến hết. Em thậm chí đã bị anh hớp hồn ngay từ ánh mắt đầu tiên. Và đến giờ em cảm thấy mình thật hạnh phúc có anh luôn ở cạnh.

Thế đó, cô gái của tôi là như vậy. Khi Nhi muốn nói điều gì đó ngọt ngào, thì nó thật sự ngọt ngào. Tôi cười, lau nốt giọt nước mắt lăn dỏ trên má em:

- Chỉ có thằng hâm mới bỏ em.

- Vì sao, em có điểm gì tốt chứ.

- Em rất chân thành.

Thực ra, tôi muốn nói với Nhi rằng em là ánh sáng duy nhất mà tôi thấy, trong nhiều năm nay. Và nếu không có em, tôi đã chẳng biết mình miệt mài viết và kiếm tiền để làm gì. Sau khi bước vào cánh cửa em đã vẽ ra, tôi thấy một thế giới khác. Ở đó có điều gì đó để tôi chạy theo một cách mê mải, như không thể dừng lại. Khi tôi

nói điều này với thằng bạn, gã đã cười to lên và vỗ vai tôi: “Mày đang yêu đấy. Không phải điều gì sáng suốt đáng tự hào đâu. đó vô bổ và tốn thời gian nhất trong cái cuộc đời này.” Tối hôm ấy, gã bạn để status: “Giá như mình cũng được yêu!” Tôi vừa cười vừa bấm like.

3. Trong mắt Nhi tôi là một người thiếu thực tế. Thế nhưng khi tôi ngồi gọt một thứ đồ gỗ nhỏ nào đó tặng Nhi là cô lại vui như hết Tết, reo lên như đứa trẻ con. Lần đầu tiên, tôi đã ngồi gọt một con sư tử tặng cô, sau đó thì là một con hổ, rồi một cáo, một con mèo, một con thỏ... mọi thứ cứ xì-tin hóa dần theo sở thích của Nhi. Cô thích tất cả những thứ đó, chụp ảnh khoe bạn bè và bày thành một dãy trước máy tính. Tôi yêu cách Nhi trân trọng những gì tôi làm - chẳng phải chàng trai nào cũng mong muốn có một cô gái như vậy sao. Cũng có lần cô ngồi đọc một truyện ngắn tôi mới viết, xong ngồi khóc hết nửa hộp giấy ăn. Sau chuyện đó, tôi giữ một cảm giác bất an trong mình, mà chẳng biết vì sao.

Đúng ngày kỉ niệm yêu nhau ba năm, tôi đưa Nhi đi chơi, đi ăn rồi đưa em về nhà. Khi một mình phóng trên phố về nhà, đầu óc tôi cứ quanh quẩn những chuyện chẳng rõ ràng. Tôi ngồi lại bên đường, châm điếu thuốc và hút. Nhìn đầu thuốc đỏ lập lòe trong bóng tối, tôi như thấy được quỹ thời gian của chính mình ngắn lại một cách vô có. Một người phụ nữ tất tả đạp xe ngang qua tôi rất nhanh, mặc dù phía trước chẳng có điều gì để đuổi theo. Tôi để điếu thuốc sang một bên, phóng xe ngược về chợ hoa Nghi Tàm, lấy hết tiền ra mua một xe hoa rồi khệ nệ mang đến nhà Nhi. Em xuống sau khi tôi nhắn tin, nhìn tôi bằng ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa e dè:

- Sao anh mua nhiều hoa thế?

- Vì tự dưng anh muốn thế.

- Anh hâm quá.

Tôi cười, chẳng biết nói gì.

- Mà bây giờ khuya lắm rồi, anh không về ngủ đi thì mai làm sao đi làm!

- Anh về bây giờ đây.

- Ngọt ngào quá! - Nhi vừa vuốt những bông hoa vừa chu mỏ lên với tôi.

Khi em đóng cửa vào nhà, tôi lại gọi khẽ:

- Nhi!

- Dạ.

- Anh...

- Anh?

- Anh chúc em ngủ ngon.

- Anh đúng thật là đồ hâm đáng yêu đó.

Tôi bước lên xe sau đó, mãi nguyện, như vừa làm được việc gì đó cần thiết. Những cơn gió lạnh cứ lùa vào cổ và cánh tay, không hiểu điều gì đã khiến tôi thấy ấm áp dọc quãng đường về. Tôi đi chậm lại, nhắm nháp nốt chút đêm Hà Nội.

4. Từ sau hôm kỉ niệm ấy, tôi làm việc nhiều hơn, và cũng yêu Nhi nhiều hơn, như thế đã có điều gì đó thay đổi trong lòng. Tôi luôn dịu dàng với em ngay cả khi Nhi trở nên khó tính và cầu nhàu về thái độ sống của tôi.

- Anh cứ làm việc suốt vậy?!! - Nhi nói thế khi thấy tôi dành nguyên cuối tuần ngồi viết nốt cuốn sách.

- Em muốn đi ăn ư? - Tôi nhanh chóng chuyển máy tính sang chế độ ngủ, quay về phía em.

- Không! Anh cần ra ngoài với bạn anh chứ! Thẳng gọi em sáng nay, hỏi anh làm sao mà tắt máy đó.

- Vì anh muốn tập trung mà. - Tôi cười. - Với lại anh chỉ cần em.

- Sao mà như thế

Sau một hồi vồ về, cuối cùng chúng tôi đi xem phim, vẫn chỉ có hai chúng tôi. Tôi không biết mình tiêu cực hay không nữa. Bố mẹ tôi đã mất từ lâu trong một tai nạn, thế nên từ khi Nhi xuất hiện trong cuộc sống của tôi, tôi chỉ còn biết có em. Tôi nghĩ về điều đó suốt bộ phim, vì thế khi ra khỏi rạp, tôi vẫn không có khái niệm mình vừa xem thứ gì.

- Phim dở ghê.

- Vậy ư?

- Em thích hai nhân vật chính đến với nhau.

- Không phải bao giờ như thế cũng là hay. - Tôi cười.

- Nhưng em thích thế! - Nhi cau mày. - Với lại nhân vật nam cứ giống anh ý.

- Tại sao giống anh thì lại dở?

- Thì đó, anh ta cứ bị romantic kiểu hâm.

Tôi bật cười. Vậy thì với tôi đó là một bộ phim hay. Tôi không biết các gã khác چرا gái ra sao, tôi cũng không biết các đôi khác yêu nhau thế nào, tôi hài lòng với những thứ mình đang có. Và tôi yêu Nhi bằng tất cả những gì tôi có thể, như để đáp trả ý nghĩa cuộc sống mà em đã mang lại cho tôi.

- Ngày mai là Valentine đó anh ơi!

- Em muốn làm gì?

- Em chưa biết. Thế anh muốn làm gì?

- Bất cứ thứ gì em muốn. - Tôi nháy mắt.

Tôi đeo Nhi trên đường, em ngồi sau vừa ôm tôi vừa hát, khiến tất cả mọi người đi ngang qua chúng tôi đều ngoái lại nhìn tùm tùm cười. Tôi đã quen với chuyện đó, thậm chí còn ưa thích nó. Tôi nhả ga đi từ từ, nghe Nhi hát vang phía sau như chích chòe bé con: *"Come on skinny love what happened here. Suckle on the hope in lite brassiere..."* Rồi Nhi đột nhiên kéo vai tôi lại, thì thầm:

- Anh à, em nghĩ lại rồi, em không chờ hết năm 2012 nữa đâu, giữa năm mình cưới nhau luôn nhé!

Tôi mỉm cười. Những cơn gió tháng Giêng thật lạ, nó cứ khiến người ta co lại gần nhau hơn, yêu quý những gì trong tay mình hơn. Tôi đã bắt đầu yêu em vào một ngày như thế ba năm trước. Như một điều diệu kỳ.

Chàng trai cổ điển

Khi còn nhỏ, tôi hay đọc tiểu thuyết của Kenzaburo Oe hay Inoue Hishashi - những nhà văn theo phong cách truyền thống và đậm chất con người, từ những bản dịch của bố tôi. Ông thích dịch sách của Nhật Bản, thi thoảng ông cung cấp những bản dịch đó cho

những người bạn làm bên xuất bản, nhưng thường ông chỉ để đó, như một thú vui. Ông nói với tôi rằng những cuộc sống của con người giống như một cuốn sách. Câu nói đó mặc dù quá khó hiểu với một đứa bé khi đó mới mười tuổi, vẫn ăn sâu vào tiềm thức tôi và ảnh hưởng nhiều đến sự phát triển và hình thành nhân cách của bản thân. Cũng vì thế, tôi rất có ấn tượng với những người làm những công việc liên quan đến sách. Hoặc ở đó có một định mệnh gì đó đối với tôi.

1. - Anh có bao giờ nghĩ là anh sẽ viết mãi không?

- Không, ai cũng sẽ có lúc cạn ý tưởng, anh có phải gà công nghiệp đâu.

- Thế à, buồn nhỉ, em thích đọc những thứ anh

- Thì khi anh không viết, anh cũng có thể biên tập hay làm những việc khác mà. Như một cầu thủ không đá bóng nổi nữa thì sẽ làm huấn luyện viên vậy!

Chúng tôi nói điều này với nhau khi tôi và anh ngồi trong một quán trà nhỏ ở đường Văn Cao. Chúng tôi ngồi ngoài phố, tôi luôn thích ở đó, dù nắng hay mưa, tôi ghét bị đẩy vào bốn bức tường. Quán rất vắng, có lẽ vì thường bật nhạc buồn quá, mà không nhiều người trẻ có thể tìm được niềm vui ở những bản nhạc buồn. Hôm đó là Valentine, chúng tôi đã định đi xem một bộ phim của Quarentino, nhưng không sao kiếm được vé. Có lẽ tất cả mọi người đều đổ xô đi xem phim vào ngày này. Mọi nỗ lực lao vào các trung tâm mua sắm đều vô hiệu. Những con đường quanh hồ - mà ngày thường chúng tôi hay đi bộ cùng nhau - cũng bỗng đông như muốn chứng minh rằng thành phố này không thiếu dân. Cuối cùng, chúng tôi quyết định làm điều đang làm. Hít hà những bông hồng mỏng manh được bọc trong giấy báo mà Duy tặng tôi từ sáng sớm, tôi trò chuyện với anh về chiếc đèn để bàn tôi mới mua, về chiếc áo tôi mới tự sửa và

bản nhạc tôi vừa tập chơi được. Duy ngồi nghe chăm chú, thi thoảng mỉm cười. Anh thường hay miết ngón tay trên cổ tay tôi khi nghe tôi kể lể, hành động này thường làm tôi ngẩn ngơ như con mèo được vuốt cằm.

- Nếu em đi học cao học ở nước ngoài, anh có đi cùng em không?

- Anh không biết. Có thể. Mà tại sao em lại muốn đi học tiếp?

- Em thích.

- Em có nhiều ước mơ nhỉ? - Câu hỏi tựa như lời khẳng định, cùng nụ cười dịu dàng.

- Vâng, nhiều ước mơ thì có gì xấu chứ. Ai như anh, em chẳng thấy anh có khao khát gì mãnh liệt cả. Nhiều lúc như kiểu anh bằng lòng với tất cả những thứ anh có bây giờ vậy! - Tôi bĩu môi.

- Như thế này chưa đủ sao em?

- Thế nào là đủ?

- Yêu một người yêu mình. Kiếm tiền để có thể làm những việc mình muốn làm. Sống như mình thích.

- Vậy có lẽ em muốn nhiều hơn anh. Anh suy nghĩ đôi khi cứ thiếu thực tế thế nào ý!

Nói xong câu này tự dưng tôi thấy hơi có lỗi. Nhưng Duy không phản ứng gì, anh chỉ cười, như thể đồng tình với những thứ tôi vừa áp đặt.

- Đúng, nhưng biết đâu vì thế anh làm được những thứ mà những người thực tế không làm được!

Ngoài phố, những ánh nắng chiếu xuống đan xen qua khe của hàng cây rợp lá. Chúng đùa giỡn với nhau. Tiếng còi xe inh ỏi trên con đường vắng, đầy xao động...

2. Anh viết rất nhiều. Ngoài những lúc anh dành cho tôi, Duy hầu như chỉ ngồi quán đọc sách, hoặc ở trong căn phòng nhỏ - có lẽ yên tĩnh nhất thành phố - nghe nhạc của Boney M và viết. Anh dành nhiều thời gian cho chữ nghĩa tới mức tôi phải tự đặt câu hỏi không hiểu có gì đang đuổi theo anh nữa! Khi nghe tôi phàn nàn về việc đó, anh thường rời ngay bàn làm việc, đưa tôi đi ăn ở những quán vỉa hè, hoặc cùng xem một bộ phim tình cảm bi kịch nào đó và lau nước mắt cho tôi đang sụt sướt. Mặc dù biết Duy yêu tôi, tôi thường hay cầu nhàu về cuộc sống có vẻ quá đơn giản và cực đoan của anh, hay cả về lối tư duy cuộc sống của anh.

Tôi thích cách anh làm những món đồ gỗ nhỏ nhỏ tặng tôi. Chúng rất tỉ mỉ. Sự thật là tôi từng say mê ngồi ngắm anh làm việc. Thích sự đau khổ trên khuôn mặt Duy mỗi khi nhân vật trong truyện trải qua một khó khăn, yêu cả cái cách anh thở phào mỗi khi viết xong một thứ gì đó. Điều đó diễn ra cả năm đầu khi chúng tôi yêu nhau, càng về sau tôi càng thấy như thế có lẽ chưa đủ, anh không định làm gì khác, thậm chí không có nhu cầu tiêu tiền nhuận bút từ những cuốn sách anh viết. Mỗi lần tôi nói về chủ đề đó, Duy thường cười:

- Biết đâu anh sinh ra chỉ để làm thế này. - Một chút sau anh nói thêm. - Hoặc để làm một điều gì nữa mà có lẽ bây giờ anh cũng chưa biết.

Tôi không cách nào ngoài việc tiếp tục nhăn nhó nhưng đành mặc kệ anh lại với bàn làm việc. Duy bao giờ cũng xoa đầu con khi con là tôi:

- Ngoan, em. Em đã yêu anh vì anh như thế này mà!

3. Tôi còn nhớ đó là một chiều tháng Mười, khi ngồi ở nóc một tòa nhà cao tầng, uống café và ngắm những chiếc xe đủ màu sắc chạy xuôi ngược dưới đường, tôi đã nhìn thấy anh. Anh đang ngồi với một chiếc máy tính màu xám đặt hờ hững trên đùi và một cốc café trước mặt, anh đang đọc một cuốn sách bìa trắng với hàng chữ đỏ mà tôi không thể nhận ra. Thật sự, tôi cảm giác như đã mười triệu năm không còn thấy một chàng trai ngồi đọc sách ở café. Tôi không xét đoán gì những người chăm chú vào những tạp chí công nghệ, ngồi chém hoa quả trên Iphone hay một tay nhấn tin tay kia cắn hạt dưa,... tôi chỉ thấy họ quá nhiều, quá mờ hoặc quá vội. Sự đứng đĩnh và có phần hơi lơ đãng của anh làm tôi chú ý. Tôi đã bắt gặp anh đâu đó, một đám cưới, trên một con đường hoặc trong những cuốn tiểu thuyết cổ điển? Tôi không chắc rằng mình đã bước về phía anh và nói:

- Xin lỗi đã làm phiền anh, tôi có thể xin của anh vài phút được không?

- Tôi không đeo đồng hồ, nên tôi không nghĩ nhiều lắm về thời gian. - Anh vừa nói vừa đưa tay về chiếc ghế trống trước mặt.

- Tôi làm cho một tạp chí mạng chắc anh chưa bao giờ nghe tên. Tôi đang viết một bài về xu hướng trẻ. Liệu có thể phỏng vấn anh vài câu được không? - Tôi ngạc nhiên khi mình có thể nói trôi chảy những thứ không có thật.

- Nếu cô cho rằng tôi trẻ.

- Cảm ơn anh. - Tôi mỉm cười.

- Đạo này người ta ít nói câu này.

- Tôi sẽ bắt đầu ngay để không làm phiền anh lâu. Anh thường dành bao nhiêu thời gian trong ngày để ngồi cà phê

- Cũng còn tùy mùa. Mùa thu tôi ngồi nhiều hơn các mùa khác. Có thể là hai tiếng, hoặc mười hai tiếng.

- Có vẻ không ít. Anh thường làm gì khi ngồi quán?

- Như cô thấy đó, thường là đọc sách, thi thoảng viết lách, đôi khi là trả lời phỏng vấn.

Tôi thích cái khiếu hài hước ngày càng trở thành của hiếm này.

- Oh, vậy là anh viết!

- Không nhiều lắm. Thường là viết sách riêng. Có lúc tôi cũng cộng tác với một tờ báo, một tờ báo mạng chắc cô cũng chưa bao giờ nghe tên.

Tôi phá lên cười.

- Công việc hiện tại của anh có mang lại thu nhập đủ cho một người trẻ như anh ngồi quán tám tiếng mỗi ngày không?

- Thực ra thì đây là một quán đồ uống khá rẻ, thêm nữa nhân viên lại không bao giờ phàn nàn cho dù khách chỉ gọi một cốc Lipton và ngồi cả ngày. Liệu tôi có thể hỏi cô một câu được không?

- Anh cứ tự nhiên.

- Cô có thường làm như thế này khi muốn bắt chuyện với một chàng trai không?

- Tại sao anh biết? - Tôi giật mình, tự câu hỏi là một sự thú tội.

- Có lẽ vì tôi là một chàng trai cổ điển! - Anh mỉm cười.

Đó là ngày đầu tiên tôi gặp Duy, chúng tôi không mất quá lâu để yêu nhau. Anh khác tất cả những người tôi gặp trước và sau đó. Anh giống như một chàng trai được tạo ra cho giấc mơ được định đoạt lúc tôi mười tuổi: rất thông minh, đầy bình thản, cực kỳ lãng mạn và biết cách ra đi khi tôi không ngờ nhất.

Khi ấy, chúng tôi đang ngồi ngoài phố. Tôi vẫn thích ngồi ngoài phố mà. Valentine sao chúng tôi lại ngồi uống trà nhỉ? À vì không sao tìm được vé xem bộ phim ưa thích. Quán trà vắng quá. Đường cũng vắng. Chiếc xe Civic đã lao rất nhanh, lao đảo trên đường như một người say. Và vật thể điên mất lái đó đã đâm thẳng về nơi chúng tôi đang ngồi với một tốc độ kinh hoàng. Tôi không còn nhớ gì ngoài hình ảnh Duy đã hất ghế lao rất nhanh đến chỗ tôi và đẩy tôi xuống sang một bên, khi tôi còn đang cứng đờ người. Tôi cảm thấy đầu óc mình choáng váng những hình ảnh lẫn lộn đan xen. Tôi nhớ ngày tôi gặp anh, tôi nhớ những điều lãng mạn anh đã làm cho tôi, tôi nhớ cách anh mỉm cười xoa đầu tôi mỗi khi tôi cầu nhàu điều gì đó. Tôi nhớ đó là lần đầu tiên anh chạm vào tôi mạnh đến thế, anh đã đẩy tôi ra để thế chỗ cho tôi lúc chiếc xe lao đến. Chàng trai cổ điển của tôi đã làm một điều gì đó, một thứ gì đó khác với việc viết, như anh đã nói. Rất nhanh. Tôi còn không kịp thở...

Tôi đã ở đó, vùng dậy giữa những thứ ngổn ngang xung quanh, gạt tất cả ra, ôm lấy anh và khóc nức nở. Tôi cầm lấy tay anh và với sự ghen ngào không nói nên lời. Anh chớp mắt rất nhẹ. Một màu đỏ từ từ chảy xuống khóe miệng khẽ nhích lên. Duy miết nhẹ trên cổ tay tôi, dịu dàng - như thể muốn nói với tôi rằng hãy ngoan, anh sẽ ổn tôi. Nhưng từ sâu thẳm đáy lòng, tôi biết rằng chàng trai cổ điển của tôi đã khép lại cuốn sách của anh để tôi được đọc tiếp những dòng về mình. Nặng buông xuống con đường lặng lẽ...

Nhiều năm sau đó, tôi thường nhớ về Duy, và vẫn muốn khóc mỗi khi nụ cười của anh hiện lên trong tâm trí tôi. Rồi tôi tìm lại, khi nhớ đến những lời bố tôi thường nói: “Công việc với những con chữ giống như một viên đá mài, mài dũa tính kiên nhẫn và tâm hồn của con người. Con hãy luôn giữ tâm hồn bình yên và sống hết mình , dù điều gì xảy đến. Bởi chúng ta không bao giờ biết trước được số phận của nhân vật trước khi cuốn sách kết thúc...”

Bức ảnh Polaroid

Who've you gonna be?

"Jenny: Do you ever dream, Forrest, about who've you gonna be?"

Forrest: Who I'm gonna be?

Jenny: Yeah.

Forrest: Aren't-aren't I going be me?"

Đoạn hội thoại trong *Forrest Gump* cứ ám ảnh tôi mãi tới tận một tuần sau khi xem bộ phim kinh điển đó, trong lúc ngồi café với Hiếu, tôi hỏi anh:

- Anh này, anh muốn tương lai sẽ trở thành ai?

- Ý em là sao?

- Ý em là như vậy đó.

- Anh muốn trở thành một người bình thường, với một cuộc sống bình thường, có một công việc bình thường và một gia đình bình thường.

- Chỉ vậy thôi?

- Ủ. - Hiếu nhìn tôi với ánh mắt đầy khó hiểu. - Em sao vậy?

- Em... bình thường.

Tôi trả lời như không trả lời và chìm vào trong dòng suy nghĩ miên man bất tận vẫn đang chảy trong đầu tôi. Hiếu nhìn tôi một chút rồi lại chăm chú đọc tờ báo, anh là mẫu người không mấy tò mò. Tôi không biết tôi thích hay ghét điều đó ở anh nữa. Đôi khi tôi thấy điều đó thật tuyệt bởi tôi vô cùng ghét con trai nói nhiều hỏi nhiều, nhưng đôi lúc tôi cũng lại tủi thân bởi cái kiểu giống như là vô tâm đó. Tôi nhìn ra phố, thu năm nay lại đến muộn, cảm giác cứ năm sau lại muộn hơn năm trước. Những vạt nắng gay gắt vẫn kéo dài trên từng tán lá xuống mặt phố.

Tôi đang trong thời gian chẳng làm gì, vì tôi vừa bỏ việc. Thực ra chuyện này cũng không có gì đặc sắc bởi đây đã là lần thứ ba trong năm nay tôi rời bỏ một công ty. Với thế mạnh của hình thức, của vốn ngoại ngữ phong phú và của những mối quan hệ xây dựng từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường, tôi dễ dàng tìm được những công việc mà nhiều người trẻ khác phải ước ao. Vấn đề chính ở chỗ

đó - vấn đề là tôi không ước ao. Thêm nữa là tôi thậm chí không coi mình là người trẻ. Chính sự khiên cưỡng trong suy nghĩ khiến tôi cứ làm rồi bỏ, không bao giờ hài lòng với thứ mình có. Điều đó thậm chí thể hiện trong mối quan hệ của tôi và Hiếu. Tôi yêu anh, kỳ vọng nhiều ở anh, và cũng vì thế không bằng lòng rất vài thứ ở con người anh. Vấn đề là tôi không bao giờ nói ra.

Cuối tháng Chín, khi ngồi với tôi trong quán café quen thuộc, Hiếu nói với tôi bằng vẻ điềm tĩnh thông thường:

- Công ty bất động sản của bạn anh đang thiếu một vị trí trong phòng giao dịch, em có hứng thú không?

Tôi gật đại, mà không biết rằng lời đồng ý vu vơ đó đã xáo trộn toàn bộ cuộc sống sau này của tôi.

Tách!

Công việc của tôi khá đơn giản. Tôi chủ yếu giải quyết một số giấy tờ mà sếp giao cho, và đi xem dăm ba căn nhà đang giao bán. Trong một môi trường làm việc có đến chín trên mười nhân viên là nam giới, tôi bỗng trở thành một tiêu điểm vô hình. Cũng đúng thôi, vì tôi trẻ, ăn mặc có gu và lại mang cái vẻ mặt vừa đoan trang vừa bất cần dễ dàng gây một sự chú ý mơ hồ. Táng, vào buổi trưa tôi gặp Hiếu, anh vốn là mẫu người sống không kế hoạch, vì thế Hiếu ngủ dậy vào sáng sớm, hoặc giữa trưa, đôi khi là chiều tối, tùy hứng, điều đó không ảnh hưởng đến công việc viết lách anh làm. Trong bữa trưa, chúng tôi trò chuyện bình thường. Tôi tuyệt nhiên không nhắc đến những đồng nghiệp nam thường xuyên rủ tôi ăn trưa hoặc café, hoặc café hoặc ăn trưa – họ lặp lại điều đó hàng ngày không có vẻ gì sẽ chán. Hiếu cũng không bao giờ hỏi về việc ở công ty tôi, trừ việc anh gửi lời hỏi thăm người bạn. Tôi phát ngán với sự “không tò mò chút nào” của anh. Tuần thứ hai sau khi đi làm, tôi đi ăn với

Minh – một trong những người công khai tấn công tôi. Và tôi phát hiện ra Minh cũng không quá tệ.

- Anh có mùi nước hoa khá hay đó. Light Blue?

- Không nhiều con gái nhận ra mùi nước hoa nam như em đâu.

- Minh cười.

- Tình cờ một người em biết cũng dùng mùi đó thôi. - Tôi nhún vai, không muốn nói rằng Hiếu cũng dùng loại nước hoa đó.

- Người yêu em à? - Minh chứng tỏ anh không thiếu sự nhạy cảm.

- Cũng không hẳn. - Tôi không muốn trả lời những câu hỏi kiểu thế này.

Tách! Minh giơ chiếc máy ảnh Polaroid chụp tôi rất nhanh. Khi máy đang từ từ đẩy tấm ảnh được in ra, tôi nhú mày, nhưng cũng không phản đối. Chẳng hại gì khi có một hay vài cái đuôi bám theo mình - “có khi điều này còn khiến Hiếu chú ý đến mình hơn” - tôi nhủ thầm. Đó là một kế hoạch hay một vết nứt, tôi cũng không biết.

Thế là không đủ

Mọi thứ bắt đầu vào guồng hơn, thị trường bất động sản đã nhúc nhích sau một thời gian dài đóng băng, tôi liên tục phải đi xem đất và giao dịch môi giới với khách hàng hoặc chủ đất. Ngay cả buổi tối đôi khi tôi cũng phải đi tiếp khách, tôi và Hiếu có vẻ ít gặp nhau hơn. Có lúc anh gọi điện khi tôi đang trên đường, tôi ần từ chối, Hiếu không nhẫn tin thêm, anh mặc định rằng tôi đang bận.

Tôi và Minh làm cùng nhóm đến ba dự án mà công ty đang theo đuổi. Tôi thường xuyên đi cùng anh, cảm thấy việc đi hai xe cũng hơi bất tiện nên tôi để Minh đèo luôn. Rồi thi thoảng khi ngủ dậy muộn và lười biếng, tôi gọi anh qua đưa đến công ty hoặc đi ăn sáng. Lấy cớ gặp khách hàng, tôi bắt đầu ăn trưa với Minh nhiều hơn cả với Hiếu. Hai tuần sau đó, Minh nói anh thích tôi. Tôi không mấy ngạc nhiên khi chỉ mỉm cười về điều đó, tôi không trả lời anh. Mỉm cười có khi đã là đủ.

Trò chơi công sở dần đẩy mọi thứ cứ như ngẫu nhiên. Chính tôi cũng không nhận ra điều đó cho đến một ngày khi Minh vừa thả tôi ở đầu ngõ sau một ngày làm việc mệt mỏi, tôi thấy Hiếu đứng trước cửa nhà.

- Sao anh không gọi em trước khi đến?
- Anh có gọi.
- Vậy à, em để máy trong túi, chắc lúc nãy gặp khách hàng em tắt chuông rồi quên không bật lại.
- Em có vẻ bận?
- Vâng, dạo này em nhiều việc. - Tôi nói một nửa sự thật.
- Em muốn đi uống nước không?
- Có lẽ để hôm khác. Em hơi mệt.

- Chàng trai đó làm em mệt à, hay anh làm em mệt? - Hiếu nói với giọng mỉa mai, mỗi khi anh dùng giọng đó tôi chỉ muốn đấm thẳng vào mặt anh.

- Chẳng ai làm em mệt, công việc làm em mệt.

- Vậy sao không bỏ công việc đó đi, em thạo việc này lắm mà

- Đừng nói với em bằng kiểu đó.

- Mình không gặp nhau một thời gian nhé.

- Vâng. - Tôi trả lời bằng sự tự ái, mặc dù cảm thấy từng mảnh vỡ đang cứa vào trái tim.

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt buốt lạnh. Tôi không muốn kiềm chế sự bức bối dồn nén trong mình:

- Em là gì của anh?

- Nếu em không tự trả lời được câu hỏi đó, thì đúng là em cần thời gian.

- Có đôi nào yêu nhau như thế này không? Em còn chẳng cảm thấy anh muốn giữ em lại khi có người muốn mang em đi.

- Nếu không muốn giữ, anh đã không ở đây.

- Thế là không đủ. Anh đi đi!

Hiếu không nói gì nữa, nhìn tôi một thoáng rồi quay người, mở khóa xe, đi. Trời đổ ngay một cơn mưa to đến thảm hại xuống. Tôi đứng lặng, hứng những hạt mưa nặng nề mà chắc chắn anh cũng đang phải hứng. Vuốt những giọt nước trên mái tócбет xuống mặt, thờ dài mệt nhọc. Ba gói kẹo kitkat yêu thích mà tôi ăn sau đó không

làm vui đi cảm giác ngán ngẩm. Chẳng biết vì sao, tôi nhắn tin cho Minh: “Đen don em đi đau do dc ko?”

Hố sâu

Sáu ngày tôi và Hiếu không gặp nhau. Tôi làm miệt mài và chơi cật lực để bù vào cảm giác thiếu hụt. Có lẽ chỉ là sự tự trấn an ngu xuẩn, bởi tôi và Minh mặc định có một mối quan hệ không chính thức, và cũng chẳng có một cái tên. Tôi thi thoảng đi chơi với Minh, thi thoảng gặp bạn bè Minh. Tôi không biết mình có thích Minh không nữa, nhưng chắc chắn tôi không ghét anh. Công việc chồng chất cộng với sự thiếu ăn thiếu ngủ khiến tôi như người hụt hơi ở đoạn cuối cuộc thi maraton. Dự án trong tháng kết thúc tốt đẹp, tôi dành nguyên ngày thứ bảy nằm với chiếc khăn lạnh trên trán. Khi cơn sốt có vẻ dịu bớt, tôi cho mèo ăn, lau sạch bếp, vứt đồng quần áo bẩn cả tuần vào máy. Lúc đang ngồi trên chiếc máy giặt và ăn mì, tin nhắn của Minh đến. “Di an kem ko em?” - “Em om.” - “Vay ah, muon an gi ko a mang den.” “Tuy anh”. Đặt máy sang một bên, tôi tự cảm thấy mình kém nhất là màn từ chối. Có lẽ không phải tôi đang có chuyện với Hiếu, mà là tôi đang không giải quyết nổi cảm giác của chính bản thân mình, đó mới là vấn đề.

Những cơn gió nửa thu đã bắt đầu thổi, lan can với những chậu cây trở nên nhạy cảm với mùa, bỗng đẹp. Tôi đứng im lặng với trái tim xao động. Hít một hơi thật dài, phải làm một điều gì đó thôi. Tôi với máy, nhắn tin cho Hiếu: “Em xin lỗi.” Tin nhắn trả lời có lẽ nhanh hơn tôi nghĩ khá nhiều: “Anh không gian em. Em nhìn xuống đường đi.” Tôi giật mình, quay xuống, Hiếu đứng đó từ lúc nào, anh giơ một hộp cháo lên, mỉm cười.

Tôi chẳng biết mình còn lý do gì để vô lý với anh nữa. Cái cách anh đối xử với đứa trẻ con chưa chịu biến mất trong tôi khiến tôi muốn khóc. Tôi lao xuống đường với Hiếu, và khóc thật, khóc như

cô gái nghiện shopping bị người ta giằng lấy cái túi yêu thích ngay trước mặt. Anh vỗ về tôi:

- Ngoan, có gì đâu mà phải khóc, em.

Tôi không trả lời, cứ ôm anh, hít hà. Và một thoáng, tôi giật mình khi mùi Light Blue của anh gợi nhắc tôi tới Minh. Khi suy nghĩ đó vừa thoáng qua như một cơn gió lạ và tôi còn chưa kịp phản ứng với nó, thì tôi nhìn thấy sau vai anh là Minh, anh vừa đỗ xe lại, một túi đồ ăn treo trên móc xe. Ánh mắt anh ngõ ngàng. Tôi hoàn toàn quên mất việc đã nhắn tin với Minh khi nãy. Thấy sự hoảng hốt trong mắt tôi như đứa trẻ có tội, Hiếu quay người lại. Anh nhìn Minh một thoáng, rồi buông tay khỏi đứa con gái đang đứng như trời trồng là tôi.

Có một vài khoảnh khắc trong đời bạn biết, ngay khi đó, rằng bạn đã phạm một sai lầm không thể cứu chữa được. Hoặc bạn luôn sẽ phải trả giá cho những gì bạn làm. Tôi vừa mất cùng lúc hai chàng trai - hai chàng trai mà bất cứ cô gái bình thường nào cũng sẽ phải vồ vập lấy. Nhưng tệ hơn, tôi cảm thấy vừa đánh mất chính mình.

Bức ảnh

Bức ảnh Polaroid mà Minh chụp tôi trong lần đầu tiên chúng tôi đi ăn trở thành kỉ niệm duy nhất mà chúng tôi có, cho một mối quan hệ không đầu đuôi. Minh tặng tôi bức ảnh đó và tôi để nó trong ví. Đôi khi tôi thấy nó còn giá trị hơn những gì tôi và Hiếu có được sau ba năm yêu nhau. Không phải vì tôi có tình cảm gì sâu đậm với Minh, mà chỉ vì bức ảnh đó đã trở thành dấu ấn của chính con người tôi trong cả một giai đoạn. Mái tóc xoăn buông thõng xuống bờ vai gầy, đôi môi luôn luôn mím, chiếc dây chuyền nhỏ nhắn với viên đá trắng mà Hiếu tặng, và đôi mắt mở to vừa tư lự vừa hững hờ. Nó sẽ luôn nhắc tôi về một quãng thời gian tôi đã sống vô định.

Không lâu sau, tôi apply những công việc mới và tìm kiếm những mối quan hệ mới, mới ngay cả trong chính gia đình mình. Tôi đổi số điện thoại, nick yahoo và các địa chỉ liên lạc, cũng không chủ động báo với ai trong hai người. Tôi biết họ có thể sẽ yêu một ai đó khác, và cũng có thể sẽ đau khổ khi nghĩ về tôi, điều đó không quan trọng. Thứ có ý nghĩa hơn là tôi cần tìm thấy chính mình, cả con người và lý tưởng. Khi những cơn gió cuối cùng của mùa thu vừa thổi qua, tôi lại nhớ đoạn hội thoại của Jenny và Forrest Gump.

"Who've you gonna be?"

Con đường lá vàng rơi

Nhân viên thứ mười một

Hãy bỏ qua những phần ruộm rà rào đón, tôi tên Minh - một chàng trai bạn có thể gặp nhan nhản ở các rạp chiếu phim hay các quán ăn nhanh, bởi tôi có một vẻ ngoài vô cùng thiếu cá tính. Nhưng có lẽ điều đó được bù đắp phần nào đó ở bên trong. Tôi đã ra trường được tám năm – dừng ngạc nhiên, tôi không già đến thế, tám năm là tính từ lúc tôi cầm bằng tốt nghiệp phổ thông trung học, vì tôi đã bỏ đại học mà không mất quá nhiều lần suy nghĩ hay cân nhắc.

Tôi thuộc mẫu người tin rằng mình sẽ có thứ mình muốn, chỉ cần mình đủ cố gắng. Điều đó đã đúng ở công ty đầu tiên tôi làm - một công ty truyền thông đa phương tiện trụ sở tại Đà Nẵng. Điều

đó thậm chí cũng đúng tại công ty thứ hai tôi làm - một công ty đồ họa mà thời gian làm việc có thể coi là kinh điển gấp đôi so với giờ hành chính. Cả hai nơi đó đều trả tôi mức lương siêu cao với một người trẻ kèm với dăm ba khoản hậu đãi đặc sắc, ví như không mấy khi phải ngồi ở những buổi họp nhàm chán, thay vì đó không bao giờ thiếu tên trong danh sách thưởng cuối năm. Hay liệu có coi việc được những đồng nghiệp nữ luôn tán tỉnh tại máy bán café tự động cũng là một phần thưởng thêm?

Tình trạng làm việc kiểu đó của tôi có lẽ kéo dài nếu Quân - một người bạn của tôi - không nằng nặc rủ tôi qua sàn giao dịch bất động sản TT, nơi mà mọi thứ sắp chìm ngìm xuống, cả lương lậu và tiến độ công việc. Nhưng lao xồng xộc vào thử thách luôn là giá trị mà người trẻ và chỉ người trẻ mới có thể làm được. Bằng thứ suy nghĩ kiểu niềm tin mang ra ăn được đó, đầu mùa Thu tôi bỏ việc tại công ty đồ họa thú vị và sang TT thử nghiệm chính mình. Không biết điều đó có làm đồng nghiệp nữ nào tại công ty cũ sụt mướt không, chứ tôi thì rớt nước mắt suốt ngày. Bạn cũng sẽ thế thôi, nếu bạn ngồi trong một căn phòng chưa đến ba mươi mét vuông nhưng có khoảng mười điều thuốc được châm thường trực. Tôi là nhân viên thứ mười một.

Nhân viên thứ mười hai

- Café?

- Ừ.

Tôi và Quân rảo bước sang quán café cạnh đó. Có lẽ tôi và cậu cùng đã bắt đầu thấy ngọt ngào với cái không khí ám mùi rock and roll thập kỷ 80 trong văn phòng. Khi đã yên vị với hai cốc đen không đường, chúng tôi bắt đầu lăm nhăm về dăm ba thứ lá cải mấy ngày gần đây. Một lúc, cả hai ngấm đường phố, chợt Quân nói:

- Sorry vì đã kéo cậu qua đây.

- Xin lỗi suông là không được.

- Đen đá nữa?

- Không. - Tôi mỉm cười. - Thực ra công việc cũng không đến nỗi tệ.

- Còn có chỗ tệ hơn?

- Tớ thì chưa thử nơi nào tệ hơn thế này! - Cách Quân chăm chọc luôn làm cuộc nói chuyện trở nên nhẹ nhàng. -Nhưng, ít nhất ở đây không có phụ nữ.

- Vì sao phụ nữ bỗng dưng lại có tội vậy?

- Tớ cũng không biết nữa. Họ cứ tự nhiên có tội vậy thôi. Tớ đã quá chán cảnh mấy cô nhân viên váy ngắn đeo mấy cái túi LV fake một fake hai làm thì ít chat chit thì nhiều rồi. Công ty cũ tớ có vẻ giống một sàn catwalk.

Khi chúng tôi vừa nói đến đó thì một cô gái dừng phịch xe, vuốt lại mái tóc màu nâu, với lấy chiếc túi LV ở sàn xe và sải bước vào công ty. Cô gái mặc một chiếc váy ngắn màu đen, đôi chân dài và có dáng đi của một người rất tự tin vào chính mình. Tôi và Quân cùng quay ra nhìn nhau cười phá lên.

- Hy vọng rằng không phải nhân viên mới!

- Cậu đừng cực đoan. Cậu không muốn nhưng mà anh em muốn!

- Để làm gì? Để ngắm hay để à oi?

- Để cho công việc thêm hưng khởi, biết đâu lại làm giảm tỉ lệ báo ốm nghỉ làm của mọi người!

- Nghe như thời đi học ý nhỉ.

- Chắc chắn trong kia đang cuống cuống hết cả lên rồi. Đừng vào vội. Đen đá nữa?

- Ủ thì đen đá nữa!

Đó là ngày đầu tiên Quỳnh đến công ty tôi nộp đơn xin việc, nghe đâu người yêu của cô là bạn của sếp tôi. Thú thật, cô không tệ như là những cô gái tôi biết. Tôi nhận ra điều đó một tuần sau khi cô đi làm. Khi những đồng nghiệp nam khác hót hải vì nữ nhân viên mới xinh đẹp thì tôi ở đó bình thản ngắm sự hỗn loạn. Ít ra sàn giao dịch này đã bắt đầu... “sôi động” trở lại! Đó là suy nghĩ tốt đẹp đầu tiên của tôi về Quỳnh. Ở cô có nét gì đó bí ẩn và kiêu kỳ, hơi mỏng mảnh mà lại rất kiên định. Bản năng phái mạnh cứ hướng tôi tới khám phá điều đó, dù chính tôi đã ghét cay đắng cái kiểu lả lơi công sở. Đấy, đòi cứ vậy.

Người bạn cũ và cơn mưa

- Anh có thể cho em hỏi cái này chứ?

Câu nói cất lên khi tôi đi ngang qua bàn làm việc của Quỳnh.

- Ừm.

- Tại sao ở đây ghi là lại ghi là “Tình trạng pháp lý: Khác.” - Cô chỉ vào một giấy tờ giao dịch tại khu đô thị mới Từ Liêm.

- À vì nó khác! - Tôi trả lời kiêu không biết gì.

Quỳnh trân trối nhìn tôi với ánh mắt dò hỏi xem tôi giả hăm hay hăm thật.

- Anh có cách giải thích nào dễ hiểu hơn không?
- Những câu hỏi kiểu này thường được trả lời trong bữa trưa.
- Đây có phải một lời mời?
- Nếu em coi nó là như vậy.
- Đây có phải bước đầu của sự tán tỉnh?
- Nếu điều đó không khiến ai đó bực bội.
- Trưa mai. Em sẽ trả tiền phần của mình.

Tôi gật đầu, bước ra ngoài. Trước khi khép cửa phòng, tôi quay lại nháy mắt với Quân một cái nham hiểm, khi cậu còn đang cười tủm tỉm. Nữ nhân viên xinh đẹp lạnh lùng sau khi từ chối lên xuống đủ các lời mời của gần hết những đồng nghiệp, vì một lý do gì đó, bỗng dừng lại đồng ý với tôi. Vì tôi là người duy nhất trong phòng không hút thuốc, hay thật sự vì cái tập tài liệu khỉ gió mà Quân đã dí cho cô, tôi cũng không biết nữa!

Khi thắc mắc đó còn đang quanh quẩn trong đầu tôi thì điện thoại rung lên. Tên một người bạn cũ xuất hiện. Hiếu nói cậu muốn gặp tôi tối nay tại một quán rượu bất kỳ. Việc một người bạn cả năm không gặp đột nhiên gọi bạn đi uống rượu thật lạ phải không? Cậu và tôi từng cộng tác khi tôi còn làm tại công ty cũ. Hiếu là người ít nói, cậu để lại cho tôi ấn tượng rất tốt. Vì thế tôi đã đồng ý gặp cậu dù không hiểu vì sao lại có bữa rượu này. Hôm đó trời mưa rất to, khiến những câu chuyện trở nên ẩm ướt. Vài ly nhấp môi làm cho không khí bớt lạnh lẽo dần.

- Minh biết nhân viên nữ mới về làm chỗ Minh không?

- Có. - Tôi ngạc nhiên.

- Đó là người yêu tôi.

Thú thật nếu không dựa vào tường lúc đó, tôi đã ngã ngửa ra đằng sau.

- Oh vậy à. Tình cò quá nhỉ - Tôi nhấp một ngụm, cố giữ giọng bình thường, mặc cho vị được với tràn qua môi.

- Ủ, hôm trước khi đến đón Quỳnh, tôi chợt thấy Minh, lúc đó Minh đang đi với ai đó nên chắc không thấy tôi.

Khi tôi còn đang ngẩn ra cố nhớ lại, thì Hiếu tiếp lời, thể hiện rằng cậu quả là chàng trai luôn biết nói những thứ người ta không đoán trước được:

- Tôi muốn nhờ Minh một việc. Hãy cưa Quỳnh.

Một lần nữa tôi biết ơn bức tường sau lưng. Hiếu kể vài chuyện của cậu, rất ngắn gọn. Cách cậu nói chuyện, và tất nhiên là lý do nằm sâu trong đó, khiến tôi không thể từ chối. Và liệu tôi có muốn từ chối? Tôi gật đầu theo cảm tính. Mơ hồ thấy trước những bất ổn được báo trước. Khi dắt xe rời khỏi quán, tôi nhớ Hiếu ngồi lại, gọi thêm chai rượu nữa. Con mưa tầm tã không có vẻ gì sẽ dứt.

Và nhiều hơn

Quỳnh không hay biết gì về buổi gặp bí mật giữa tôi và bạn trai cô. Chúng tôi đã ăn trưa với nhau tại quán Thái bên hồ. Chúng tôi ăn và trò chuyện, cả về công việc cả về dăm ba thứ lẻ tẻ liên quan đến ẩm thực, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện riêng. Khi tôi gio chiếc máy ảnh Polaroid lên chụp cô một tấm bất ngờ, Quỳnh đã nhú

mày, nhưng cô không phản đối. Tôi biết mình đã chiếm được tình cảm của Quỳnh. Mặc dù thế, khi đưa cô về công ty, tôi thấy có điều gì đó lẩn khuất trong lòng mình, tựa hồ như chiếc lá vàng vừa rơi xuống khi chưa muốn lìa cành.

Mặc dù làm theo lời của Hiếu, nhưng đêm đó, và nhiều đêm sau nữa, tôi luôn nghĩ về Quỳnh. Tôi đưa đón Quỳnh, thi thoảng đi ăn và xem phim với cô. Tôi muốn được ở bên Quỳnh nhiều hơn và rồi nhiều hơn. Điều tôi lo sợ đã thật sự xảy ra: hai tuần sau đó khi nói với Quỳnh rằng tôi thích cô - tôi biết mình cảm thấy hơn cả như thế.

- Thế à!

- Ừ

- Thế anh định làm gì nữa?

- Câu này đúng ra em phải trả lời chứ.

Quỳnh cười rồi cô đứng lên cầm tập tài liệu đi về phía máy photo. Cái cách không rõ ràng của cô càng khiến tôi phát điên. Chúng tôi cứ như vậy, không giống đồng nghiệp, nhưng cũng chẳng giống người yêu. Tôi không thể nói mình thích hay ghét cảm giác đó, nhưng tôi không thể từ bỏ nó. Thậm chí tôi bắt đầu yêu cả cái công việc chẳng liên quan này, chỉ vì tôi có thể gặp Quỳnh mỗi khi đến công ty. Quân không biết những thứ đang xảy ra, cậu và những người trong cơ quan mặc định rằng chúng tôi đã thành một cặp, không ai hỏi về chàng trai đã từng đến đón Quỳnh vài lần nữa. Thi thoảng tôi liên lạc với Hiếu, nói rằng mọi thứ diễn ra đúng như anh muốn, những lúc đó tim tôi cứ thắt lại.

Quỳnh thường trầm tư nhìn qua cửa kính công ty, lơ đãng. Những khi ấy tôi không biết cô nhớ Hiếu, hay cô nghĩ về điều gì khác. Mỗi lúc đó, tôi muốn ôm lấy cô và nói tất cả sự thật. Muốn nói với cô cả rằng trái tim tôi đã thật sự rung động. Thứ rung động

giống như khi tôi bỏ đại học lao theo con đường chông gai không bằng cấp: vừa lo sợ, nhưng vừa thích thú, vừa mệt mỏi mà vừa say đắm. Tôi muốn nói với Quỳnh hãy đừng làm cô gái bí ẩn nữa, hãy đi tôi bước vào cuộc sống của cô và vẽ lên những ngày nắng ấm.

Con đường lá vàng

Những ngày nắng ấm không đến. Cuối thu, Quỳnh bỏ việc đột ngột. Tôi đi tìm cô khắp nơi, nhưng có những người biết cách biến mất thật đặc biệt. Những điều tôi tưởng chừng bình thường nhất, như dáng đi của Quỳnh, cách cô vuốt tóc, hay đôi môi luôn mím chặt lại... dần ám ảnh tôi. Tôi mất rất nhiều thời gian để tự cân bằng cảm xúc của mình.

- Buồn à?

- Không. - Tôi trả lời Quân, quán café vỉa hè đột nhiên vắng, như để dành riêng cho tôi vậy.

- Trông như buồn.

Tôi không trả lời. Tôi ngồi nghĩ về tất cả: vì sao Quân lại rủ tôi làm ở đây, vì sao tôi, người yêu của một bạn cũ của tôi lại có mặt ở đây, tại sao và tại sao. Lẽ nào tất cả những điều này chỉ là ngẫu nhiên và cuộc sống sắp xếp để tất cả sẽ phải khổ. Lần đầu tiên, tôi cảm giác được sự bất lực dù muốn và cố gắng. Và tôi hiểu phần nào đó rất nhiều trong tôi đã yêu cô gái kỳ lạ ấy. Tôi thật muốn nói với Hiếu rằng hãy để tôi đến với Quỳnh và làm điều Hiếu không thể, điều đó thật ích kỷ, nhưng tôi tệ thay là tôi không thể dừng suy nghĩ ấy. Tôi nhắc máy gọi Hiếu. Những hồi chuông vang lên nhưng chẳng có tiếng trả lời nào.

- Trông cậu như muốn làm điều gì đó. - Quân tiếp tục xét đoán, lần này cậu đúng.

- Mình có nên làm?

- Mình không biết. Ai mà biết được. Cứ làm theo bản năng của cậu. - Quân nhắc cốc đen đá, bình thản.

- Dù nó sẽ làm người khác tổn thương?

- Hoặc cậu sẽ bớt tổn thương.

Tôi nhìn về phía con đường vắng. Hà Nội thở chậm rãi như tiếc nuối. Thảng thốt nhận ra thứ gì đó mãnh liệt. Tôi lao ra xe và phóng đến nhà Hiếu. Bỗng con đường lả tả những chiếc lá vàng, báo mùa Thu vừa hết. Một cơn gió thổi qua khiến những chiếc lá chạm vào nhau xao động.

Giấc Mơ Mùa Đông

The reason

Bản *The reason* của Hoobastank là thứ duy nhất tôi còn ấn tượng về ngày hôm đó - ngày tôi đến nhà Quỳnh và bắt gặp Minh cũng ở đó - tôi đã nghe bản nhạc ấy suốt quãng đường đến nhà em. Sự thật, tôi tìm gặp Minh trước đó vài tháng, nói cho Minh về căn bệnh ung thư bạch cầu quái ác của tôi - vì Minh là một người hiếm hoi trong số bạn bè của tôi mà Quỳnh không biết. Tôi cần một người em không biết. Để thực hiện giúp tôi những thứ mà tôi không muốn em biết.

Vào cái ngày đầu tiên nhận được kết quả khám rằng lượng bạch cầu trong cơ thể tôi đang tăng đột biến, và chuyện chúng sẽ dần "ăn" hồng cầu khiến tôi thiếu máu và chết, sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian. Bác sĩ đã gợi ý cho tôi về phương pháp hiến tủy, nhưng điều đó bắt buộc phải từ một người chung huyết thống với tôi, mà bố mẹ tôi đều đã mất khi tôi còn nhỏ, trong một tai nạn giao thông. Mọi cách điều trị hóa liệu khác đều sẽ không

mang lại hiệu quả quá ba phần trăm với tôi, bởi tình trạng bạch cầu của tôi đã quá tệ.

Tôi dành ba ngày, nói với Quỳnh rằng tôi ốm, để nằm ở nhà và khóc. Rồi quyết định đến nhanh, tôi sẽ phải chia tay em, nhưng chẳng có cách nào để chuyện này có thể xảy ra mà em không đau khổ, với tính cách của Quỳnh, sẽ chẳng bao giờ em chịu khi tôi nói lời chia tay. Em sẽ bám theo tôi và tìm hiểu ngọn ngành của mọi thứ, bởi Quỳnh biết tôi không phải người vô cơ. Thế nên tôi tìm đến Minh, nói với cậu về mọi thứ. Thật kỳ lạ, đôi khi có những điều bạn không thể cất lời với những người thân quanh mình, nhưng lại có thể nói với người xa lạ. Hôm đó, chúng tôi đã ngồi ở một quán rượu lạ, trong một ngày Hà Nội mưa tầm tã. Minh gật đầu, cậu chấp nhận đóng một vai trong vở kịch tôi muốn dựng ra. Tôi nói với cậu mọi thứ về Quỳnh, chỉ cho cậu cách tiến lại gần em. Bởi tôi biết em thích gì và muốn một chàng trai thế nào. Chỉ có cách này, chỉ có kiểu chia tay này, mới khiến em không nghi ngờ, mới khiến em rời xa suy nghĩ về tôi. Khi đó, tôi sẽ đến một thành phố khác...

Và mọi thứ đã trôi chảy một cách hoàn hảo như kế hoạch của tôi. Thời gian bỏ ra không ít, nhưng đúng là Quỳnh đã hoàn toàn tin mọi chuyện. Ngay lúc ngồi phía sau em ở quán ăn nơi Minh chụp em tấm ảnh Polaroid, tôi đã nhận ra điều đó. Em tin lỗi thuộc về mình, và vì thế em không hoài nghi về việc tôi biến mất. Bản thân Quỳnh có lẽ cũng sẽ dành nhiều thời gian để tự hàn gắn bản thân. Nhưng rồi em sẽ đứng dậy, quên tôi, vào gái của tôi là như thế. Sẽ là như thế...

“Rồi đến một ngày, có thể em sẽ biết tất cả chuyện này. Khi đó, em cũng sẽ biết tôi đã yêu em nhiều như thế nào. Và muốn em sống thật tốt khi thiếu tôi như thế nào. Mạnh mẽ lên nhé em...”

Đầu óc tôi quay cuồng. Chiếc bút trên tay tôi rơi xuống hờ hững. Tôi có cảm giác mình nhẹ bẫng đi sau khi ngã ập xuống sàn. Quyển sổ nhật ký lật bay từng trang vì những cơn gió lạnh lẽo của mùa Đông ập đến. Những âm thanh từ bản *Imagine* trong chiếc laptop để trên giường như ru tôi vào một giấc ngủ bất tận...

Trôi

Tôi tỉnh dậy. Mà cũng không hẳn là tỉnh dậy. Tôi chỉ cảm giác mình đã mở mắt ra. Và tôi thấy cơ thể mình lơ lửng. Vậy là tôi đã chết rồi ư? Tôi đang ở đâu nhỉ? Giống như là một siêu thị. Đột nhiên, tôi thấy phía đằng xa là Quỳnh. Em đang chăm chú vào một hộp đậu Hà Lan trên giá, có lẽ em đang cân nhắc xem nên mua nó hay mua loại rẻ hơn. Quỳnh vẫn thường như thế, em dành hàng giờ ngẫm nghĩ và chọn lựa những món đồ ở siêu thị. Tôi thấy mình dần sát lại em hơn, hình như tôi đang bước lại phía em nhưng sao tôi lại không có cảm giác như chân mình chạm đất. Tôi đứng ngay cạnh em, nhưng Quỳnh không nhìn thấy, phải rồi, tôi vô hình mà.

- Em muốn mua thứ đó à?

Một tiếng nói từ phía sau. Tôi quay lại, là Minh. Một chút ngạc nhiên trong tôi. Tôi đang đứng giữa hai người, tất nhiên chẳng ai nhận thấy có một linh hồn là tôi đang lơ lửng ở đây.

- Em không biết, có lẽ không. - Quỳnh mỉm cười.

- Anh thấy em cứ ngẫm nó.

- Chỉ là thói quen, em thích ngẫm những thứ đồ đóng hộp.

- Em có về công ty không?

- Chắc em qua một chút thôi, rồi em về thẳng kia.

“Về thẳng kia?” Về thẳng kia là về thẳng đâu? Tôi không hiểu gì về những thứ mình đang nhìn thấy. Thời điểm này là khi nào? Là khi tôi cố tình để Minh và em hẹn hò với nhau? Hay đây là tương lai vài năm sau khi tôi không còn tồn tại trên đời nữa? Tôi không thể tự trả lời được câu hỏi này. Khi lướt tay qua những giá hàng gần đó, đột nhiên tay Quỳnh chạm phải một hộp Snicker làm nó rơi xuống. Theo bản năng, tôi gio tay ra bắt, nhưng chiếc hộp xuyên qua tay tôi một cách mơ hồ, rồi rơi xuống đất. Tôi gần như khụy xuống, cảm giác được một thứ gì đó vô hình đang tan ra trong lòng mình. Quỳnh cúi xuống nhặt, những ngón tay em run run, tôi muốn chạm vào những ngón tay kia quá. Minh cũng ngồi xuống, anh đặt tay lên vai Quỳnh:

- Em...

Quỳnh chột khóc. Em khóc rưng rức như đứa trẻ con. Tôi muốn lấy ngón tay lau nước mắt của em, thì đột nhiên tôi lại thấy mình nhẹ dần, rồi như trôi đi, mà không sao đứng lại được. Tay tôi cố bám lấy những giá hàng, nhưng chúng cứ dần xuyên qua. Mắt tôi nặng trĩu dần rồi nhắm lại.

Những lần sau đó tương tự, tôi lại dần thấy mình mở mắt ra. Em lại ở trước mặt tôi, đang làm một điều gì đó. Lúc thì đang làm việc, lúc thì uống café, lúc em xem phim truyền hình trên ti vi, khi thì ngồi bàn thần trước màn hình máy tính. Lúc có Minh, lúc không có Minh. Càng những lần sau, tôi càng nhớ được ít. Thậm chí đôi mắt tôi mờ đi, hoặc tai không nghe rõ em nói gì. Tất cả mọi cảm giác cứ nhạt dần, nhạt dần... Tôi không biết mình cảm thấy gì nữa, chỉ có điều tôi chắc chắn nếu Quỳnh hạnh phúc, dù với Minh hay ai, thì tôi cũng thấy tuyệt vời lắm. Những lúc thấy em cười, tôi cứ đứng cạnh, ngắm em mãi. Tôi chỉ muốn em hạnh phúc.

Có một lần, tôi đã ở cạnh em rất lâu khi em làm việc, rồi em đi đến một nơi. Lẽ nào khi không còn trong thân thể của con người, trí nhớ của tôi lại kém đi đến thế, vì đó là một nơi rất quen. Nhưng tôi không sao nhớ ra được bởi mọi thứ cứ như những dòng chảy, đập vào tôi khiến tôi mờ đi, đôi lúc chỉ còn là một màu trắng. Quỳnh trò chuyện với ai đó, tôi muốn mở mắt ra mà không được, tai cũng chẳng nghe rõ gì. Nhưng có thứ gì quen lắm, cái mùi vị của nơi này, những âm thanh, cả một vài gương mặt nữa. À, bệnh viện! Ngay khi vừa kịp cảm nhận được, tôi nhớ mình giống như ngã xuống, rồi bị kéo lê đi. Không đau n nhưng bất lực.

Thức tỉnh

Tôi lại mở mắt. Quỳnh ngồi đó, trước mặt tôi. Lần này em đang làm gì nhỉ? Khi tôi đang nghĩ về điều đó, thì Quỳnh chột nhìn tôi, ánh mắt em thẳng thốt:

- Anh... Anh tỉnh lại rồi ư?

Tôi không biết trả lời sao. Có phải phía sau tôi là Minh không? Đã nhiều lần khi trôi, tôi cũng cứ ngỡ em nói chuyện với tôi, rồi hóa ra lại là ai đó ở phía sau cái bóng vô hình là tôi.

- Anh nghe được em nói không, anh ơi? - Giọng em vẫn run lên.

Tôi cố gắng quay về phía sau mình, xem có ai ở sau đó. Nhưng cổ tôi nặng trĩu. Chợt tôi nhìn lên, phía trên là trần nhà, vậy là tôi đang nằm ở một chiếc giường. Bệnh viện!

- Có, anh có nghe thấy. Anh chưa chết ư?

Quỳnh không nói gì nữa, em ôm lấy tôi khóc. Miệng mỉm cười mà nước mắt cứ rơi đầm áo tôi. Rồi Quỳnh kể cho tôi rằng cách đây ba tháng tôi đã ngất đi vì thiếu máu lên não. Nhưng không hiểu sao ngay sau đó toàn bộ cơ thể tôi rơi vào triệu chứng thực vật. Tim vẫn đập những mọi giác quan đều không hoạt động. Tôi đã như thế từ hồi đầu mùa Đông.

- Tại sao em biết anh thế này? - Tôi chạm nhẹ vào tay Quỳnh, nơi những giọt nước vẫn nóng hổi.

- Em đã ngắm mãi bức ảnh Minh chụp em, và ở một góc rất nhỏ của bức ảnh, em đã thấy tay anh phía sau. Anh đã ngồi đâu đó phía sau em. Em đã vô cùng ngạc nhiên vì điều đó. Em nhận ra có điều gì đó không bình thường. Và em đã gọi Minh.

- Cậu ấy kể cho em

- Chính Minh là người đưa anh vào viện khi anh ngất. Anh ấy gọi cho anh không được nên đã đến nhà anh và thấy. Khi em gọi, Minh đang ở trong phòng cấp cứu với anh, Minh không kể gì, chỉ đưa em cuốn sổ.

- Anh xin lỗi...

- Anh ngốc lắm, sao anh lại làm như thế. Em đau khổ lắm anh biết không?

- Vì anh sẽ chết.

- Anh sẽ không chết - Quỳnh đưa tay lau những giọt nước mắt vẫn tiếp tục rơi trên khuôn mặt em. - Trong thời gian anh không tỉnh, đã có một đoàn chuyên gia Ireland đến thăm bệnh viện theo lời mời của viện trưởng. Một chuyên gia đã nghiên cứu bệnh của anh, và ông nói có một loại thuốc là PBOX-15 đang trong giai đoạn thử nghiệm ở các bệnh viện hàng đầu của Ireland và có dấu hiệu tích cực. Họ sẽ thử loại thuốc đó với anh. Tỷ lệ thành công của nó rất cao.

Tôi dường như không còn tin vào tai mình nữa, vậy là tôi chưa chết. Và có khả năng sẽ sống mà không cần ghép tủy? Tôi cảm thấy nước mắt mình cũng vừa chảy xuống, mặn chát ở đầu lưỡi, vị mặn này hình như đã rất lâu rồi tôi không cảm thấy. Vậy là tôi tỉnh lại thật sự rồi.

- Em ạ, anh đã có những giấc mơ rất kỳ lạ.

Tôi kể những điều mà trong khoảng thời gian trôi tôi đã cảm thấy. Tất cả. Tôi kể rằng tôi đã muốn chạm vào em thế nào. Đã muốn ôm em thế nào. Và đã thấy em khóc thế nào. Quỳnh nhìn tôi chăm chú, em lắng nghe hết, rồi thốt lên:

- Không, đó không phải những giấc mơ. Rất nhiều thứ anh vừa kể đã thực sự xảy ra. Em vẫn nhớ hôm ở siêu thị đó. Minh đã đưa em đi mua đồ, và em đã nhớ anh, quá nhớ anh, rồi em khóc ngay ở đó...

- Vậy là em và Minh đã...?

- Không. - Quỳnh cầu tôi một cái. - Anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều. Minh luôn bên cạnh em, nhưng như một người anh trai, anh ấy cũng luôn nói với em rằng rồi anh sẽ tỉnh lại và em phải giữ gìn sức khỏe để còn chăm sóc anh khi đó!

Tôi thấy vai mình nhói đau, cảm giác của cơ thể đã dần trở lại. Nhưng tâm trí tôi dường như vẫn đang lơ lửng. Em ở đây, cạnh tôi, khi tôi vừa trải qua ranh giới của sự sống và cái chết. Điều gì đã khiến tôi rơi vào tình trạng thực vật đó, và điều gì đã thực sự xảy ra khi thể xác tôi nằm đây bất động nhưng tâm hồn thì lại bám theo em. Tình yêu ư?

- Anh phải cố gắng lên. Còn rất nhiều khó khăn trước mắt nhưng anh không được bỏ cuộc. Và đừng bao giờ đẩy em ra khỏi cuộc sống của

anh như anh đã làm. - Quỳnh nắm lấy tay tôi.

- Không, anh sẽ không bao giờ làm thế nữa đâu - Tôi mỉm cười.

Mùa Đông ngoài kia dường như cũng đã vừa hết. Những cành cây khẳng khiu trước giá lạnh lại như đang tái sinh, chậm rãi và bền bỉ. Một giọt nước dường như đọng lại trên mái nhà từ cơn mưa đêm qua, nhỏ xuống yên ả. Một chú chim đậu trên cành cây cất tiếng kêu nhè nhẹ, như báo hiệu sự trở về sau mùa di trú. Sự sống vốn mỏng manh, nhưng những sinh linh thì lại mãnh liệt níu giữ nó, theo những cách kỳ diệu nhất.

Chiếc đồng hồ mười bảy nghìn USD

Cuộc sống có cách riêng để ghép từng mảnh xếp hình riêng biệt lại với nhau.

- Lạnh nhĩ!

Đó là câu đầu tiên tôi nói với Aus – con mèo màu xám tro vươn mình một cách uể oải trước khi “meo”ên một tiếng rõ to rồi lại cuộn tròn rúc vào chăn như thể đồng ý với nhận xét của tôi. Bản nhạc *Rolling in the deep* của Boyce Avenue mà tôi để từ đêm hôm trước vẫn ngân lên từ loa máy tính, tôi vừa ngậm bàn chải đánh răng lục xục vừa ngồi check Facebook. Không khí trong lành từ cửa sổ lớn ủa vào, đường phố sạch sẽ và yên tĩnh. Tôi thay đồ nhanh rồi vớ lấy túi xách.

Khi tôi đến cửa hàng, Lam đã ở đó. Cô nhướn mắt nhìn tôi với vẻ vô cùng thích thú.

- Sao hôm nay đến sớm vậy?

- Chăm chỉ tí thì chết ai!

- Thế tí trời bão mất!

- Bão cái lão tảo xảo. – Lam cười phá lên. – Mà hôm qua cậu định nói gì nhỉ?

- À, mình định nói là mình...

Một vị khách đẩy cửa kính bước vào khiến cuộc trò chuyện bị ngắt quãng. Trong khi Lam trả lời những câu hỏi của khách về giá những chiếc đồng hồ thì tôi xếp ngay ngắn lại vài thứ vốn đã rất ngay ngắn trên mặt bàn.

Chúng tôi làm ở cửa hàng đồng hồ cao cấp đã được hai tháng. Hôm qua, ngày cuối cùng của tháng Chín, tôi quyết định trích một phần trong tập tiền lương vừa nhận được của mình để mời Lam đi ăn tại một cửa hàng đồ nướng Hàn Quốc. Điều tôi không ngờ tới là cô gái tôi thích ngay từ lần đầu tiên đến cửa hàng, lại từng trải qua một chuyện tình cảm khá là... bi kịch. Chả là Lam và một chàng trai có mối quan hệ trên mức bạn bè, mọi thứ diễn ra khá êm đẹp trong vài tháng đầu tiên, cho đến khi Lam tình cờ bắt gặp chàng trai “của cô” ôm cứng một... cậu bạn khi đang đi xe. Mặc dù không thể tin được chuyện “bạn trai” của mình thực ra là gay, nhưng lý do mà cậu ta đưa ra sau đó là “anh thích em vì em có nét mạnh mẽ rất... đàn ông” làm Lam bức thì ít mà ngỡ ngàng thì nhiều. Tôi nghe xong câu chuyện tình cảm kỳ quặc và có chiều hướng ngớ ngẩn của Lam thì phá lên cười.

- Cậu cười gì thế Vinh? – Lam nhăn nhó.

- Thế cậu không thấy may mắn à?

- Mình may mắn?

- Thì rõ ràng việc phát hiện ra anh ta gay bây giờ còn tốt hơn rất nhiều so với biết điều đó sau mười năm nữa, khi mà cậu đã có hai nhóc xinh xắn gọi anh ta là bố rồi chẳng hạn.

- Hừm, cũng có lý.

- Và điều buồn cười hơn là mình chẳng thấy cậu có chút đàn ông nào trong tính cách cả.

- Vậy cậu thấy mình thế nào?

- Dịu dàng. Nhẹ nhàng. Gọn gàng. Và một chút phũ phàng. Dù sao mình cũng thấy cậu rất con gái.

Lam cười to:

- Vậy ư? Cậu nói cứ như thế cậu thích mình vậy.

- Ủ, mình...

Đột nhiên nhân viên phục vụ đi ra và hỏi chúng tôi có muốn dùng đồ tráng miệng không, ngay lúc tôi chuẩn bị thổ lộ tình cảm của mình. Câu chuyện dừng lại, tôi thì miên man dòng suy nghĩ về “bi kịch tình cảm” của cô, trong khi Lam thì mặt trông ngày càng dần ra, dần ra nữa, tiếp tục dần hơn nữa. Chúng tôi không tiếp tục chủ đề, khi bữa ăn kết thúc tôi tiễn Lam về nhà và chúc cô ngủ ngon.

Mặc dù vậy, tôi chẳng biết làm cách nào để có thể làm cho cô gái tôi thích cũng thích tôi nữa.

*

* *

Tôi nghĩ mình là một cô gái hai mươi tuổi có một thân hình phát triển bình thường, một khuôn mặt không quá hấp dẫn, và một tính cách không nhiều điểm nổi bật. Thế nên sau khi gặp Vinh, tôi nghĩ không biết phải làm schàng trai như vậy để mắt đến mình. Vinh giống hệt hình mẫu mà tôi vẫn tưởng tượng về chàng trai của tôi, thực ra tôi đã tìm được một chàng trai như vậy, mỗi tội anh ta lại thích những người đồng giới. Thế nên hôm qua, khi cảm thấy Vinh sắp nói ra một điều gì đó khá quan trọng, tim tôi đã đập thình thịch, nhưng cả hai lần chúng tôi đều có vẻ không có duyên cho lắm.

Khi tôi đến cửa hàng thì Vinh đã ngồi đó với khuôn mặt vô cùng... nguy hiểm.

- Lam, cậu có biết cái đồng hồ Rolex 118208 đâu không?

Đây thực sự là một câu hỏi vô cùng đáng sợ bởi chiếc đồng hồ trị giá đến mười bảy ngàn đô, một con số mà nếu tôi chỉ làm việc ở đây và không ăn uống, tiêu pha gì thì đến chín năm bốn tháng nữa mới có được. Ngay lập tức, tôi quay ra phía chiếc tủ gỗ, nơi chiếc Rolex 118208 vẫn luôn được đặt vào. Nó đã biến mất cùng chiếc hộp nhung, không dấu vết.

Tôi cảm nhận được toàn bộ máu mình đang dồn hết lên.

- Cậu hãy nói là cậu đang đùa đi.

- Mình cũng muốn như thế lắm.

- Trời ạ, làm sao bây giờ?

- Mình cũng đang ngồi nghĩ đây. – Vinh thở dài.

- Làm sao có thể mất được, hôm qua, từ sáng đến chiều tối làm gì có ai khả nghi.

- Nhưng Lam nhớ lại đi, đúng là chiều hôm qua, trước khi về cả mình và cậu đã không kiểm tra lại tất cả đồng hồ trong tủ.

- Ủ nhỉ! – Tôi nhớ lại lúc Vinh rủ tôi đi ăn và tôi cố gắng giấu giếm sự sung sướng như thế nào.

- Chúng ta đã đóng cửa hàng mà quên mất việc vô cùng quan trọng

- Vậy thì phải báo cho ông chủ, ở đây có camera mà, chắc chắn ông ấy sẽ tìm ra ai lấy nó. – Tôi vừa nói vừa hốt hải định lao lên cầu thang dẫn đến phòng làm việc của sếp.

- Từ từ đã, Lam bình tĩnh. – Vinh giữ tay tôi lại.

- Sao thế?

- Nếu đúng là có người đã lấy trộm nó trong lúc chúng ta đang ở đây, thì sao?

- Thì... sao? – Tôi ngần ra.

- Thì chúng ta sẽ phải đền nó đúng không? Cậu nghĩ mình và cậu đền nổi nó không?

- Không... - Tôi có ngay câu trả lời.

- Mình nghĩ bây giờ sếp vẫn chưa biết, từ sáng ông ấy vẫn chưa đến.

- Cậu có cách gì?

- Mình vẫn đang nghĩ đây. Nhưng mình chưa muốn báo cho sếp ngay, điều đó giống như án tử hình vậy. – Mặt Vinh vô cùng ngán ngẩm.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng để bình tĩnh hơn. Không khí trầm xuống một lúc cho đến khi Vinh cất lời:

- Đây, cậu định làm những gì trong chín năm bốn tháng nữa? – Vinh hỏi một câu đúng như suy nghĩ của tôi lúc này.

- Mình cũng không biết, chắc là ra trường, đi làm một công việc gì đó mà khi sinh con có thể nghỉ bốn tháng vẫn có lương. Đi du lịch thật nhiều. Ăn bánh mì bơ đường hằng ngày. Cố gắng nuôi một con chó Siberian Husky thật thông minh.

- Loại có thể nói “I love U” mỗi khi cậu hỏi “Do you love me?”
ý h

- Ủ. – Tôi mỉm cười. – Còn cậu?

- Chọn một công việc chỉ phải làm ba tiếng mỗi ngày. Phá đảo cho Mario bằng chân. Chung vốn mở một cửa hàng cà phê để khỏi tốn tiền ngồi quán mỗi ngày. Cưới một cô vợ biết chăm sóc Husky. Mua một căn nhà ở ngoại ô nơi có thể...

- Há? Điều trước đó là gì? – Tôi giật mình.

- Mình cũng quên rồi. Mình vừa nói gì ấy nhỉ? – Vinh mỉm cười.

- Cưới... một... cô... vợ... gì đó? – Tôi đỏ bừng mặt.

- À ừ, đó, cậu nhớ đúng rồi đó! Mà cậu đang đỏ mặt kìa, cậu thấy đó, có đứa nào ngốc thì mới bảo cậu không nữ tính!

Tôi lúng túng.

- Giờ thì chúng ta sẽ làm gì nhỉ?

- Mình cũng không biết, có lẽ tớ sẽ vẫn làm việc chăm chỉ còn cậu thì vẫn được nghỉ bốn tháng nhưng không có lương nữa thôi!

- Mình hỏi nghiêm túc đó. – Mặt tôi xịu xuống.

- Thì nghiêm túc đó. Có lẽ tớ sẽ phải nói chuyện với bố mẹ tớ, vay tiền để trả ông chủ rồi thiếu bao nhiêu thì làm việc bù vào mà trả thôi.

- Nghe có vẻ mệt mỏi nhỉ. – Tôi thở dài.

- Mặt tệ hại của nó là chúng ta có thể sẽ không làm được một số điều chúng ta muốn. Nhưng nó cũng có mặt tốt.

- Là gì?

- Là tớ và cậu sẽ có lý do để làm việc cùng nhau cho đến khi chuyện này được giải quyết xong.

Thật là một chàng trai dẻo mồm, tôi thầm nghĩ vậy nhưng không còn giấu được nụ cười.

- Điều đó cũng không đến nỗi tệ. – Tôi nói ra những gì mình cảm thấy.

- Cậu cũng nghĩ thế sao?

- Mình thích... làm việc với cậu.

- Thật tuyệt!

Lấy hết can đảm, tôi quyết định nói bớt đi ba từ trong câu trước.

- Mình...

Đúng khi tôi chuẩn bị hoàn thành câu nói đơn giản và quan trọng thì ông chủ đẩy cửa bước vào. Cả hai chúng tôi cúi đầu chào mặc dù mặt cắt không còn giọt máu. Tâm trạng u ám và hoảng hốt lập tức lại lấn chiếm tôi. Có vẻ như không quan tâm đến trạng thái thảm hại đó, ông chủ bước lên cầu thang dẫn đến phòng làm việc riêng. Đứng giữa cầu thang, đột nhiên ông chủ quay lại:

- À này!

- Dạ! – Cả hai chúng tôi đồng thanh nhưng có lẽ chúng tôi đều cảm nhận được cú giật mình đến rung cả ghế của nhau.

- Thứ Bảy này hai cháu được nghỉ nhé, chú đi Hồng Kông lấy hàng.

- Dạ vâng ạ!

Khi ông chủ đã lên tầng, Vinh quay sang tôi:

- Tối thứ Bảy chúng ta đi xem phim nhé?

- Để xem chuyện kia thế nào đã. Mình vẫn lo

- Cậu đồng ý đi đã, rồi mình sẽ lên tự thú với sếp về chuyện cái Rolex.

- Tất nhiên là đồng ý rồi, mình cũng muốn thế mà! – Tôi thành thật.

- Tuyệt, điều này tiếp thêm sức mạnh cho mình đấy. – Vinh mỉm cười rồi bước lên cầu thang.

*

* *

Vinh gõ cửa phòng ông chủ mà tim muốn vỡ ra làm đôi.

- Vào đi. – Giọng sếp hoàn toàn bình thản.

- Dạ, chú ạ... - Vinh ấp úng, rồi nó hít một hơi thật sâu. – Hôm nay bọn cháu đến cửa hàng và không thấy cái Rolex 118208 đâu. Bọn cháu...

- À, tối hôm qua có khách quen gọi cho chú bảo lấy cái đó nên tối chú đến mở cửa lấy nó mang cho khách rồi. Quên mất lúc sáng không bảo hai đứa! – Ông chủ khoát tay.

Trong một thoáng Vinh cảm giác như cả căn phòng biến thành cầu vồng. Vinh đứng đần ra mất vài giây trước khi cố gắng không nhăn nhó cười:

- Dạ vâng ạ, cháu xuống làm việc tiếp đây ạ.

- Ủ. À, cháu thử rủ cái Lam đi chơi xem. – Ông chủ cười.

- Dạ?

- Chú thấy hai đứa có vẻ hợp nhau đấy. – Ông nháy mắt.

- Dạ vâng ạ!

đóng cửa phòng lại. Nó nhìn xuống, Lam đang ngồi co ro một góc, nhìn nó với gương mặt... đầy chia sẻ. Vinh mỉm cười:

- Tối nay làm xong cậu có muốn chạy xuống cửa hàng của bạn mình ở dưới Bạch Mai không? Chỗ đó có mấy con Husky đẹp lắm!

Ngoài ô cửa sổ lớn, những cơn gió nhẹ báo mùa thu đã về. Rất nhẹ nhàng và vừa kịp lúc.

Và như thế là đủ để nhớ về cô ấy

Tôi chạy theo thật nhanh về phía trước, đến trước cửa khách sạn, tôi lao vào quầy tiếp tân, nói nhanh số phòng rồi gần như giật lấy chìa khóa.... Tôi chạy như điên trên thang bộ. Cắm chìa khóa vào và xoay, tôi đẩy cửa vào...

“Well baby I’ve been here before. I’ve seen this room and I’ve walked this floor. I used to live alone before I knew...”

Mùa hè đến nhanh trong những cơn mưa đầu mùa. Gay gắt và bất chợt. Không khí hơi ẩm của điều hòa trong Ibox khiến tôi thấy ngột ngạt. Tôi thả lỏng những khớp ngón tay, vuốt ve chiếc violon yêu quý. Thứ Năm hàng tuần tôi lên đây và chơi nhạc. Công việc làm thêm không mang lại quá nhiều tiền, nhưng nhiều cảm xúc và sự thích thú. Tôi nhận thấy ở Ibox một vẻ dịu dàng và yên ả. Đến ngay cả khi đông, quán café cũng

không ồn ã như nhiều nơi khác. Tôi chơi nhạc với vài người bạn cùng học tại trung cấp nhạc viện, những bản industrial quen thuộc được ưa thích, hoặc đôi khi là theo yêu cầu của khách. Dần đã quen với việc tạo dựng nghệ thuật ngay cả nơi người ta không quá chú tâm, tôi chơi nhạc một cách cá nhân. Đôi khi thờ ơ, đôi khi cao trào. Đôi khi mang cả sự chán nản đơn thuần vào từng n

- Đến lâu chưa? – Dương bước vào với chiếc guitar đeo sát sau lưng.

- Vừa xong. - Tôi mỉm cười.

- Uống gì không?

- Nước lọc!

- Tinh khiết quá phải không?

Dương phá lên cười.

- Tốt cho cảm giác. – Tôi trả lời đơn giản.

- Đan đâu?

- Nàng vào restroom.

Khi Đan quay lại và ngồi vào chiếc piano, nhấn dạo vài phím trầm, thì Dương đặt ly nước lọc của tôi xuống bàn, mở túi lấy guitar.

- Bắt đầu bằng?

- Lady first. Đan chọn đi.

- *November Rain* hoặc là *Love story*? – Đan mỉm cười.

- Mạnh mẽ một chút, chuẩn cho ngày hôm nay, từ sáng đến giờ toàn gặp chuyện đáng yêu. – Dương lại phá lên cười, cậu ta có kiểu cười không nhằm với ai được.

Tôi lật sang bản sheet của *November Rain*. Guns luôn là một biểu tượng âm nhạc với từng đĩa trong nhóm. Việc được chơi nhạc của Guns luôn tạo cảm hứng tuyệt vời cho chúng tôi. Khi đoạn dạo đầu bắt hủ vang lên, tôi chợt nhận ra một cô gái ngồi phía quầy bar quay lại chăm chú nhìn tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi thấy ánh mắt đó như đẩy tôi lên giữa không trung và rơi phịch xuống đất. Chỉ một khoảnh khắc, rồi mọi thứ trở lại “bình thường”. Nhưng từ đó đến hết bản nhạc, tôi không tài nào lấy lại được sự tập trung vốn có. Ibox vốn không nhiều những văng khách trẻ, và việc một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài và đôi mắt tuyệt đẹp nhìn tôi trong một giây, cũng làm tôi thấy mình sốc đến choáng váng.

- Sao thế? – Đan hỏi khi chúng tôi kết thúc bản thứ năm, Đan nhảy cảm với âm nhạc đến mức kỳ quái. – Trừ *Always*, các bản khác cậu chơi như vô hồn.

- Nghỉ một chút. - Tôi gật gù, cố lấy lại phong độ của trưởng nhóm.

Dương rời chiếc guitar, nhún vai.

Tôi bước về phía quầy bar, ngồi cách cô gái chừng năm ghế, chờ chàng trai bartender ra để order một thứ đồ uống gì đó. Chút sau, chàng trai bartender bước về phía tôi.

- A, Minh!

- Cho em...

- Cái này của em, từ cô gái đằng kia. – anh ta nói và đẩy về phía tôi một ly Hidden Charm màu vàng óng đẹp mắt.

Khi tôi chưa kịp hỏi gì thì người bartender đã quay về hướng khác một cách vội vã với những tờ order khác trên tay. Một cách bất giác, tôi quay về phía cô gái. Cô ngồi đó, một mình, trước mặt là một ly cocktail, tôi không chắc lắm, nhưng có lẽ là Blue Lagoon, bởi một màu xanh khó nhầm lẫn, với décor chút sắc dưa hấu đỏ với vị Light rum, Malibu, Crème de Banana, và Pineapple Juice. Một giai đoạn dài tôi đã thích uống thứ đó. Cô gái bất chợt nhìn về phía tôi, tôi bối rối, tiến về phía cô gái, cố mỉm cười:

- Chào bạn. Cảm ơn bạn vì ly cocktail.

- Đó là cho bản *Always* của Richard mà bạn chơi lúc nãy. – Cô gái nói đôi mắt ánh lên sự thú vị.

- Không tối nào đến đây chơi nhạc mà chúng tớ không chơi bản đó.

- Tớ đã khóc.

Cô gái nói một câu nhiều cảm xúc như thế một cách rất tự nhiên, khuôn mặt dịu dàng trong ánh đèn đỏ từ phía bar. Tôi bối rối:

- Xin lỗi...

- Không, bạn đã chơi rất hay. – Cô gái mỉm cười. - Không cần phải xin lỗi khi làm một điều tuyệt vời đến thế. Đã rất lâu tớ không nghe bản nhạc đó.

- Tôi chưa từng thấy bạn tới đây. – Tôi cố gắng lảng tránh chủ đề, tôi không thích nghe những lời khen.

- Chính xác là chưa bao giờ.

- Một cách tình cờ ?

- Đôi khi người ta đi lang thang trên phố, và người ta cảm thấy cần rẽ vào đâu đó.

- Nơi này được chứ ?

- Những thứ tình cờ thì không bao giờ tệ cả.

- Có lẽ vậy. Bạn cũng là một sự tình cờ đối với tớ.

- Rất rõ rệt. – Cô gái mỉm cười, nhấp một ngụm Blue Lagoon sóng sánh.

- Bạn tới đây một mình?

- Chưa bao giờ tớ đi đâu ở Hà Nội với một ai khác.

- Vì ?

- Tôi không sống ở Việt Nam. – Cô gái nói bình thản. – Tôi không có bạn ở đây.

- Vậy...

- Canada. - Cô gái tiếp lời.

Bị người khác bắt được ý câu hỏi của mình, tôi chợt mỉm cười. Có một điều gì đó nhạy cảm đến khó tin. Cùng lúc tôi và một cô gái lạ mặt thấu hiểu suy nghĩ của nhau.

- Vậy về đây bạn ở đâu?

- Khách sạn.

- Một mình?

- *Always*. – Cô gái nhoen miệng, không chút gượng gạo.

Tôi ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa với cô gái không quen biết. Chúng tôi trò chuyện tự nhiên như những người bạn lâu không gặp mặt. Có lẽ để tìm được sự đồng cảm với một người hoàn toàn xa lạ không phải đơn giản, nhưng không hiểu sao tôi thấy thích thú. Tôi nhận thấy ở cô gái một sự cô đơn đến kỳ quặc. Tôi tìm thấy ở chính mình sự kém cỏi, khi dễ nỗi buồn và sự chán nản vô cớ xen vào cuộc sống thực ra vốn tràn ngập bạn bè và người thân. Trong khi điều ngược lại ở cô gái, luôn giữ một nụ cười trên môi.

Chút sau, Dương đi ngang qua tôi, chạm nhẹ vào vai, nhắc một điều mà tôi chút nữa quên mất.

- Tiếp tục thôi.

Tôi giật mình, như là tự đan lấy cái lưới trong giấc mơ rồi không muốn chui ra nữa. Tôi mỉm cười với cô gái:

- Tớ là Minh.

- Tên của tớ không quan trọng. - Cô gái cười. – Bạn chơi nhạc đi.

Tôi trở lại với vị trí của mình. Và chơi một trong những đề nhất từng có. Sự hài lòng kết thúc thì cùng lúc tôi nhận ra cô gái không còn ngồi ở quầy bar nữa, hình như đã rời trước đó khá lâu. Tôi chơi đến hết buổi. Khi bước ra ngoài, chàng trai bartender đẩy về phía tôi một mảnh giấy:

- Cửa cô bé khi này. - Rồi anh ta nhanh chóng quay trở lại với những công việc quen thuộc.

Tôi mở tờ giấy kín đặc chữ ra, đọc hết. Sững người lại. Rồi lao đi thật nhanh ra khỏi quán, trước sự ngạc nhiên của những người bạn.

“Minh, cảm ơn bạn vì buổi tối hôm nay. Khi bạn đọc tờ giấy này có lẽ tớ đang trên đường ra sân bay. Chuyển bay muộn. Hôm nay là ngày cuối cùng. Sau này có lẽ sẽ rất lâu nữa tớ mới quay lại, vì những lý do cá nhân, tớ sẽ phải làm thủ tục nhập cư và trở thành công dân của đất nước xa lạ đó. Những ngày Việt Nam rất đẹp, và một lần nữa, cảm ơn bạn vì bản nhạc. Tớ rời quán sớm, vì phải pack đồ. Nếu bạn rảnh sau khi chơi nhạc thì đến địa chỉ ghi ở đây, tớ đã trả phòng, nhưng để lại lời nhắn rằng sẽ có người bạn đến lấy đồ. Nên hãy lên phòng tớ, có một thứ dành cho bạn. Minh – bạn là người duy nhất tớ quen ở cái mảnh đất mà chính tớ được sinh ra. Chúng ta không biết nhiều về nhau, nhưng đôi khi trong cuộc sống chỉ như thế là đủ. Bye Minh”

Tôi chạy theo thật nhanh về phía trước, đến trước cửa khách sạn, tôi lao vào quầy tiếp tân, nói nhanh số phòng rồi gần như giật lấy cái chìa khóa. Tôi chạy như điên trên thang bộ. Cắm chìa khóa vào và xoay, tôi đẩy cửa...

Ánh đèn êm dịu, mọi thứ ngăn nắp và gọn gàng. Căn phòng yên ắng, chỉ có một âm thanh nho nhỏ vang lên. Tôi tiến về phía bàn. Trên bàn là một hộp nhạc, âm thanh của bản *Hallelujah* vang lên. Tôi đứng lặng yên giữa căn phòng lấp lánh, lắng nghe những giai điệu bất hủ...

“Well baby I’ve been here before. I’ve seen this room and I’ve walked this floor. I used to live alone before I knew ya...”

Tôi mỉm cười trước một mảnh giấy kẹp dưới hộp nhạc: *“Đừng mang những chán nản vào nốt nhạc. Minh, hãy chơi nhạc với tất cả tình yêu...”*

Rất lâu sau, tôi vẫn chơi nhạc tại Ibox, nhưng không còn mang sự buồn vào những giai điệu của chính mình nữa. Cô gái ấy đã dạy tôi cách yêu những điều giản dị xung quanh, cách mỉm cười trước những điều không dễ dàng trong cuộc sống. Tôi thậm chí không biết tên của người bạn đó. Không biết bất cứ một điều gì. Mọi thứ chỉ diễn ra trong một buổi tối. nhưng có những khoảnh khắc rất ngắn, bạn biết rằng bạn sẽ không bao giờ quên nó. Tôi không hi vọng một ngày sẽ gặp lại cô gái. Vì thế tôi giữ hộp nhạc bên mình, ở khắp nơi. Đó là một hộp nhạc kỳ diệu, xoa dịu tôi mỗi khi buồn bã, ai cũng cần một thứ gì đó như vậy bên cạnh.

Âm nhạc luôn luôn kết nối những tâm hồn, và với tôi, như thế là đủ để nhớ về cô gái mà tôi không bao giờ biết tên.

Trò chơi của những quả cherry

The sky is cold. The sun is hot.

Cửa sổ mặt trời

Khi mà mùa thu có vẻ gần đến, thì tôi để mình rơi tự do. Tôi nhất định rời hết những dự định dang dở trong năm, về nước và xin làm hợp đồng tại một công ty chuyên tổ chức sự kiện trong Sài Gòn. Tôi gọi Phương, đã rất lâu từ khi không quay lại Sài Gòn, tôi cũng không gặp người bạn cũ. Di động Phương là bản nhạc của Ngọc Lễ - Phương Thảo: “Sáng nay café một mình. Sài Gòn chọt mưa chọt mưa...”

- A lô!

- Anh đây. Ít nhất hôm nay thì em không phải café một mình nữa rồi. Anh đã về nước, rảnh chứ.

- Ôi, anh!

Sau cái câu cảm thán ấy chừng vài chục phút, chúng tôi ngồi trong một quán café design đẹp, có tên là *Cửa sổ mặt trời*, nghe nhạc Norah Jones và ngồi ngắm nhau một cách thích thú sau thời gian dài không gặp.

- Cuộc sống em sao rồi?

- Vẫn mỗi ngày ra đường là một ngày vui. Anh về làm một đợt rồi đi thôi.

- Tự dưng muốn dừng hả anh? Dừng cái này thì mới làm cái khác được.

- Yêu cũng thế hả? Anh phải trả lời sao đây. Anh là bad guy mà!

- Thế bad guy café xong làm gì nữa?

- Chưa có plan gì cả, xong với em chắc về nhà ngủ thôi.

- Trời, còn cả một giấc ngủ nghìn thu chờ đợi mà sao anh phải ngủ nhiều thế!

Tôi cười. Chúng tôi ngồi chơi trò thắt nút cuống cherry bằng lưỡi và răng. *Nắng của trưa Sài Gòn gay gắt chiếu qua những khung cửa mở rộng*. Chúng tôi đi chơi chút ít của buổi chiều và tạm biệt khi Sài Gòn bắt đầu đông dần người trên phố.

Dải ngân hà trôi xa

Công việc tại công ty khiến cho tôi có nhiều mối quan hệ hơn trong cái thế giới vốn không khép kín của mình. Trong số những sinh viên thực tập thiết kế có một cô bé tên Linh, giống tên người yêu cũ của tôi. *Người ta nói cố quên thì càng nhớ mà cố nhớ thì sẽ quên.* Giờ thì giữa mảnh đất xa lạ, tôi bỗng gặp một người có hình ảnh giống như nàng.

Tôi thấy Linh trong lúc đang đứng nói chuyện với trưởng phòng về việc làm party PR cho công ty khách hàng, Linh ôm hàng chồng tài liệu với những bản vẽ nhiều màu sắc đi ngang qua. Tôi nhìn lướt qua cô bé, chiếc váy hộp hơi rộng màu ghi kẻ caro ôm lấy dáng người cao, mái tóc xoắn buộc lên gọn gàng. Một thoáng, cô bé quay về phía tôi mỉm cười. Khi ấy, tôi chưa biết gì về Linh, nhưng tất cả những thứ gợi nhắc đến người yêu cũ ấy làm tôi thấy choáng váng. Khi trở lại vị trí của mình, tôi hướng mắt về khung cửa sổ nhiều màu ở phía góc khuất của cô bé. Nói thật, tôi thấy thích Linh ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Chiều hôm ấy sau khi xong việc, tôi ngồi café với Phương ở chỗ cũ, và nhắc về cô bé tên Linh. Phương cười phá lên, nói rằng tôi vẫn chưa thôi mơ mộng về những chuyện nhất định đã không thành. Linh chỉ là một đốm sáng vụt lên mà tôi cứ vớ nó về cái dải ngân hà vốn đã trôi rất xa của mình.

- Gì chứ? – Tôi cười. – Em quả là một người mẫu khó tính có cái cách nhìn tình yêu một chiều.

- Bad guy thì không có quyền nói về tình yêu. – Phương đốp lại.

Thấy chừng không đối đáp được với một con chích choè chỉ chực xông vào mổ xẻ cuộc đời, tôi lảng:

- Cuối tháng này công ty anh tổ chức cái tiệc cho Nina, em không bận thì tới. – Tôi nhấp một ngụm café, thứ thức uống người ta có thể thưởng thức cả tháng cả năm.

- Với tư cách gì? – Phương nháy mắt.

- Phi hành trưởng lực lượng “phòng không”. – Tôi trêu chọc.

- Đây, chẳng qua vì em vẫn thích anh.

Những ly cà phê bốc hơi nhẹ nhẹ. Tôi thấy băng khuâng, có nhiều lựa chọn trong những bước đi tiếp theo của chính mình, nhưng tôi chẳng biết phải làm gì. *Nhiều lúc cuộc sống là như vậy, người ta bế tắc trong những thứ do chính bản thân tạo ra.*

Cô bé lọ lem>

Đề xuất cho những sinh viên thực tập tiến hành thiết kế hình ảnh cho party cuối tháng của tôi bất ngờ được sếp duyệt. Tôi có dịp tiếp xúc nhiều hơn với cô gái mang dáng vẻ của người yêu cũ. Linh thuộc tuýp thông minh và biết cách nói chuyện cho đối phương hài lòng.

- Tại sao em chọn tông màu xanh ở đây mà không phải màu gì khác? – Tôi chỉ vào bản dựng phác thảo.

- Vì cảm tính thôi ạ. - Trả lời như không trả lời.

- Em có tin rằng khách hàng sẽ hài lòng với cảm tính của em không?

- Anh có hài lòng không?

- Có. – Tôi thành thật.

- Anh thấy đấy, em được thuê chỉ để làm điều đó. – Cô bé nháy mắt tinh nghịch.

Đột nhiên tôi nảy ra ý định kỳ quặc. Ngày đầu tiên của tuần cuối cùng trong tháng, tôi rủ Linh đi café, khi tôi hỏi rằng cô bé có biết một quán tên là *Cửa sổ mặt trời* không, thì Linh nheo mắt:

- Em biết. Nhưng em biết một chỗ hay hơn thế. Anh biếp *Nếp* không?

Tôi thể hiện sự đuối kém về kiến thức café ở mảnh đất này khi lắc đầu. Sau giờ làm, chúng tôi đến quán café ấy. Nằm trên tầng hai một cái hẻm khá kín, *Nếp* mang phong cách cổ kính và nghệ thuật. Những vật dụng cũ kỹ được xếp đặt một cách khéo léo, ngay cả một cái đế cắm nến trông cũng đầy hương vị thời gian.

- Tại sao em đi làm?

- Cũng giống như mọi người, để tự khám phá chính mình. – Cách trả lời y hệt người yêu cũ của tôi.

- Vậy tại sao em chọn thứ

- Anh điều tra về em à?

- Chỉ đơn thuần là tò mò. – Tôi nháy mắt.

- Vì em cảm thấy tạo được cảm hứng cho người khác thì là một thứ hạnh phúc của chính mình.

Tôi ngẫm nghĩ về câu nói. Hồi lâu, tôi hỏi:

- Em có đến party cuối tháng không?

- Có lẽ không, em không hợp với những nơi như thế, em chỉ góp phần tạo ra nó, chứ không thể tham gia vào nó.

- Tại sao?

- Nhìn em xem, có giống như cô bé Lọ Lem không?

- Không, Lọ Lem xinh hơn!

- Đúng, nhưng tại em giống nhau ở sự thảm hại nghèo khó.

- Dù sao, coi như anh cũng đã mời em tới bữa tiệc đó.

- Em không đi. – Linh mỉm cười.

- Em không thể từ chối.

- Tại sao lại không?

Những cô bé luôn bước bình, nhưng càng bước bình càng thú vị.

- Được, vậy anh sẽ làm cho em một trò vui. Nếu anh làm được thì em sẽ đi với anh.

- Nói em nghe. - Tôi rút quả cherry ở viên ly kem, đưa lên miệng ăn rồi ngắt ra cái

- Anh sẽ cho cái cuống này vào miệng, sau đó dùng răng và lưỡi để thắt một cái nút trên cái cuống cherry này.

- Không thể ! – Linh tròn mắt.

- Nếu anh làm được, em sẽ đến bữa tiệc đó?

- Em đang chăm chú đây.

Tôi cho cái cuống vào miệng, dùng lưỡi kéo và dùng răng giữ, thất. Trò này tôi đã làm hàng nghìn lần. Tôi nhả cái cuống cherry đã được thất nút ra. Linh reo lên:

- Trời, thật không tin được, ai đã dạy anh cái này?

- Một cô bạn trở về từ Mỹ. – Tôi cười. – Ai làm được cái này thì được coi là good kisser.

Không như *Cửa sổ mặt trời*, ở đây những khung cửa sổ làm cho nắng chiều trở nên êm dịu. Tôi vừa làm một chiêu y hệt điều cách đây ba năm đã làm với người yêu cũ. Mọi cô gái, đa phần vẫn thường giống nhau.

Những ngày sau tôi đi nhiều với Linh. Cô bé dẫn tôi đến nhiều ngõ ngách lẻ tẻ của Sài Gòn, ăn những thứ đồ mà tôi thề là chưa từng thử qua bao giờ, phóng xe xuống Vũng Tàu ngắm bình minh, đi xem phim... Mọi thứ tốt đẹp. Quả thật Linh không khác gì người cũ, cách cười, cách nói chuyện, ngay cả cách hờn giận. Tôi không bao giờ hỏi về cuộc sống cá nhân của Linh hay về gia đình Linh, cũng không bao giờ đưa Linh về nhà của cô. Tôi không muốn bị ràng buộc bởi thứ gì đó. Mọi thứ chừng nào còn đơn thuần mang lại cho người ta niềm vui thì người ta vẫn còn muốn làm. Còn tôi đã quá mệt mỏi với thứ tình cảm mang tên trách nhiệm.

Party

Công việc ép dần kín thời gian còn lại khiến cho tôi không nhiều thời gian rảnh. Tôi đi gặp khách hàng suốt, chút ít thời gian rảnh còn lại thì ngồi cà kê với Phương – cô gái nửa bạn nửa người yêu – sống một cách tự do và phóng khoáng, như là cách tôi muốn về những cô gái của thời đại. Chỉ ghé qua công ty vào vài cuộc họp quan trọng, tôi không gặp Linh nữa. Thêm vào đó, Phương nói với

tôi rằng tôi chú ý đến Linh phải chăng cũng chỉ vì cô bé giống người yêu cũ của tôi?

Khi ấy tôi muốn nói rằng không, nhưng giữ im lặng.

Cuối cùng thì giờ G cũng đến. Bữa tiệc được chuẩn bị kỹ lưỡng từ đầu tháng thu hút đông đảo những nhân vật đình đám trong giới nghệ thuật Sài Thành tham dự. Phương lộng lẫy trong chiếc váy màu xanh ngọc đính những hạt cườm lóng lánh. Đi cạnh tôi, trông cô hết như một vật trang trí tuyệt hảo. Phương biết kiểu suy nghĩ đó của tôi, và dường như cô mặc kệ điều đó.

Khi chúng tôi bước vào trong được một lúc và bắt đầu nhắc những ly vang có ở khắp nơi lên cùng với một vài người quan trọng trong bữa tiệc, những kẻ tiếng tăm hoặc sáng bóng, có tài hoặc vô dụng, miễn là có thể mang lại lợi nhuận trong tương lai. Đột nhiên tôi thấy vài ánh mắt hướng về phía cửa. Một cô gái bước vào. Nhú mắt lại, tôi biết đó là ai. Cô gái nhìn quanh rồi hướng mắt về phía tôi. Một khoảnh khắc, bất chợt Phương nắm lấy tay tôi đầy vô thức. Cô gái ở phía cửa quay lưng vụt chạy ra ngoài. Tôi gạt tay của Phương ra và chạy theo Linh, tôi không hiểu mình đang làm gì nữa, nhưng tôi thấy điều gì đó khác thường trong mình, dù nó chỉ mới loé lên. Tôi đuổi kịp cô ở cuối hành lang.

- Linh!

Linh quay lại, trong bóng tối tôi thấy mắt cô bé long lanh đầy nước, nhoè cả mascara. Giờ thì trông Linh hết như cô bé lọ lem, bộ váy đen với những sọc chéo lạ mắt, đôi guốc cùng màu. Mọi thứ trông đều mới.

- Anh xin lỗi.

- Không cần. Từ đầu em đã có thể đoán được anh chỉ định đùa với em, nhưng không hiểu sao em vẫn ngốc thế. Chỉ là em ngốc thôi.

- Anh không...

- Tại sao em đến đây?

- Anh đã mời em đến. – Tôi thở mạnh.

- Nhưng anh không hề nói là đi cùng anh, phải không?

Tôi thật sự không biết trả lời thế nào.

- Có những thứ anh không biết đâu. Thôi, vào với bạn gái anh đi.

Tôi định nói không, nhưng lưỡi như cứng lại. Sự bình thản và tự tin quen thuộc trôi tuột mất. Tôi đứng lặng ở đó, nhìn cô bé bước vào bóng tối. Phương bước từ phía sau về phía tôi:

- Anh ổn chứ?

- Anh không biết, anh cảm thấy như mình vừa đánh rơi thứ gì đó quan trọng.

- Đó là cô bé tên Linh hả?

Tôi gật đầu.

- Vậy thì hình như anh không biết, nhưng hôm đầu tiên chúng ta ngồi ở *Cửa sổ mặt trời* khi anh mới về, cô bé này ngồi ở bàn gần chúng ta, sau lưng anh.

Tôi sững lại. Giờ thì tôi đã bắt đầu tưởng tượng lại mọi thứ. Nụ cười khi lần đầu tôi thấy Linh ở công ty. Trò chơi với cuống cherry. *Cửa sổ mặt trời* và *Nếp*. Mọi thứ. Ngay từ đầu Linh đã chú ý đến tôi, cô muốn đến bữa tiệc với tôi, vì thực ra Linh đã biết về trò chơi cherry... Tôi hình dung ra được cô bé đã dành tất cả tháng lương ít ỏi của mình để mua bộ váy xinh đẹp. Phương đặt tay lên vai tôi:

- Em vào trước.

- Ừ.

Bước vài bước, rồi đột nhiên Phương

- Này, có lẽ rằng anh không hiểu rằng tại sao em vẫn luôn thích anh nhưng lại không bao giờ muốn làm bạn gái của anh. Không phải vì anh là bad guy. Mà là vì em biết anh là Mặt trời. Đứng ngắm nó toả sáng thì tốt hơn, còn mặt trời luôn đốt cháy hết những gì lại gần nó.

Và Phương đi tiếp. Tôi đứng lại ở đó. Yên lặng.

Chance

Những ngày sau, tôi không còn thấy Linh lên công ty. Phòng nhân sự trả lời tôi rằng cô bé đã nộp đơn xin nghỉ việc ngay sau hôm party. Tôi biết mình đã sai, nhưng dường như có nhiều chuyện, người ta chỉ sai một lần và sẽ không có cơ hội sửa chữa sai lầm ấy.

Tôi ghi nhớ điều Phương đã nói với tôi và cảm ơn cô vì đã thành thật. Tôi vẫn ngồi với Phương, như những người bạn, chúng tôi clear với nhau điều đó. Tôi đi làm, đi gặp khách hàng, lên *Nếp* mỗi khi rảnh, đôi khi, tự mình đi ăn những món mà Linh đã từng cho tôi thử. Còn lại, tôi sống từng phút mong gặp lại cô gái đã cho tôi biết cảm giác của một người quan trọng. "*Linh, chỉ cần một lần gặp lại em, anh sẽ yêu em lại từ đầu. Không có hình ảnh của ai khác, không vì điều gì khác.*" Tôi tự nhủ và hy vọng về điều ấy. Ai cũng một lần được tha thứ chứ, phải không?

Những Bản Phác Thảo Bút Chì

"Whatever you do in life will be insignificant, but it's very important that you do it."

Because no one else will do."

(Remember me)

Chiếc túi màu xám

Diệp vẫn còn nhớ đó là một ngày cô rất buồn. Nhưng cô không tìm gặp ai để than thở, kể khổ là hành vi giải tỏa stress thì ít mà tự hành hạ bản thân và người khác thì nhiều, cô luôn nghĩ thế. Diệp đã vào rạp chiếu phim một mình và kéo chiếc mũ áo lên, xem hết một bộ phim hoạt hình 3D vô cùng nhạt nhẽo nào đó mà cô chắc chắn sẽ không bao giờ chọn vào một chiều vui vẻ. Chỉ vì nó là bộ phim 3D duy nhất trong ngày, mà Diệp thì đang muốn đeo cái kính tối thui đó vào, để khỏi phải quan tâm đến xung quanh, hoặc để nếu cô có khóc thì cũng chẳng ai để ý. Thế nên sau khi credit dài ngoằng về tên tuổi của đạo diễn, diễn viên, biên kịch, quay phim, người mua com hộp, cô pha nước, chị rửa đạo cụ, anh lau sàn nhà và chắc là cả bác bảo vệ của đoàn làm phim đã chạy hết, thì Diệp mới thèm bỏ cái kính 3D ra. Khá ngạc nhiên, dưới chân cô là một chiếc túi màu xám. Chiếc túi nằm ở đó một cách tội nghiệp như thể giận dỗi kẻ đã bỏ quên nó. Nếu là một ngày bình thường khác, Diệp sẽ mang chiếc túi đó đưa cho bộ phận nhận đồ bỏ quên của khách.

Nhưng đó lại là một ngày không bình thường.

Diệp đã cầm nó về, mà cũng không hiểu sao mình lại làm thế. Cô thậm chí còn không biết làm gì với nó lúc đã ngồi ở nhà, cạnh Kem - con mèo trắng to sụ đang vờn chiếc túi với ánh mắt nghi hoặc.

- Mày nghĩ trong này không có bom chứ? - Diệp hỏi Kem e dè.

Con mèo kêu ngoeo lên một tiếng vô thương vô phạt rồi tiếp tục cào cào chiếc túi. "Đây, tao mở nó ra đây." Diệp nói rồi mở chiếc

túi, dốc hết đồ bên trong ra. Không có gì nhiều. Một chiếc máy ảnh Canon, một chiếc áo phông có in hình tháp Eiffel nằm ngang, hai quyển tạp chí công nghệ và một tập giấy phác thảo - trong đó vẽ đủ thứ, từ một con phố, một góc trong quán cà phê, Nhà Hát Lớn, một chiếc xe chở hoa và cả một cô gái. Nhiều nhất chính là những bức vẽ cô gái, từ đủ mọi góc. Diệp chăm chú nhìn những bức vẽ phác thảo chì đó, bằng một cảm nhận vô cớ, cô thầm nghĩ người vẽ những thứ này phải có một tình cảm rất đặc biệt với cô gái. Có lẽ giá trị của chiếc túi này với người đã vô tình để quên nó lớn hơn Diệp nghĩ khi mang nó về rất nhiều.

"Phải trả lại chiếc túi này" - suy nghĩ đó đến trong đầu Diệp, mặc dù cô chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Diệp lật đật phóng xe lên rạp chiếu phim với ý định để lại thông tin của mình tại quầy nhân viên cho người mất đồ có thể liên lạc. Khi bước vào thang máy, Diệp thoáng có một cảm giác rất lạ.

Chiếc áo Eiffel

Thất vọng sau khi lên quầy tiếp nhận thông tin khách hàng và không thấy ai để lại chiếc túi mình đã bỏ quên, Khải thần thờ bước về phía thang máy. Khi đã ở trong thang máy, anh mới chợt nhớ mình quên không để lại thông tin liên lạc cho nhân viên dịch vụ, nhưng rồi anh thở dài khi nghĩ rằng nếu người nhặt được muốn trả thì người ta đã trả rồi. Khải không mong lấy lại được những thứ khác, tập vẽ phác thảo mới thật sự quan trọng với anh, nhưng việc chiếc máy ảnh cũng ở trong đó, khả năng chiếc túi có thể được trả lại quá thấp. Khi bước ra khỏi thang máy một cô gái với mái tóc dài bước vào, Khải thoáng nhìn thấy sự vội vã trong bước chân của cô. Bất giác anh tự mỉm cười: "Lại một người nữa quên đồ, mình không phải người ầu đoảng duy nhất trong cái ngày thảm hại này!" Với cách tự an ủi kỳ quặc đó, Khải bước ra ngoài trung tâm thương mại. Những cơn gió mùa thu dịu nhẹ đã bắt đầu thổi qua. Anh thở dài. Mùa thu năm ngoái Lê đã mất trong một tai nạn giao thông, từ sau

lúc đó, Khải có cảm giác một nửa trong mình đã chết đi. Những gì còn lại của Lê mà anh có không nhiều, giá trị nhất chính là những bức vẽ đó - những bản phác thảo chì mà khi còn ở bên nhau, Khải đã vẽ Lê với một tình cảm mà anh chắc chắn rằng sẽ chẳng bao giờ có thể tìm lại. Khải luôn giữ tập phác thảo đó trong túi, khi đi bất cứ đâu, như để có cảm giác rằng Lê vẫn đang ở bên anh. Thế mà bằng một sự lú lẫn không thể giải thích nổi, anh lại để quên chiếc túi khi bước ra khỏi rạp chiếu phim. Là sự thiếu tinh táo vì uống quá nhiều cà phê trong đêm hôm trước bởi deadline cuối tuần, hay vì đêm nào cũng như đêm trước?

Có một lần, khi Khải đang vẽ Lê lúc cô nhấp từng ngụm sôcôla nóng, Lê đã mỉm cười và nói: "Đừng vẽ em bằng sự đam mê đến thế. Anh đã tự ban cho em một quyền lực quá lớn. Nhỡ ngày nào em khỏi cuộc đời anh, thì quyền lực em đang có sẽ khiến anh tổn thương lắm đó!" Câu nói vu vơ vô tình ám ảnh Khải, sau khi mọi chuyện xảy ra.

Lang thang ngoài đường không mục đích, khi đi ngang qua một quán cà phê nhỏ trên con đường Quang Trung nhiều lá, đột nhiên Khải thấy một cô gái đang ngồi ở một bàn trên vỉa hè. Điều thu hút ánh nhìn của Khải không phải con mèo trắng muốt đang nằm ngoan ngoãn trong lòng cô gái, mà là chiếc áo phông in hình tháp Eiffel mà cô đang mặc. Khải dừng khựng xe, định quay lại phía cô gái, đó chính là chiếc áo anh đã để quên trong chiếc túi đã mất! Một chiếc taxi đi cùng chiều không kịp phản ứng trước cú phanh gấp của Khải. Tiếng bánh xe mài xuống mặt đường rít lên...

Sự thúc đẩy

Khi Diệp về nhà, cô khá thất vọng vì lúc ở quầy tiếp nhận đồ thất lạc, nhân viên đã nói với cô rằng có một chàng trai đến tìm chiếc túi, nhưng đã rời đi mà không để lại thông tin gì trước khi cô đến chỉ vài phút. Diệp mở cửa phòng, ngả người xuống giường định ngủ

một giấc đến tối vì sự mệt mỏi. Cô hốt hoảng nhận ra chiếc áo cô để trên giường đã biến mất. Khi không thấy Kem đâu, Diệp đã nhận ra ngay vấn đề. Cô nhắc máy bấm số Trang:

- Này, em lấy chiếc áo chị để trên giường à?

- Vâng, em tưởng chị mới mua. - Trang vui vẻ. - Cái áo đẹp thế. Em mượn mặc một hôm nhé!

- Sao em vô ý thế? Sao em không bảo chị một câu! Cái áo đó không phải của chị. Em phải hỏi trước khi lấy chứ! - Diệp giận dữ.

- Thì em đâu biết, không lẽ chị em với nhau mà còn phải hỏi! Nếu không được thì mang cho em cái áo khác ra đây, em thay trả chị. - Giọng Trang giận dỗi.

- Em đang ở đâu?

Diệp lấy một chiếc áo rồi nhanh chóng ra khỏi nhà. Vừa bắt taxi cô vừa tự nhủ không hiểu ngày hôm nay là ngày quái quỷ gì nữa, khi cô cứ vừa về đến nhà thì lại phải hốt hải đi thế này. Nhưng có một điều gì đó cứ thôi thúc Diệp khiến cô không thể chờ đợi thêm được. Khi chiếc đang đi, Diệp vừa nhìn ra ngoài một cách lo lắng vừa nói với lái xe:

- Đây, anh rẽ vào ngõ ngay kia.

Người tài xế gật đầu, đột nhiên anh la lên rồi đạp mạnh phanh. Trong một giây, Diệp cảm thấy choáng váng, chiếc xe lắc mạnh như va vào một thứ gì đó rồi dừng lại...

- Cô có sao không? Trời ạ, đi đứng kiểu gì thế không biết! - Người lái xe thảng thốt.

- Tôi không sao. - Diệp trả lời mặc dù cú phanh gấp làm cô cảm thấy nghẹn thở.

Diệp mở cửa xe bước xuống. Trước mắt cô là một chàng trai đang nằm cạnh chiếc xe máy đồ chổng chơ trên đường. Diệp chạy lại gần:

- Anh, anh có sao không?

Chàng trai nằm bất động, không có bất cứ phản ứng nào. Diệp thấy Trang chạy từ quán cà phê gần đó ra. Cô quay lại nói với người tài xế:

- Không biết anh ta có sao không nữa. Anh giúp em đưa lên xe chở vào viện đi.

Làn Khói

Ngay sau khi cảm giác mình đổ xuống đường và ngất đi, Khải trải qua một chuyện vô cùng kỳ lạ. Anh thấy Lê, cô nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh, mỉm cười.

- Lê?

- Em đây.

- Vậy là anh đã...

- Không, anh chỉ đang ngất đi thôi. - Lê cười. - sẽ tỉnh lại bây giờ.

- Lê à, anh vừa...

- Em thấy rồi, em vẫn dõi theo anh mà. Nhưng một chút nữa thôi em sẽ đi, và anh phải mạnh mẽ bước tiếp một mình, anh nhé! Anh đừng buồn về chiếc túi, em đã làm anh quên nó đó!

- Vì sao...

- Một chút nữa anh sẽ hiểu. Em biết tình cảm anh dành cho em, nhưng anh không nên sống mãi như thế. Ngoài kia vẫn còn những điều tốt đẹp đang chờ đợi anh. Giờ anh hãy tỉnh lại nhé! - Lê nói và chạm nhẹ vào người Khải.

Trong một thoáng, Khải mở mắt, anh cảm thấy mình đang nằm dưới đường, có tiếng của một cô gái:

- Trang, giúp chị đưa anh ấy vào viện.

- Không, không cần đâu. - Khải trả lời, đầu óc anh vẫn quay cuồng.

- Anh tỉnh rồi à? Anh có sao không? - Diệp hốt hoảng nhìn Khải.

- Tôi không sao, tôi chỉ hơi chóng mặt. Có chỗ nào gần đây có thể ngồi được không...?

Khi Khải ngồi trên ghế ven vỉa hè của quán cà phê Vero, anh hỏi Trang:

- Cô... cô có thể nói tại sao cô có chiếc áo này được không?

Diệp và Trang nhìn nhau. Bằng một sự ngập ngừng, Diệp kể lại câu chuyện về chiếc túi cho Khải. Khi câu chuyện kết thúc, Diệp rụt rè:

- Tôi xin lỗi! Tôi cũng không hiểu sao lúc đó mình lại mang nó về nữa.

- Vậy cô là cô gái trộm mũ lúc ngồi trong rạp? Chính tôi còn không hiểu tại sao tôi lại xem bộ phim đó nữa.

- Tôi để chiếc túi ở nhà, giờ tôi đưa anh về nhà tôi lấy nó nhé.

- Cảm ơn cô. Tôi là Khải. Cô tên là gì nhỉ?

Khi chiếc taxi dừng lại ở tòa chung cư JSC, nơi Diệp ở, cả ba người đứng sững trước cảnh tượng xảy ra trước mắt. Tòa chung cư bốc khói mù mịt, một đám cháy lớn trong tòa nhà. Diệp không thể tin vào mắt mình, chỉ mới nửa tiếng trước cô vẫn còn ở nhà và định sẽ ngủ một giấc. Khải nghĩ về điều Lê đã nói với anh khi anh ngất đi, Khải nhìn thấy cả hình ảnh Lê đang nhẹ nhõm bay lên, thanh thản, như vừa hoàn thành nghĩa vụ cuối cùng của cô trong cuộc đời này. Bất giác, anh quay sang Diệp:

- Giờ tôi đã hiểu tất cả chuyện này. Tôi hiểu vì sao tôi và Diệp lại ở đây lúc này rồi.

- Nếu không vì chiếc túi đó, tôi vẫn đang ở trên đó rồi...

- Hoặc không phải vì chiếc túi.

Khải đứng đó, anh cảm nhận được từng bức vẽ phác thảo của mình đang tan ra trong đám cháy biến thành làn khói bay lên bầu trời xanh.

Nơi những cơn gió dừng chân

Trà sữa>

Tôi bắt đầu đi mua trà sữa cho cô ấy vào những ngày trời mưa rất nhiều. Tôi cũng không thật sự nhớ là khi ấy như thế nào và vì sao tôi lại mua trà sữa mà không phải một thứ gì khác, có lẽ vì hôm đầu tiên khi tôi nhớ ra mình phải làm một thứ gì đó trước khi mọi cảm xúc trở nên quá muộn, thì tôi đang đi trên đường Phan Đình Phùng – một trong những đường nhiều lá nhất Hà Nội, và quán *Trà sữa Đài Loan* trên phố ấy thì mở hai mươi tư giờ. Sau này thì tôi trở thành một vãng khách quen thuộc ở quán ấy khi luôn xuất hiện vào lúc mười hai giờ đêm và chỉ mua một cốc trà sữa thạch cỏ mang về. Công ty của tôi luôn quá nhiều việc, một vài dự án mới khiến tất cả lại phải dồn sức hoàn thành đúng thời hạn. Vì thế tôi không thường kết thúc giờ làm sớm hơn, và nếu có đôi khi rảnh rỗi thì tôi cũng hay

ra quán rượu ngồi với mấy gã bạn. Chẳng bao giờ hẹn, nhưng vào vài tối trong tuần chúng tôi sẽ ngồi ở một quán nhỏ ven đường Nguyễn Khuyến – nơi thứ nước có cồn được ngâm ngon tuyệt và đồ nhắm thì không chê vào đâu được. Uống đến khi ngày đã thật sự hết, thì tôi đứng lên và đi mua trà sữa cho Lam, không bao giờ loạng choạng. Bởi quán thật bình yên, tôi không muốn phá vỡ cái không khí ấy.

Có lẽ hơi kỳ quặc, nhưng để tôi nói cho các bạn biết, tôi và cô ấy đã chia tay. Người ta yêu nhau chỉ vì một lý do là yêu nhưng chia tay thì cả tỉ thứ. Tôi chẳng muốn kể về những thứ này nọ của một tình yêu, chỉ biết sau khi Lam nói lời ra đi, tôi đã vô cùng choáng váng, tựa như cầu thủ đá trượt quả penalty vào giây phút có thể gỡ hoà, tôi rơi hoàn toàn, hoặc nếu miêu tả một cách chính xác hơn, như người thường ăn một món ngon ở một quán hay mở gần nhà, và rồi đột nhiên người ta không bán món đó nữa, tôi hụt hẫng vô cùng. Cả tuần tôi ngồi lì ở nơi quen thuộc, không có động thái nào quan tâm đến thế giới xung quanh. Tôi yêu cô ấy và không muốn điều đó xảy ra, nhưng về một mặt nào đó, tôi thật sự không biết phải làm gì và chờ đợi cô ấy quay lại, một thứ chờ đợi rất mỏng manh nhưng chắc chắn nhất, vì những người còn yêu nhau thì luôn trở về với nhau.

Và vì thế, tôi bắt đầu đi mua trà sữa, người ta nói trà sữa là tâm hồn. Tôi muốn chứng minh một điều rất giản dị, ngày nào tôi cũng nhớ đến Lam. Mặc dù vậy, tôi không cần cô biết điều đó. Đôi khi, có những việc làm chỉ để lấp đầy cảm giác trống vắng cho bản thân.

Nhân vật nữ số h>

Nếu chúng tôi đang cùng đóng một bộ phim tình cảm Hàn Quốc thì tôi sẽ đóng vai nữ chính thứ hai, tức là người chuyên chọc phá một cách ngấm ngầm, thầm yêu nhân vật nam chính và ghen ghét với nhân vật nữ số một. Bạn bè thường gọi tôi là Emi, thiết nghĩ thì một nhân vật phản diện cũng không thích được khán giả nhớ tên,

vì thế hãy chỉ cần hiểu tôi là Emi...Tôi yêu anh không biết từ lúc nào nữa, vì nó đã quá lâu rồi. Tôi làm cùng toà nhà của Bảo, hàng ngày tôi gặp anh ở quầy bán nước tầng trên cùng, mưa dầm thấm lâu. Tôi gần như tan vỡ hoàn toàn kể từ khi anh yêu và đến với Lam. Sự xuất hiện của Lam tựa như cái gai chọc vào mắt tôi nhưng tôi không sao tìm ra lý do hợp lý để ghét cô, bởi cô hoàn hảo theo mọi nghĩa, và tôi thì là một kẻ ngay cả đến bày tỏ cũng không dám, thì so sánh gì nữa. Tôi là người xuất hiện trước nhưng Lam lại là người bước đến với anh trước. Cuộc sống đôi khi có thể đánh giá thành công theo những bước chân, ai là người dám đặt gót trước, tên của người đó sẽ được lưu lại với dấu mực đỏ huyền thoại...

Những ngày sốc khi mới biết anh và Lam yêu nhau, tôi thậm chí ngồi ở Café Tử Quán đoạn Nguyễn Khuyến và uống một mình, uống đủ để khi đứng lên có thể tự về nhà, và ngủ một giấc ngon.

Nhưng tôi không thuộc mẫu người chịu thua, tôi thích “đánh đờn có địch” và một cách tình cờ, tôi lại là bạn của Lam. Tôi bỏ qua tư cách của một người bạn để làm được điều mình muốn, tôi đã sai một lần và không thể sai thêm lần nữa. Một sáng đẹp trời, tôi tìm đến với Lam, gieo những hạt đầu tiên của cây nghi ngờ, biết nó sẽ đâm chồi nảy lộc ngay trên cái mầm hạnh phúc vừa nhú. Những điều tôi nói ra ngày qua ngày rót vào tai Lam những thâm kín đáng tiếc không sè chia kịp, cái này chưa hết, cái khác lại bắt đầu. Lam là bạn tôi và chẳng mấy chốc tất cả những điều ấy khiến một người con gái mà điểm yếu duy nhất là sự yếu đuối như Lam phải gục ngã. Cô không chịu nổi tất cả những điều mà tôi và “người khác” nói về anh, và cô quyết định ra đi. Cộng thêm với việc Bảo rất bận và hai người không gặp nhau nhiều, thì lời chia tay dù cả hai còn rất yêu nhau là lẽ dễ hiểu. Điều tôi muốn đã thành công. Ngay khi ấy, tôi bước vào không ngần ngại, lần này, tôi không thể để tuột mất cơ hội. Đối với tôi, đã yêu là phải bằng mọi giá giành được người mình yêu, cho dù bằng cách nào.

Sự>

Tôi có thói quen dậy sớm và đi chạy mỗi sáng, mùa đông cũng như mùa hè, và thời gian gần đây, tôi luôn thấy một hộp trà sữa được treo trước cửa nhà. Tôi có thể hình dung được người làm việc đó, nhưng cũng có thể không, bởi theo tôi biết thì thời gian gần đây Bảo khá bận rộn, tôi không chắc là anh hay một người nào khác. Tôi hỏi ý kiến Emi, đưa bạn khoảng thời gian tôi dao động hay tâm sự nhất, cô nói không lẽ nào, Bảo không có những thái độ như thế. Anh không rõ ràng, nhưng ít khi làm những việc không chủ đích. Dẫu thế, không nhiều người biết tôi thích trà sữa thạch cỏ, tôi đoán không ai ngoài Bảo. Tôi thuộc tuýp có thể chủ động làm một chuyện cho đến khi nó thực sự làm mình hài lòng bởi trí tò mò, vì thế tôi nhắn tin cho Bảo vắn vắn vài chữ: “Café nhé anh?” Tôi đếm được từ khi máy báo delivery đến lúc anh nhắn lại chỉ có 8 giây: “Uh. Chỗ cũ, giờ cũ”. Tôi reply lại một từ: “Vâng.”

Và chúng tôi gặp nhau. MmMix Café – một quán đẹp, nơi chúng tôi đã ngồi quá nhiều lần. Vẫn như thế, Bảo ngồi bình thản – điểm mạnh nhất của anh chính là sự bình thản, trông anh có vẻ gầy hơn trước một chút. Tôi đã cắt tóc và anh cũng cắt tóc. Hình như sau khi chia tay thì ai cũng muốn đi cắt tóc, bạn tôi vẫn đùa là để chải một nạn nhân mới! Tôi hỏi về cuộc sống và công việc của anh...

- À, vẫn vậy thôi. Dạo này anh nhiều việc hơn, tính chất của công việc giải trí là bận rộn khi người ta rảnh rỗi mà. – Bảo mỉm cười. – Còn cuộc sống thì bình thường, như nó vẫn bình thường.

Tôi biết Bảo nói dối, gần đây anh có vẻ mệt mỏi nhiều và cái “bình thường” anh nhắc đến nghe thật không như cái tên của nó. Nhưng tôi không nói, cũng không có gì đáng nói, và vì trong mắt anh ánh lên cái gì xa lạ. Anh nói vài chuyện khác, hỏi tôi có người yêu mới chưa, câu hỏi không mang tính châm chọc nào cả, nhưng không hiểu sao, tôi trả lời lơ đãng:

- Sắp anh ạ!

Câu chuyện rơi bống một lúc. Một thoáng khi anh gọi nhân viên quán lấy thêm hai cốc nước lọc, tôi chăm chú nhìn anh, tim đập rất nhanh, Bảo vẫn gây quá nhiều cảm xúc với tôi, nét mặt ấy, những cử chỉ ấy, cách cười ấy, mùi nước hoa ấy. Có lẽ còn yêu thì đừng nên chia tay, câu đấy tôi nghe ở đâu đó. Nhưng tôi không thể nói ra cho Bảo. Khi anh quay mặt lại phía tôi, tôi nói bằng quơ:

- Anh này, gần đây không hiểu sao hay có người để trà sữa thạch cỏ ở cổng nhà em vào buổi đêm, mỗi sáng em dậy đều thấy...

Tôi chờ đợi Bảo nói gì đó, tôi chỉ cần anh nói...Nhưng không có gì xảy ra, nét mặt anh không thờ ơ cũng không xúc động, mà là thản nhiên. Chút sau anh buông nhẹ: "Uhm, vậy sao. Hồi xưa em rất thích uống thứ trà sữa ấy." Câu nói cũng nửa chừng, không công nhận, cũng chẳng phủ nhận, hay có lẽ vì tôi đã không đưa ra một câu hỏi? Không biết nữa. Tôi cảm thấy thất vọng đôi chút, hoặc hơn đôi chút. Tôi nhìn ra cửa sổ...Ngoài phố bắt đầu có nắng, sắp hết đông rồi...Chợt nhớ một câu hát của Trịnh... *"Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệt..."*

Tôi muốn hỏi trực tiếp anh, nhưng tôi lại không thể, có lẽ rất lâu sau tôi sẽ phải nghĩ lại ngày hôm nay, ngày tôi đã không làm hết sức... Người ta sẽ luôn tiếc nuối một việc, nếu khi làm việc đó người ta đã không cố gắng hết khả năng, trong tình yêu lại càng như thế.

Cuộc sống

Đường vắng, thưa thớt vẫn có xe chạy qua nhưng êm ả, có lẽ vì Nguyễn Khuyến là một phố khuất và yên tĩnh. Cũng là lý do tôi thích ngồi đây. Đông đã thực sự hết, cái lạnh đã trôi qua, mùa mới đến mang theo nhiều điều mới, chỉ tôi vẫn ngồi đây vào vài tối cố định trong tuần. Có những nơi gắn với một quãng thời gian đáng

giá, thì người ta sẽ không muốn rời nó, dù mọi thứ xung quanh có thay đổi đến đâu. Tính đến bây giờ là tôi chia tay Lam được sáu tháng, công việc vẫn ổn, cuộc sống vẫn bình thường... Sau thời gian sau khi tôi gặp Lam lần cuối ở MmMix, tôi vẫn chú ý đến cô và cuộc sống của cô một cách lặng lẽ. Tình yêu đọng lại sâu thẳm, một người con trai khi đã yêu thật sự thì rất khó thay đổi. Emi tiếp cận tôi một cách rõ rệt, đôi khi tôi để ý đến cô, giữa khối lượng công việc tràn ngập của phòng kinh doanh, tôi gần như không có lúc nào để thờ suốt thời gian công sở, Emi hay mang đồ ăn cho tôi vào buổi trưa, trò chuyện, thi thoảng tặng tôi vài đĩa nhạc hoặc sách best-seller... Tôi không từ chối, cũng không tiếp nhận, tôi để cô làm một số việc, và không để cô làm một số việc.

Tính cách của tôi không thật sự rõ ràng, đó chính là điểm khiến Lam rời tôi, có lẽ thế. Nhưng tôi không mu thay đổi nó, hoặc không thể thay đổi nó. Dù sao cũng không có ý nghĩa gì to lớn, bởi chúng tôi đã thực sự chia tay. Giờ tôi không kỳ vọng quay lại với Lam, tôi chỉ muốn cô có một cuộc sống tốt, và về phần mình cũng vậy. Nếu là định mệnh, thì tự chúng tôi sẽ quay lại với nhau. Tôi đã làm những thứ tôi có thể, và không mong đợi gì hơn. Tôi cũng nói với Emi rằng tôi không thể trở thành bạn trai của cô, vì không yêu và quan tâm đến cô. Khi nói điều ấy, tôi hơi ngạc nhiên về mình, ít khi tôi chịu không có ai bên cạnh, nhưng tốt thôi, như thế nghĩa là tôi đã lớn hơn, và biết cách để sống hợp với những gì cần có. Với Lam thì là tình yêu, nhưng yêu thôi là chưa đủ, với Emi thì đủ tất cả chỉ thiếu tình yêu. Thế đấy, mọi thứ đôi khi vẫn kỳ quặc vậy.

Ở một góc của MmMix Café, Lam ngồi khuấy khuấy cốc chanh tuyết, vẫn cứ là nơi này, dù người ngồi phía trước cô không còn là Bảo, thì đôi khi người ta vẫn đi tìm tình yêu mới trong những tiềm thức cũ. Cô muốn có lại chính mình trước khi tìm đến điều gì đó khác...

Café Tửu quán, Emi ngồi ở một bàn sát tường, cô nhìn thấy Bảo. Anh ngồi với vài người bạn. Có lẽ anh không nhìn thấy cô, tính Bảo ít khi quan tâm đến những thứ xung quanh mình, bao giờ cũng vậy, anh ở trước mắt Emi, nhưng cô không bao giờ với được, người ta sẽ còn chạy đuổi một thứ chừng nào người ta còn chưa với được. Emi cũng thế...

Vẫn là Nguyễn Khuyển, khuya dần. Hôm nay có gió mùa Đông Bắc, không khí lại se sắt. Quán như một điểm dừng chân của những cơn gió, mỗi cơn gió đều khác, nhưng hay gặp nhau ở đây... Vài sinh viên Kiến Trúc lên quán, chơi đàn ngẫu hứng, họ uống, họ đánh guitar, họ cười...Tôi thấy lòng bình yên, thực ra người ta cứ sống tốt và tất cả trong cuộc sống vẫn có vị trí sẵn của nó... Tôi muốn vào Nam, muốn đi xuyên Việt, muốn quay trở lại Sing – nơi tôi đã học vài năm, muốn đi Châu Âu, muốn đến những nơi mình chưa được đến... chỉ cần giữ nguyên lòng ở Hà Nội...Thoáng qua một cõi đi về. Cuộc sống, thế là đủ.

Tôi quay sang phía bàn bên cạnh - nơi những tiếng cười vang lên, mím cười

- Này bạn, chơi một bài gì đó của Trịnh đi? *Tôi ơi đừng tuyệt vọng* chẳng hạn.

Và những nốt nhạc lại vang lên...

Trò chơi đuổi bắt

Đôi khi cuộc sống luôn thử thách con người ta bằng trò chơi đuổi bắt mà mục đích của nó là yêu thương...

Hộp dâu

Duy đi lại trước cửa của shop Seventyseventh Street rất lâu, cậu muốn bước vào và nói chuyện với Tanny, nhưng dường như có điều gì đó tựa thể một trăm cái kẹo cao su cứ dính chặt chân cậu lại. Hôm nay thật sự là một ngày thảm với Duy khi cậu kết thúc môn thi giữa kỳ trong một trạng thái không được suôn sẻ như mong đợi, và khả năng dành học bổng cho kỳ sau trở nên mong manh. Dồn hết tiền còn lại trong túi mua hộp dâu thật to, Duy tìm đến nơi Tanny làm với hy vọng làm cho một ngày bớt hồng. Không dễ để mò ra nơi cô làm part-time, nhưng cậu không đủ can đảm để bước vào. Và lại

cậu cũng chẳng biết phải nói gì và Tanny có thích ăn dâu không nữa, chẳng lẽ nói: “Này bạn, tôi vừa thi rất ngu một môn, bây giờ để giải đen hãy đi ra ngoài và ăn dâu cùng tôi!” Nghe thật ngốc nghếch!

Tanny học cùng trường với Duy, giữa muôn vàn những cô gái make up điên cuồng, ăn mặc điệu dàng, cử chỉ hoàn hảo thì những nét thanh tú, tự nhiên và giản dị của Tanny đã làm Duy chết đứng ngay từ buổi đầu nhìn thấy. Từ khi đi du học, Duy chưa từng thích một cô gái nước ngoài nào, nhưng, dù chỉ vài lần cậu lướt lướt thấy Tanny trên cùng train cậu hoàn toàn bị choáng ngợp bởi cách cô mỉm cười...

Những cây thông Noel nho nhỏ đang được bày ra khắp cửa hàng, dây trắng đỏ treo vắt qua vắt lại trên trần, những mái nhà trắng tràn ngập đường, dường như ở đây người ta có vẻ thích màu trắng. Duy thích màu lam và đỏ. Phố Hong Kông nhộn nhịp khi những cửa hiệu bắt đầu sáng đèn – báo hiệu đã đến giờ tiêu tiền và long rong. Duy nhớ lúc nó rời cửa hàng, bản nhạc mà Seventyseven Street đang bật là *Where'd you go* của Fort Minor, bản nhạc yêu thích của cậu. Cậu bước nhanh về nhà, tay cầm hộp dâu.

Người cùng sở thích

Tanny đứng trong cửa hàng, giới thiệu đồ cho khách, vừa có một đợt hàng mới về nên cô phải bò ra để xếp, lọc và làm giá đỡ. Chừng chín giờ, cô thấy một chàng trai đứng ở phía ngoài cửa kính, dáng người cao và gầy, mái tóc hơi rối và mặc một chiếc áo màu đỏ, quanh quần rồi thì thoảng nhìn vào trong, cửa hàng có rất nhiều gương nên Tanny có thể nhìn thấy cậu từ mọi góc mà không cần ngước lên, kỹ năng nhìn người khác qua gương đã trở thành quen thuộc với tất cả nhân viên trông hàng. Qua cửa sổ nhỏ xíu ở góc, Tanny nhìn thấy phố đã bắt đầu lạnh, cảm giác vậy. Ở Hong Kông dường như ai cũng nhìn thấy và nghe thấy cái lạnh cả, nhất là thời

điểm của một năm đang ngán lại. Tanny vẫn liếc chàng trai ngoài cửa hiệu, hình như anh ta định làm một điều gì đó và đang suy nghĩ, cô đã thấy khuôn mặt này ở đâu đó, cái mũi cao và đôi mắt hơi trĩu xuống... Tanny đi vào máy tính, chỉnh sang Fort Minor, mỗi khi thấy mình quá bận rộn, cô thường bật nhạc của Fort, tự nhủ còn có những người bận rộn hơn. Khi quay ra thì chàng trai đã đi mất.

Hôm nay quả là một ngày nhảm nhí, cô nhận được thông báo giảm lương tháng sau cho tất cả nhân viên part-time của cửa hàng. Thế mới thấy, trong mọi loại công việc, kể cả bạn chú tâm hay chăm chỉ, mọi thứ không hẳn sẽ tốt. Tanny rời khỏi cửa hàng khi hết ca, cầm tai nghe lên và lôi trong túi ra một hộp dâu, vừa đi vừa nhấm nháp. Cô vẫn nghĩ chàng trai nào tặng dâu tây cho cô trong buổi gặp đầu tiên thì nhất định sẽ dành được trái tim cô.

Một triết í cũ

Khi Gent về đến nhà, đầu óc cậu vẫn còn tràn đầy hứng khởi sau trận ác chiến KTV với lũ bạn, quả là sự xả hơi thích đáng sau kỳ học âm i. Cậu đẩy cửa vào, và thấy Duy ngồi ở phòng khách, vẻ mặt đăm chiêu và u sầu như thể đang tìm sự bình yên trong cái chậu cá vàng trước mặt, hoặc là đang ăn năn về việc tuần trước không nhớ thay nước, khiến cho em cá gầy xẹp đi đến vài chục miligam! Gent vút cái túi, ngồi dựa xuống ghế, nhìn Duy: “Hey guy, mình sẽ vỗ béo con cá mà!” Ngược lên sau câu đùa của đứa bạn, vẻ mặt Duy như bị táo rơi vào đầu mà chưa phát minh ra được gì. Gent nhìn hộp dâu trên bàn: “Bạn mua đấy à?” “Ăn đi”- Duy hờ hững. Gent lắc đầu, ướm át: “Không, dâu chỉ dành cho những người sống và chờ đợi một điều gì đó kỳ quặc cho tương lai, lấp đầy cảm giác hài lòng và thoả mãn với bản thân, ít ra là tự tin...” Câu nói xét đoán vô nghĩa của Gent khiến Duy mỉm cười, nó ngả ra sau ghế: “Này Gent, có khi nào bạn không làm được một thứ vì bạn nghĩ quá nhiều vì nó không?” Gent trả lời: “Có đấy, và thường là như thế, khi người ta nghĩ nhiều về một thứ, thường thì người ta không bao giờ làm

được...” – nó ngừng lại một tí, rồi xoa xoa cằm. – “Nhưng tốt nhất bạn đừng như thế, có câu “một chàng trai nghĩ nhiều quá thì sẽ trở thành gay!”

Duy phá lên cười: “Thế còn nghĩ về một cô gái?” Gent nhún vai: “Thì chấm dứt tình trạng nghĩ và nói cho nàng rằng bạn đang nghĩ nhiều về nàng!” Duy gật gù, trầm ngâm: “Mà bạn không hỏi tớ là có chuyện gì hả?” Gent mỉm cười: “À không, nếu hỏi thế, tức là tớ đang nghĩ quá nhiều!”

Hành động âm ương

Chẳng mấy khi Duy đi trên những phố Trung Quốc, cậu không thích thứ ngôn ngữ này mặc dù nó nói được một chút tiếng Quảng Đông. Cậu đang lang thang một cách nhàn nhã, trên phố dọc những lồng đèn đỏ rực, ít ra ở đây có màu đỏ, cậu tự nhủ như thế. Duy đã tự thưởng thức hết hộp dâu một mình và không có cảm giác muốn mua hộp khác. Hôm nay là giáng sinh, cậu sẽ tìm một thứ gì đấy khác để tặng Tanny, vì hộp dâu coi như thất bại. Chỉ chút sau cậu tìm được một quyển sách dạy về cách làm sao để ngủ rất ít nhưng vẫn đủ sức khỏe. “Thật thú vị vì như thế sẽ dôi thêm ra thời gian dành cho các việc khác

Trời không mưa đủ to để người ta phải trú nhưng lách rích và làm ướt đầu, Duy tạt vào một cửa hiệu nhỏ ở lề đường bên trái, nơi những cơn gió mạnh đang thổi tung cả bạt và làm cho những chiếc chuông gió treo ở quầy kêu leng keng. Cậu hỏi mua một con búp bê gỗ có vẽ hình một cô gái không cười nhưng nét mặt rất tươi, nghĩ sẽ gửi về cho đứa em ở nhà, con bé vẫn ở tuổi thích thú và hài lòng với những thứ ít thực tế. Duy trả tiền rồi cầm mấy xu lẻ bỏ vào hộp của một người đàn ông mù đang chơi đàn ở bên đường, Duy vốn không ưa những người xin tiền vì cậu nghĩ nghèo thì cũng từ không cố gắng mà ra, nhưng nó thương người làm nghệ thuật, bất kể theo cách nào. Duy đặt xu vào hộp không gây ra tiếng động rồi bước đi.

Không hiểu sao, khi đã rời khỏi khu chợ mà không mua thêm gì, cậu vẫn cảm thấy có điều gì không ổn, dường như là lãng quên một thứ gì đó. Nhớ lại câu nói của Gent, Duy tự nhủ không nghĩ quá nhiều, chỉ việc cầm cái quyển sách đến thẳng chỗ Tanny làm và tặng cô, nói rằng hình ảnh cô đang dần lấp đầy suy nghĩ của cậu.

Bản nhạc

Tanny khoác cái áo màu lam lên vì trời có vẻ gió hơn. Hôm nay cô quyết định nghỉ việc tại Seventyseventh street, cũng đã đến lúc rời bỏ trạng thái yên ổn thường có và bắt đầu làm một cái gì khác, công việc ở shop trở nên tẻ nhạt khi cảm giác bị vắt kiệt sức lực ngày càng tràn ngập và lương thì chẳng bao nhiêu. “Mình mà ốm một cái thì tiền thuốc quá cả hai tuần lương”, cô nhủ thầm. Tốt hơn hết là dừng nó lại và tìm cái gì đó cho mình, hơi ấm trong mùa đông lạnh lẽo này chẳng hạn. Cô đã miệt mài làm việc và học quá lâu để quên mất cần yêu thương và được yêu thương...Rẽ vào khu Trung Quốc, Tanny tản bộ tìm một thứ gì đó mà bản thân cũng không biết là thứ gì. Giáng sinh chỉ còn tính bằng giờ và có vẻ như không khí mua bán ở đây ngày càng náo nhiệt, dù Tanny cảm thấy xa lạ hoàn toàn với dòng người đi như cướp thời gian. Chợt giữa sự ồn ã của khu chợ, cô nghe thấy tiếng đàn. Quanh quẩn nhìn, Tanny hướng mắt về phía một người đàn ông mù đang dạo đi dạo lại một đoạn beat trong *Where'd you go*. “Dẫu sao, đây cũng là bản nhạc ưa thích của mình”, cô nghĩ, vừa móc xu vừa tiến tới phía người nghệ sĩ. Khi chuẩn bị bỏ tiền vào hộp, cô chợt thấy dưới chân mình là một cái ví màu xanh lam, ai đó đã đánh rơi, giữa dòng người vẫn trôi đi nườm nượp, cái ví nằm lại mà không ai hay thấy, như là chờ đợi cô nhặt lên.

Giáng sinh

Thảm hại! Không còn gì làm Duy cảm thấy có thể bực bội và chán ngán hơn, khi ra đến tàu điện ngầm cậu mới phát hiện ra mình đã đánh rơi ví, mà nó không định hình được là đã đánh rơi ở đâu. Duy có thói quen để ví ở túi đeo cạnh sườn, vì thế cậu đoán là khi cúi xuống để bỏ xu vào hộp, cái ví đã rơi ra mà nó không hề hay biết. Vòng lại tìm nhưng không thấy, vừa rửa thầm đứa nào đã vớ bỏ, vừa tự an ủi mình là luôn bỏ hết giấy tờ ở nhà. Và ít nhất chỉ cần tặng được quyển sách cho Tanny, còn cậu không kỳ vọng sẽ mời cô đi chơi đêm Noel, nhớ cô có bạn trai thì sao, và cậu thì cũng chẳng còn đồng nào. Cậu đến shop nơi Tanny part-time và nhận được cái nhìn xía xói của bà chủ cùng với lời thông báo rằng Tanny đã nghỉ việc. Duy thất thểu về nhà, Gent đang ngồi chat với bạn gái. Nhìn thấy Duy, cậu bạn hét lên: “Đây rồi!! Bạn đã về, khi này có một cô nàng đến đây và đưa tớ cái này...” – Gent chìa ra cái thứ khỉ gió mà ai làm rơi nó cũng phải hết hồn - “Nàng bảo nhặt được và mang trả theo địa chỉ trong ví, và gửi cậu cái này...” Gent rút thêm ra một tờ giấy nhỏ màu đỏ. Duy cầm tờ giấy, nét chữ thẳng và mảnh: “Tôi không biết bạn là ai, vì trong ví không có ảnh, và tôi cũng không quan tâm bạn là ai... Chỉ là nếu bạn không bận rộn vào thời điểm này, thì hãy cảm ơn tôi bằng một tách trà. Chờ bạn ở quán Vencos, dù sao, tôi cũng rảnh rồi...”

Duy mỉm cười, nếu việc nó làm quen với Tanny đã thất bại tràn trề đến thế này, thì đến cảm ơn một cô gái tốt bụng như thế này cũng không phải là quá tệ! Ngoài phố, không khí của màu đỏ tràn ngập khắp nơi, giáng sinh dường như đưa người ta đến gần nhau hơn. Chút ẩm ướt của mùa đông đang lắng dần xuống dòng người vẫn bước đi nhịp nhàng. Duy thầm nghĩ có lẽ sẽ mua một hộp dâu tây thật chín ở cửa hiệu gần nhà trước khi chạy ra Vencos...

Đôi khi cuộc sống luôn thử thách người ta bằng trò chơi đuổi bắt mà đích của nó là yêu thương...

Ngôi sao trên bầu trời Brisbane

Dadicated to Nick Vujic

“Bài ca đó theo cơn gió qua, rồi tìm đến trong đêm làm cơn mơ. Cơn mơ thì thầm nhiều ước muốn...” [1]

[1] Trích bài hát *Ngày hôm qua* của nhóm The Wall.

Tiếng chuông báo thức từ chiếc đồng hồ nhỏ màu xanh trên bàn khiến tôi bừng tỉnh cơn ác mộng kinh dị. Tôi thở mạnh, bắt nhịp lại với không khí thực tại. Cô bạn cùng phòng kéo chăn trùm lên mặt, nói vọng ra:

- Sớm thế Nhung?

- Ừ, hôm nay tớ có chút việc.

Tôi vói tay tắt báo thức. Ngày thứ ba thức muộn để chuẩn bị cho buổi thuyết trình quan trọng cuối tuần khiến toàn bộ sức lực như bị vắt kiệt. Ký túc xá đang yên tĩnh, chỉ một chút nữa thôi sẽ bị đánh thức bởi đám sinh viên nam tại block bên cạnh. Tôi có cảm giác họ đá bóng hoặc chơi bóng rổ suốt hai mươi tư tiếng một ngày, bởi tôi luôn đi ngủ trong tiếng dội bóng phía ngoài sân, và đa phần thức dậy cũng với âm thanh báo thức đó. Vừa đánh răng một cách nhẩn nha vừa nhìn gương mặt hốc hác của mình trong gương hồi lâu, tôi nhận ra đã quá lâu mình không xuống khu downtown, bài vở triền miên cùng những dự án nhóm khiến tôi ở lì trong ký túc xá cả tháng. Đó cũng là lý do tôi dậy sớm hôm nay.

Khi đang ngồi trên chuyến xe buýt vào trung tâm, tôi tự nghĩ về thảm cảnh của mình. Thú thật, sau khi học xong năm thứ nhất, tôi đã đánh mất hoàn toàn cảm hứng với chuyên ngành Vật lý mình đang theo học. Đứa con gái không bạn trai là tôi sống mờ nhạt và ảm đạm cả ngày với cô bạn cùng phòng cũng tự kỷ không kém. Thú vui với Facebook, Youtube hay máy tính nói chung, dần trở thành nỗi ám ảnh về sự cô đơn. Nhiều lúc tôi thầm hỏi tại sao mình không ở nhà và tận hưởng sự chăm sóc của bố mẹ mà lại ở đây chật vật sống với suất học bổng nhỏ nhoi, học như trâu nửa số thời gian trong tuần và căng mình ra làm thêm quá nửa số thời gian còn lại. Đã hơn một lần tôi nghhuyên chấm dứt mớ hỗn độn này và trở về, nhưng có điều gì đó vô hình ngăn tôi lại.

Xe buýt dừng lại ở Central Bussiness District – bờ biển phía Đông luôn nhộn nhịp với hệ thống cảng hoạt động không ngừng nghỉ. Vẫn còn sớm nên không khí trong lành và mát mẻ. Những tòa nhà lớn soi bóng xuống dòng nước êm ả, làm dịu đi bầu không khí vốn nhộn nhịp và tất bật của khu trung tâm. Tôi không hiểu rõ nỗi buồn mình đang trải qua là gì. Nó không có màu sắc hay mùi vị, nó chẳng có hình dạng hay trạng thái, tôi chỉ mơ hồ cảm thấy mất phương hướng. Chỉ vì tôi

đến tuổi phải cảm nhận điều đó, hay vì tôi đã thật sự lạc lối ở một phương trời xa lạ? Vì tôi đang cảm thấy thất bại trong lựa chọn của mình, hay vì cuộc sống chẳng có mục tiêu nào khiến tôi có thể nỗ lực bám đuổi? Tôi ghét từ “nhàm chán” vì quá nhiều người trẻ nhắc tới nó, nhưng dường như chính mình đang cảm thấy “nhàm chán”, gần như là vô cớ.

Thực ra, đến lúc ngồi uống trà gừng ở Botanic Garden sau đó, tôi mới ngẩn ngơ nhận ra rằng tất cả mọi sự vụ này có thể bắt đầu từ khi tôi chính thức ký vào hiệp ước trở thành một cô gái tự do. Mặc dù lý do cậu ta lừa dối tôi không thể chấp nhận được, tôi vẫn cảm thấy hụt hẫng khi một sáng ngủ dậy và không còn ai quan tâm đến mình – tất nhiên gia đình thì ở quá xa. Tôi không còn cảm thấy chút tình cảm nào với con người đó, nhưng đó lại là một phạm trù ở rất gần trạng thái lạc lõng trước phần còn lại của xã hội đang hạnh phúc dạt dào – hoặc là tôi cảm thấy thế.

Bước những nhịp không mục đích, tôi tình cờ hướng về phía Queen Street Mall – phố đi bộ đang ngập những con người qua lại như những robot được lập trình. Những tán cây bên đường im lặng như đang nhìn tôi lạ lẫm, khiến tôi càng muốn nổi tung. Tôi ngồi xuống một vỉa hè lát đá, mệt mỏi. Từ bên phải tôi, một tiếng ghi-ta thùng vang lên nhẹ nhẹ, có lẽ từ một nghệ sĩ đường phố. Bản *Laying on the prayer* của Bon Jovi. Tôi xoay trong tay cốc trà gừng vẫn ấm, lắng nghe. Những giai điệu êm dịu và da diết khiến tim tôi đập mạnh, bản nhạc như một cánh tay đặt lên vai tôi và nói: “Nào, hãy mạnh mẽ lên!”. Tôi ngạc nhiên khi mình có thể nghe bản nhạc một cách rành rọt, giữa phố ồn ã, có lẽ vì tâm hồn tôi đang thật sự muốn lắng nghe nó. Tôi quay lại nhìn về phía người nghệ sĩ khi âm thanh kết thúc. Một thoáng thoáng thốt, anh cũng đang nhìn tôi – như đã nhìn tôi trong suốt những nốt nhạc tuyệt vời đó. Chàng trai mặc một chiếc áo nỉ màu xám với hoa văn gothic. Tôi thoáng thốt nhận ra anh không có chân. Giật mình nhận thấy mình vừa có một ánh mắt bất nhả, tôi cúi mặt.

- Em hãy đến đây, nếu em muốn. – Một giọng nói bằng tiếng Anh nhẹ nhàng từ phía anh.

Tôi bối rối bước lại gần người nghệ sĩ.

- Em có thể lại gần thêm chút nữa, anh không cần em đâu! – Anh mỉm cười.

Tôi cười trong ngượng ngịu, bước lại gần hơn. Ánh mắt tôi cố tìm một hộp xu nhỏ để đặt tiền vào trở nên vô vọng. Xung quanh anh không có thứ gì như thế, trên chiếc thảm chỉ có một bức tranh đang vẽ dở, những chiếc bút chì to nhỏ, và một hộp bánh quy. Như nhận ra tôi đang tìm kiếm gì, anh cười:

- Anh không phải một người hát rong.

- Em xin lỗi! – Tôi không biết tại sao mình lại nói thế.

- Không có gì!

Anh nói rồi lại đặt tay lên chiếc ghi-ta thùng màu đen, và chơi. Nếu tôi không nhầm thì đó là bản *God* của John Frusciante. Vẫn thứ cảm xúc mạnh mẽ đó trên từng nốt nhạc. Tôi chăm chú nhìn anh, không nhận ra từ khi nào mắt mình đã ngân ngấn nước. Dường như tôi đã cần thứ đồng hồ báo thức này từ rất lâu trước, chứ không phải loại màu xanh mà tôi đang có. Chúng tôi – hai người xa lạ đang ngồi trước phố đông, cùng đắm mình trong một khoảng thời gian ngưng đọng. Khung cảnh thật kỳ diệu như trong một bộ phim dùng hiệu ứng pop-art.

- Anh chơi đàn hay quá! – Tôi thành thật nói, khi bản nhạc kết thúc.

- Cảm ơn em. – Anh mỉm cười và xoay xoay tay – Anh là Nick.

- Em là Nhung. – Tôi hơi đỏ mặt khi bắt tay anh.

- Em nói tiếng Anh tốt lắm, em là du học sinh?

- Vâng, em mới sang đây được một nă

- Thú vị chứ?

- Em cũng không biết nữa. – Tôi không biết diễn tả thứ mình cảm thấy như thế nào.

- Có vẻ không, anh đã thấy em rất suy tư.

Tim tôi đập rất mạnh, những từ ngữ anh vừa nói tác động lớn đến tôi. Chưa có ai nói với tôi điều đó, ngay cả khi tôi còn ở nhà, có lẽ đó là lý do tôi cảm thấy mình cô đơn. Và hôm nay, một người không quen biết đã cho tôi thấy tôi vẫn tồn tại, và được quan tâm.

- Em đang mất phương hướng. – Tôi tìm ra từ để nói về suy nghĩ của mình.

- Cuộc sống là như vậy. – Nick mỉm cười. – Nhưng, có bao giờ em nghĩ mình sẽ không có chân chưa?

- Em chưa...

- Hãy nghĩ về điều đó.

- Anh... bị tai nạn ư? – Tôi hỏi, ngập ngừng.

- Anh đã sinh ra như thế này.

- Điều đó... có khó khăn không? – Tôi có thể cảm thấy máu mình đang chảy chậm lại trong huyết quản.

- Đã từng rất khó khăn. Khi còn nhỏ, anh ngã và không có ai ở bên cạnh, anh không thể tự đứng lên. Anh đã từng cố tự tử lúc mười tuổi, khi cảm thấy thất vọng và chẳng còn lý do nào để tiếp tục sống cả. Anh bò về phía biển, và chìm xuống...

Hơi thở tôi nghẹn lại, khóe mắt cay xè dù tôi đã cố kìm chế.

- Nhưng biển không nhấn chìm anh, mà nhẹ nhàng đẩy anh về bờ. - Nick mỉm cười. - Đó cũng là lúc mình đã sai. Cuộc đời có một kế hoạch khác cho anh. Rằng anh phải sống và mang lại hy vọng cho người khác, bằng câu chuyện của mình. - Nick dừng lại một chút, rồi nói. - Điều đáng sợ nhất có lẽ là khi chúng ta đánh mất niềm tin vào chính mình. Nếu ai đó cho rằng họ đang có một cuộc sống thật tệ, thì có lẽ mọi thứ thực ra không tệ đến mức đó, chỉ là họ chưa đủ cố gắng mà thôi. Những lần sau đó ngã, anh đã cố gắng, cố gắng và cố gắng. Anh tự hỏi nếu một người gục ngã, họ có thực sự cố gắng để đứng dậy đến thế? Hay họ sẽ oán trách cuộc đời?

Tôi đã thực sự khóc, không còn cố che dấu điều đó nữa. Tôi khóc như đứa trẻ con đánh rơi chiếc kẹo trên tay, đầy ngỡ ngàng. Nhìn lại chính mình, tôi nhận ra mình ngu ngốc và tầm thường tới mức nào, khi thất vọng và chán nản vì những điều ngờ ngẩn, những điều mà chẳng thể so sánh so với những gì Nick đã trải qua. Ở ngay cạnh tôi là một người sinh ra đã không có đôi chân – thứ tôi chưa từng ba giờ nghĩ sẽ mất. Anh đang cố gắng đem lại niềm tin vào cuộc sống cho những người khác – những người may mắn hơn anh rất nhiều. Nick không nói gì, anh chỉ nhìn tôi chăm chú, những ngón tay chạm vào dây đàn đầy rung động. Nắng tràn ngập trên con phố, tràn về phía tôi ngọt ngào. Như vừa trải qua một cảm thức mạnh mẽ, tôi mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

- Anh vẫn tiếp tục ở đây vì những câu cảm ơn thế này. Đó là khi anh cảm thấy mình có ích. Có lẽ đó là nhiệm vụ của anh trong cuộc đời này. Chúng ta không thể chọn được cách mình sinh ra, nhưng chúng ta có thể chọn cách mình sống.

- Em đã thật ngu ngốc, thật phí hoài thời gian và chính mình, cho tới hôm nay...

- Em không để phí điều gì hết, em chỉ chột dừng lại. Ai cũng có lúc bỗng nhiên dừng lại. Khi những ngón tay của anh bật máu sau những tuần tập đàn đầu tiên, anh đã muốn bỏ cuộc. Khi không thể vẽ nổi được một bức tranh tử tế sau những hai năm học vẽ, anh lại muốn

dừng lại. Khi tới trường và nhận được ánh mắt vừa thương hại vừa xa lánh của mọi người, anh cũng đã nghĩ mình sẽ không thể tiếp tục. Nhưng rồi anh đã làm được tất cả những điều đó, và vẫn sẽ tiếp tục làm. Em có một trái tim nhạy cảm và đáng yêu, anh thấy điều đó khi em lắng nghe bản nhạc. Em đang mất phương hướng, nhưng em sẽ đi tiếp. Nghị lực hơn và mạnh mẽ hơn.

Lần này cánh tay của Nick thực sự đặt lên vai tôi. Cử chỉ động viên giản đơn và dịu dàng ấy đi vào tâm trí tôi mãi mãi. Người tôi run lên thật sự. Ngay giây phút ấy, tôi tự nhủ với lòng mình, rằng cuộc sống của mình đã thay đổi. Bầu trời Brisbane trong vắt như muốn nói với tôi rằng, Thượng đế đã buông xuống một vì sao vào ngày Nick sinh ra. Tôi sẽ luôn biết ơn ngôi sao ấy, bởi nó đã tỏa sáng trong cuộc đời tôi, dù chỉ một lần.

Ở cạnh khi mình khóc

Bến xe buýt đó là nơi cuối cùng tôi nhìn thấy Chi.

Tôi nhìn chăm chú bức tranh treo trên tường, lần thứ hai. Đó là một bức tranh vẽ phố, khá nguệch ngoạc với bố cục rối rắm. Tôi không tìm ra được điều gì đặc biệt ngoài việc bức tranh có giá rất đắt. Đây là một triển lãm tranh kỳ lạ, nó thậm chí không đề tên tác giả hay đơn vị tổ chức. Tất cả được trưng bày cẩn thận và đẹp đẽ, nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ cái tên nào.

- Bức tranh thật là xấu.

Tôi giật mình quay lại, một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn với một chiếc ba lô màu đen đứng sau lưng tôi từ khi nào. Cô khoanh tay nhìn bức tranh như một nhà phê bình kỳ quặc, dáng vẻ đó khiến tôi thấy buồn cười.

- Mình cũng nghĩ thế.

- Lại còn đắt nữa.

- Mình cũng nghĩ thế. – Tôi không khỏi nhoẻn miệng, lặp lại câu cũ, t thấy hài hước vì có người nghĩ giống mình.

- Tại sao nó lại được trưng bày ở đây cậu biết không? – Cô gái vừa hỏi vừa phúi phúi chiếc áo khoác màu vàng đầy bụi.

- Có lẽ bởi một họa sĩ ngớ ngẩn nào đó đã thuê chỗ này làm triển lãm. – Tôi cười.

- Vị họa sĩ ngớ ngẩn đó là bố mình đấy.

Tôi ngẩn ngơ nhìn sinh vật màu vàng đó, không biết phải trả lời ra sao. Khi tôi đang lúng túng tìm lời để chữa cháy cho tình huống ngớ ngẩn vừa xảy ra thì cô gái phá lên cười:

- Mình chỉ đùa thôi. Mặt cậu đang màu xanh kìa.

Tôi thở phào.

- Nhưng bức tranh này xấu thật.

- Điều này thì mình công nhận. – Lần này tôi rụt rè hơn.

- Mình là Chi. – Cô gái vừa nói vừa giơ tay ra.

- Vũ. – Tôi bắt tay Chi. – Mình có biết cậu không nhỉ? Mình cảm giác đã gặp cậu ở đâu đó...

- Lần nào gặp tuyệt thế giai nhân cậu cũng dùng cách này để gây ấn tượng à?

- Mình thích rồi đấy! – Tôi cười phá lên.

- Nhưng mình lại chưa thích cậu. – Cô gái mỉm cười rất tươi, nói một câu khó xác định đùa hay thật.

Đó là lần đầu tiên tôi bắt tay một cô nàng không quen biết. Cảm giác khá tuyệt vời. Thứ còn lại là ngạc nhiên. Bởi sau đó, tôi được biết người tổ chức triển lãm chính là Chi. Sự ngớ ngẩn tăng lên gấp đ

Tất cả những gì tôi được biết về Chi đều rất mơ hồ - tựa như cô không có thật. Ngày hôm đó là một ngày cuối thu đầu đông, trời trở lạnh rất nhanh, gay gắt những cơn gió thổi qua không báo trước. Những cành cây cứ rung lên nhẹ nhẹ. Chúng tôi đi bộ ở Đình Lễ, trò chuyện và xem vài cuốn sách mới ra của những tác giả thích đặt tên giật gân và nhiều màu sắc. Tôi và Chi dừng lại ở quán cà phê trong căn nhà Pháp cổ trên phố Đình Lễ. Khi ngồi cạnh lan can nhìn xuống phố và xoay xoay ly cà phê đen trong tay, tôi hỏi:

- Vậy là Chi không ở Hà Nội?

- Ủ, mình không ở đây. Mình chỉ về chơi thôi.

- Cậu ở đâu?

- Đó là một câu hỏi hơi tò mò đấy. – Chi cười.

- Mình xin lỗi.

- Mình đang sống tại một nước nho nhỏ thuộc Bắc Âu. – Câu trả lời vẫn đến, nhưng không rõ ràng.

- Ở đó có lạnh như ở Hà Nội không?

- Lạnh hơn. Vào mùa đông trông ai cũng như gấu Bắc Cực vì những chiếc áo bông to sụ.

Chúng tôi cùng nói chuyện về những chủ đề vô thưởng vô phạt, ăn những chiếc bánh quy nhỏ, và thi thoảng lại phá lên cười. Phớt lờ người qua lại. Tôi không biết mình đang làm gì nữa, đáng ra giờ này tôi phải ở trên trường để ôn thi cho bài kiểm tra cuối kỳ, thế mà tôi lại ngồi quán và tán phét với một cô nàng mà thậm chí tôi còn không biết tên đầy đủ. Nhưng ở Chi có điều gì đó đặc biệt cuốn hút, hoặc riêng thằng con trai ngo ngo là tôi cảm thấy thế. Suốt cả buổi chiều tôi cứ liếc Chi rồi tự giạt mình lúc cô nhìn lại. Hành động ngây ngô đó không tránh được sự thật là tôi ngày càng tò mò hơn về cô gái bí ẩn.

- Khi nào thì cậu đi

- Sớm thôi... - Cách trả lời ơ hờ chết tiệt khiến tôi phát điên.

- Triển lãm tranh đó là như thế nào? – Tôi trở về chủ đề ban đầu, với hy vọng câu kéo thêm được chút thông tin.

- À, chỉ là một triển lãm.

- Tranh ở đó có bán chứ?

- Có chứ, cậu không nhớ là mình để giá siêu đắt à?

- Tại sao cậu lại làm vậy? – Vừa hỏi xong thì tôi chợt nhận ra câu hỏi vô cùng thiếu tế nhị.

- Vì mình không muốn ai mua nó.

- Sao lại thế? – Tôi ngần ngừ.

- Vì thế... - Chi bật cười, - Vì mình không muốn bán những bức tranh ấy.

- Thực ra thì... nó cũng không đến nỗi tệ, ý mình là... có thể mình không hiểu lắm về tranh.

- Ha ha, lời an ủi thật ngọt ngào. Mặc dù vậy tớ biết cậu học thứ gì đó về mỹ thuật.

- Tại sao cậu biết? – Tôi há hốc miệng.

- Thực ra tớ không biết, tớ chỉ đoán, nhưng cậu vừa tự khẳng định.

- Nhưng vì sao cậu đoán thế? – Tôi lúng túng, cảm giác mình hoàn toàn là con bò bị dắt mũi.

- Vì cậu có mùi mỹ thuật.

- Mùi?

- Ừ, mùi.

- Là gì?

- Là mùi đó. – Chi phá lên cười, - Cái cách cậu nhìn tranh, cách cậu nói chuyện, thậm chí cách cậu thở vào không khí.

- Điều đó dễ nhận ra vậy sao?

- Không, chỉ là mình nhạy cảm với điều đó.

Tôi không hỏi nữa, càng hỏi tôi sẽ càng vướng vào mớ bong bong những tò mò khác.

Hoàng hôn xuống dần từ phía Nhà Hát Lớn, tôi ngoáy cốc cà phê đã cạn, tiếc nuối:

- Đến lúc mình phải về rồi. Cậu sẽ làm gì ngày mai?

- Mai ư? Có lẽ mai mình đang ở đâu đó giữa bầu trời.

- Thật ư? – Lại thêm một câu hỏi đần độn của tôi, chắc tại trò đùa ban đầu của Chi khiến mọi câu cô nói sau đó đều trở nên... đáng ngờ.

- Ủ, thật. – Chi cười. – Mà này, cậu đừng đi về, đi với mình.

- Đi đâu? – Ngày của những câu hỏi.

- Đâu cũng được, ở cạnh khi mình khóc.

Dường như ai cũng có một câu chuyện. Đó là điều tôi đã thấy, sau nhiều năm xa nhà, Ai cũng có một câu chuyện muốn kể, muốn chia sẻ, muốn được một người nữa biết, hoặc đơn giản chỉ là muốn bớt cô đơn. Khu nhà trọ tôi ở cũng có một cô bạn như thế, cô luôn ở trong phòng, ở nhiều tới mức ai cũng tự hỏi liệu cô có ăn không nữa. Thế rồi một ngày chúng tôi phát hiện cô suýt cắt cổ tay trong phòng chỉ vì thiếu mấy trăm nghìn trả tiền phòng trọ. Cô bạn được cử phòng được trả hộ, một bầu tâm sự về áp lực học hành được thả ra. Tôi nghe và cứ nhớ mãi câu chuyện đó.

- Ủ, mình sẽ đi cùng Chi. – Tôi trả lời sau tất cả những suy nghĩ vừa xẹt qua đầu.

Tôi và Chi thong dong trên phố bằng chiếc xe cà tàng. Chưa bao giờ tôi ước mình giàu hơn một chút như lúc này – giàu đủ để mua

một chiếc xe tốt hơn. Nhưng có vẻ Chi không quan tâm tới điều đó lắm. Cô ngồi sau xe, hít thở không khí trong lành:

- Mình muốn đi mười vòng Hồ Tây.

- Được thôi. – Tôi mỉm cười.

- Thật đấy!

- Ừ, thật. Mà tại sao lại nhiều thế?

- Vì mình muốn nhớ.

Chúng tôi im lặng một hồi lâu. Rồi Chi nói, dường như nén lại tiếng thở dài:

- Lần này đi, có thể mình sẽ không trở về nữa.

Tôi thấy lòng nhói lên.

- Gia đình mình đã quyết định đổi quốc tịch. Tất cả sẽ sống ở bên đó. – Chi nói tiếp.

- Vì sao?

- Mình cũng không biết nói sao. Bố mẹ mình đã sống quá lâu bên đó, cả họ hàng nữa, chẳng còn ai ở đây. Mọi thói quen dần dần mất đi. Mình có lẽ là người duy nhất còn cảm thấy níu kéo thành phố này. Mà mình cũng chẳng hiểu tại sao mình lại nói tất cả những điều này với Vũ nữa...

Tôi im lặng, chợt cảm thấy mình là bờ vai, đành mở lời vụng v

- Có lẽ mình không hiểu chuyện này lắm. Mình...

- Đưa mình đi chỗ nào khóc được.

Tôi dừng xe ngay đầu đường Thanh Niên.

- Ở thành phố này, nơi nào cũng khóc được, Chi ạ.

Tôi ngồi xuống vỉa hè. Cô gái kỳ lạ “của tôi” khóc thật. Tôi nhìn dòng người qua lại, thấy lòng yên ả lạ thường. Chi buông chiếc ba lô nhỏ màu đen xuống, lấy ra một chiếc máy ảnh và chụp. Cô chụp rất chậm, khi chiếc Canon đưa lên, tôi vẫn thấy những giọt nước mắt trên má Chi. Một lúc, cô dụi mắt, nói:

- Cậu biết không, triển lãm tranh đó là thứ duy nhất mình xin bố - như điều cuối cùng muốn làm ở đây. Mình đã ở làng trẻ em Birla hai tuần, dạy các em bé mồ côi cầm cọ, làm màu, và vẽ. Vẽ những gì các em thích, vẽ những gì các em cảm thấy. Triển lãm tranh đó thực ra chỉ là ý muốn của mình, còn bố mình đã mua hết số tranh đó.

- Vì sao cậu lại làm tất cả việc này?

Chi lau nước mắt, nhìn tôi:

- Mình cũng không biết nữa. Có lẽ là có điều gì đó thôi thúc. Mình không biết mình còn cơ hội nào để làm những điều này không nữa.

Tôi mỉm cười, muốn nói với Chi rằng cô có thể...

- Mà cậu biết tại sao mình nói chuyện với cậu lúc trưa không? – Chi cười.

- Bạn bè mình vẫn bảo mình có khuôn mặt dễ lừa mà.

- Ha ha, không! Vì trong tất cả số tranh ở triển lãm hôm nay, chỉ có bức đó là mình vẽ. Và cậu là người đầu tiên nhìn vào nó chăm chú đến th

- Đó là lý do cậu bảo nó xấu hả? – Tôi phá lên cười.

- Đúng rồi đó, còn tất cả những bức tranh kia đều đẹp, trong mắt mình là thế.

Chúng tôi cứ ngồi đó. Mặc dòng người qua lại, mặc thành phố lên đèn, mặc gió hồ thổi xuống lạnh lẽo, mặc tiếng ồn ã xung quanh, mặc cả điện thoại đang rung lên... Tôi muốn hỏi Chi rất nhiều điều, nhưng có điều gì đó khiến tôi kìm nén lại. Tôi và Chi ngồi nói chuyện một lúc lâu nữa, cho đến khi những cột đèn giao thông đã nháy vàng. Nhất định không để tôi đưa về, Chi tới bến xe buýt gần đó, nơi cô có thể bắt taxi.

Tôi vẫn nhớ, đó là một ngày cuối thu. Trời chớm lạnh. Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy tôi vẫn tự hỏi liệu đó có phải một câu chuyện thật không? Tôi có câu trả lời khi tìm thấy mẫu giấy nhỏ trong túi áo khoác của mình, không biết Chi đã bỏ vào từ lúc nào: *“Không biết phải cảm ơn cậu thế nào. Cuộc sống có những điều tình cờ như vậy, và mình chỉ biết cảm ơn. Nếu có lúc trở về, mình sẽ lại muốn cậu ở cạnh mình khi mình khóc. Hãy sống thật vui vẻ nhé! Với mình, cậu là một cơn gió, Vũ ạ!”*

Tôi gấp mẫu giấy lại, nhấp một ngụm cà phê rồi nhìn xuống phố, thấy nó bỗng nguệch ngoạc như một bức tranh nào đó. Chợt mỉm cười...

Đoạn Đường Tình Yêu

1. Bản *Thank you* của Dido là thứ đầu tiên đánh thức tôi. Tôi cảm nhận một cơn đau đầu ghê gớm và toàn thân nhức mỏi, hậu quả của việc uống quá nhiều Vodka vào tối hôm trước. Căn phòng yên ắng một cách lạ thường. Tôi rút tai nghe, vứt Ipod sang một bên, và thấy không biết phải làm gì tiếp theo. Chú cá kiếm bơi quanh quần trong chiếc bể nhỏ gọi nhắc cho tôi về chính mình, sự bế tắc của tôi bây giờ có lẽ còn hơn cả thế. Đông còn chưa bắt đầu, nhưng đã thấy đâu đó trong lòng mình những chiếc lá bắt đầu rụng xuống, để lại cái cây khẳng khiu đứng chờ vơ.

Tôi và Khánh mới chia tay nhau được bảy mươi hai tiếng, sau hơn mười nghìn tiếng yêu nhau. Chúng tôi có những mâu thuẫn nhỏ nhưng không giải quyết được. Chúng tôi có những góc nhìn và cảm nhận về cuộc sống khác biệt. Chúng tôi có những quan điểm và giá trị trái ngược. Và quan trọng nhất, chúng tôi thấy mệt mỏi về mối quan hệ của hai người. Chỉ có điều, khi tôi cảm thấy cần thời gian để hàn gắn chuyện giữa hai người, hoặc cần thời gian để làm mới mọi thứ, thì Khánh lại làm điều ngược lại, anh nói chia tay - nhanh hơn cả cách tôi đánh văng nó. Ngày thứ ba sau khi chia tay, tức là tối hôm qua, tôi và Hiếu - bạn thân của tôi đang ngồi uống nước ở một quán bar nhỏ trong thành phố, nơi có góc nhìn xuống hồ Gươm tuyệt đẹp, thì Khánh bước vào cùng một cô gái khác - hoàn toàn khác. Không đến mười phút sau khi cặp đôi mới tìm được chỗ ngồi, tôi tặng cho Khánh một cốc Gin tonic đang uống dở thẳng vào mặt anh, rồi ra về. Không biết vì sao và như thế nào tôi đã làm thế, chỉ nhớ rằng sau đó Hiếu là người đưa tôi về nhà khi tôi đã say mềm.

2. Tháng Bảy. Những đợt nóng có lẽ là nguyên nhân chính của mọi sự đổ vỡ - cậu bạn tôi đùa như vậy. Vài cơn mưa xen kẽ quả thật không làm vơi đi cảm giác khó chịu và dồn nén của Hà Nội. Tôi muốn đi. Nhưng công việc và gia đình như bức tường vô hình ngăn cản điều đó. Tôi đọc sách, đi xem phim, lang thang hàng giờ ở trung tâm mua sắm, cà phê nhiều chiều với Hiếu - người dường như không cần quá nhiều sự chia sẻ và hiểu tôi đủ để im lặng. Tôi làm việc miệt mài, mua những đĩa nhạc mới, ngắm nghía hàng nghìn bức ảnh trên Tumblr mỗi ngày... Mọi thứ đều không làm vơi đi cảm giác tồi tệ, tôi như người đang ngồi trên một con thuyền sắp chìm, nhưng lại không muốn phát ra tín hiệu SOS, có nghĩa là sẽ chỉ có hai lựa chọn - một là tiếp tục ngồi và chờ chết, hai là nhảy xuống và bơi, đến đâu thì hay đến đó. Tôi lại không phải mẫu người thích chọn điều thứ nhất.

- Bạn hỏi điều gì đó đi. – Tôi nói với Hiếu khi chúng tôi ngồi cà phê

- Bạn có muốn đi mua một chiếc áo mới không?

- Bản chất đó không giống một câu hỏi, - Tôi cười. – Đó giống như một lời rủ rê.

- Vậy để mình hỏi câu khác, bạn đang đọc quyển gì nhỉ?

- *Phía bên kia nửa đêm.*

- Của Sydney à?

- Ừ.

- Hay không?

- Cũng được.

- À há.

- Bạn biết điều gì mình thích ở Sydney không? Đó là Sydney viết rất thật.

- Mình lại không thích ai viết thật quá.

- Vì sao?

- Vì thế thôi. - Hiếu nhún vai. - Không phải ai cũng thích những điều quá thật.

- Biết đâu sẽ tìm thấy điều gì đó.

- Chúng ta luôn tìm thấy điều gì đó, kể cả từ truyện cổ tích.

- Cũng đúng.

Tôi trả lời bằng quơ, gấp quyển sách lại và nhìn ra ngoài cửa sổ. Một góc phố nhỏ của Hà Nội đang chậm rãi thở. Tôi nhớ Khánh, nhớ một cách day dứt, một sự nhớ mà tôi không biết là quan tâm hay tò mò. Tôi chỉ muốn biết anh đang làm gì, ở đâu, với ai? Cảm giác của tôi lúc này chắc giống như một con gấu bị cô chủ vút vào góc phòng sau những ngày dài ấp ôm - có cái gì đó giống như tủi thân.

- Tớ muốn đập cái gì đó quá!

- Chúng ta có thể đi đập ếch ở Vincom. - Hiếu ngoáy ngoáy cổ nâu đá của cậu.

- Cậu nghĩ Khánh đang làm gì?

- Có thể đang đập ếch. Có gì quan trọng chứ?

Tôi phì cười, ừ, có gì quan trọng chứ? Chắc là đến chín mươi phần trăm số người sau khi chia tay nghĩ như thế. Vấn đề là chắc cũng có đến từng ấy không làm được như suy nghĩ của họ. Buồn thay, như nhiều cô gái khác, tôi thuộc về số đông đó. Nghĩ về chàng trai vừa bước qua cuộc đời mình bằng một nỗi buồn thảm hại, và tiếp tục dày vò chính mình bằng suy nghĩ rằng, trong khi tôi đang nằm bệt ở đây thì anh đang vui thú ở một chốn nào đó. Trong sâu thẳm, tôi không hiểu tại sao anh có thể làm như vậy với tôi? Lẽ nào tình yêu anh dành cho tôi kết thúc nhanh vậy? Càng nghĩ về điều ấy tôi càng đau khổ, và càng cảm thấy tuyệt vọng vì sự cố gắng không thành của mình.

3. Một trăm sáu mươi ba tiếng sau khi Khánh nói điều phũ phàng đó, tôi nhắn tin rủ anh đi ăn trưa. Tôi quyết định làm điều gì đó để thỏa mãn cảm giác đè nén trong lòng. Vài phút sau khi tin nhắn được gửi đi, anh hỏi tôi đang ở đâu để anh qua đón. Cũng không đến nỗi tệ, tôi nhủ thầm. Tôi đứng trước gương, nhìn lại gương mặt hốc hác của mình sau một tuần bê bối, hít một hơi thật sâu và bắt đầu bằng kem dưỡng, kem nền, rồi đến concealer sau đó

là các loại phấn... Sau màn mascara, blush và son môi, tôi nhìn lại mình trong gương. Tốt rồi, giờ chắc chỉ có gay mới có thể chống lại sự quyến rũ này - mà Khánh thì chắc chắn không gay rồi.

Anh có vẻ khá ngạc nhiên khi thấy tôi mặc chiếc váy ren ngắn màu đen xẻ sâu ở ngực, vẻ ngạc nhiên này là điều tôi chờ đợi. Thậm chí cả cảm giác bối rối của anh khi cảm nhận được mùi nước hoa Anna Sui cũng được tôi dự đoán trước. Khi chúng tôi đã ngồi xuống một góc khuất trong nhà hàng Thái Express, tôi hơi vươn người về phía trước,

- Mấy hôm nay anh thế nào?

- Em muốn anh trả lời thế nào? - Khánh bối rối, có lẽ vì không hiểu mục đích của câu hỏi, hoặc của cả buổi gặp mặt này.

- Anh cứ trả lời như anh muốn, nói dối hay nói thật đều được mà. - Tay tôi giờ quyến menu nhưng ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào anh.

- Anh bình thường. À mà không bình thường, à thật ra cũng bình thường.

- Cô gái hôm trước đôi xử tốt với anh chứ? - Tôi châm chọc thẳng băng.

- Đó chỉ là bạn.

- Một người bạn mới. - Tôi tiếp tục giữ âm vực uốn éo một cách khó chịu.

- Đó là lý do em muốn gặp anh hôm nay?

- Không, em muốn ăn ngon. Hoặc muốn thấy anh ăn ngon. - Tôi vẫy tay gọi người phục vụ. - Anh gọi món cho em đi, anh biết em thích ăn gì.

Nếu có một cuộc thi về quyền rũ đàn ông thì tôi chắc chắn mình sẽ đạt điểm khá cao. Tất cả những động tác, từ cách ăn cho đến cách lau miệng, tất cả những cử chỉ, từ cách tôi mím môi đến cách tôi tình cờ lướt tay qua cổ anh như vờ xem giờ trên đồng hồ, tất cả những tín hiệu vừa bí mật vừa lộ liễu, như cách tôi xoay nhẹ mặt dây chuyền để thu hút ánh nhìn của Khánh về nơi cần thiết hay cách tôi liếm môi... Mọi thứ. Khánh hoảng hốt một cách thật sự, tôi nhìn thấy điều đó trong mắt anh, dường như là một sự chống trả yếu ớt giữa bộ óc và trái tim, mà tình cảm được tôi gọi lên đang thắng thế.

Một tiếng sau, tôi và anh bước vào khách sạn quen thuộc. Cửa phòng vừa được chốt lại là anh lao vào tôi, như thỏa cơn thèm khát không phải chỉ vài tiếng trước đó, mà của cả tuần khao khát. Tôi thầm mỉm cười, để mặc anh muốn làm gì thì làm. Có cái gì đó trong tôi như cảm giác chiến thắng. Đây là điều tôi đang muốn biết, anh vẫn còn yêu tôi nhưng điều này sẽ dẫn tới đâu? Tôi chỉ cần biết như thế là đủ, vậy là không phải anh bỏ tôi vì không còn yêu tôi nữa hay có ai khác. Những tia nắng từ khe rèm cửa sổ hắt vào, tôi ngẩng nhìn chúng khi anh gục xuống bên cạnh tôi. Tôi ghét những tia nắng ấy, chúng soi mói, xía xói như đang muốn nói với tôi rằng tôi vừa làm một điều gì đó sai. Khi Khánh vuốt tay dọc sống lưng tôi, tôi quay sang anh, nói điều tôi đang cảm thấy:

- Em không còn yêu anh, sau hôm nay mình đừng gặp nhau nữa nhé!

4. Khi tôi nói với Hiếu điều này, cậu nhìn tôi bằng ánh mắt như cá vàng Nemo, to tròn và vô cùng khó hiểu, rồi Hiếu nói, giọng mang điều gì đó nghi hoặc:

- Bạn thấy dễ chịu hơn không ?

- Mình không biết nữa, có lẽ có.

- Vì sao?

- Mình chẳng biết nữa.

Không muốn nói ra, nhưng tôi biết cảm giác đó. Nó là cảm giác từ kẻ thua cuộc vụt trở thành người chiến thắng, từ một kẻ bị đá vô cùng thảm hại, bỗng trở thành người bước đi đầy kiêu hãnh, để lại nhiều câu hỏi cho kẻ ở lại.

- Mình biết bạn đang nghĩ gì. - Hiếu nói. Thật sự câu nói này làm tôi giật mình, như bị bóc toang lớp vỏ màu mè và lộ ra sự xấu xí bên trong.

- Mình sai ư?

- Điều đó mình không trả lời được. Nó tùy vào cách bạn nghĩ về vấn đề mà. Khó nói đúng sai, phải trái trong chuyện tình cảm lắm.

- Mình thấy nhẹ nhõm. - Tôi nói thật.

- Mình hiểu.

Sau cngôi im lặng trong một tiếng, nhìn những người qua đường, nhìn cậu phục vụ chạy ra chạy vào, nhìn một đôi chí chóc phía đối diện, nhìn vào đáy ly rượu đã cạn, nhìn cả vào cái bóng của chính mình dưới chân... Quán rượu bỗng trở nên yên tĩnh. Những tin nhắn của Khánh khiến điện thoại của tôi rung liên tục, tôi không trả lời, mà cũng chẳng đọc. Tôi thấy tội nghiệp anh, nhưng tôi thấy tội nghiệp chính mình hơn. Và lớp kính bọc lấy tôi vỡ vụn hoàn toàn khi Hiếu nói:

- Bạn ạ, làm tổn thương người khác không phải lúc nào cũng là cách tốt nhất để khiến ta cảm thấy dễ chịu hơn, cho dù người đó xứng đáng nhận được điều đó hay không.

5. Đợt nắng nóng cuối cùng đã chấm dứt. Tôi bỏ công ty mình đang làm, không vì một lý do cụ thể. Chuyến tàu lửa hành cuối cùng

trong ngày đưa tôi đi Đà Nẵng - nơi tôi nhận một công việc tại một resort, với mức lương thấp hơn công việc cũ. Nhưng với tôi, có lẽ nó có một ý nghĩa gì đó. Hiếu nói đúng, không phải tôi đã sai, nhưng tôi đã làm tổn thương anh, để cuối cùng không tìm được sự bình yên trong chính tâm hồn mình. Tôi không bỏ trốn, mà chỉ muốn tạm lắng lại sự xô bồ của thành phố tôi vẫn sống. Tôi cần thấy lại chính mình trước khi bắt đầu một điều gì mới, hoặc kể cả tìm kiếm những điều cũ. Tôi đổi số di động. Tôi thôi không đọc sách của Sydney nữa, tôi dành nhiều thời gian để đọc của Endou Shuukasu, những tiểu thuyết đóng bụi trên giá. Tôi gặp gỡ nhiều người mới, đa phần xuất phát từ công việc đang làm. Tôi dành một ngày mỗi tuần để xuống Hội An và ăn món cao lầu ưa thích. Tôi tập lái xe và cũng bắt đầu lập kế hoạch tiết kiệm để có thể mua một chiếc xe nhỏ cho riêng mình. Sáu tuần sau khi rời Hà Nội, một ngày khi vừa thức dậy, tôi lắp sim cũ vào và nhắn tin cho Khánh. Tôi đã đủ sức mạnh để nói với anh lời xin lỗi, và nói rằng tôi muốn trở thành bạn của anh...

Cuối tháng Tám, Hiếu vào Đà Nẵng thăm tôi. Chúng tôi ngồi ăn khuya tại một quán vỉa hè.

- Cảm ơn cậu!

- Vì điều gì? - Hiếu vừa nói vừa nhấm nháp cốc trà một cách chậm rãi.

- Vì đã ở bên cạnh mình, mà không cần sự đáp lại nào cả. - Tôi nói thật lòng.

- Điều đó diễn ra tự nhiên thôi.

- Có lúc nào cậu nghĩ chúng ta thành cái gì đó khác những người bạn?

- Mình không biết. Có lẽ là không. Mỗi người đều có một nhiệm vụ và vai trò trong cuộc sống của người khác. Có lẽ vai trò của mình trong cuộc sống của cậu chỉ thế này thôi.

- Như thế nào?

- Ở cạnh cậu lúc cậu cần một ai đó.

Tôi nghĩ một lúc về điều Hiếu nói, rồi mỉm cười:

- Ủ, chắc Khánh cũng thế, nhiệm vụ của anh ấy trong cuộc sống của mình đã kết thúc.

- Cậu cảm thấy tốt hơn chứ?

- Chắc chắn rồi!

Khi trả lời câu ấy, tôi biết mình đã tìm thấy điều gì đó, không giống như chân lý cuộc sống, nhưng như một giá trị nhất định mà người ta cần rất nhiều thời gian để nhận ra. Không phải người nào rồi cũng sẽ đi với tôi đến cuối đoạn đường, nhưng quan trọng hơn là cách người ta đã để lại dấu ấn trong quãng đường ngắn ngủi chúng tôi cùng chung bước như thế nào. Như chú cá kiếm đã nhún mình nhảy ra khỏi chiếc bể nhỏ để đến với đại dương, dù chẳng biết rồi ngày tháng dài phía trước sẽ gặp ghềnh hay êm ả, nhưng tôi không còn cảm thấy bất an nữa, và những ngón tay bắt chọt đan vào nhau trong đêm ở thành phố xa lạ.

- Hiếu, hãy đi cùng mình một đoạn đường dài nữa, nhé!

Chỉ có bạch tú cầu hiếu

Rằng mình sẽ trở về.

1. Cách mà Nguyên nhìn tôi luôn làm tôi thấy bối rối. Đó cũng là thứ đầu tiên khiến tôi biết rằng có sự tồn tại của một chàng trai như vậy trên đời. Khi đó tôi đang đứng ở cửa hàng hoa, một cửa hàng hoa nhỏ nhắn, sạch sẽ và được xếp đặt hài hòa. Cậu đứng ở

quầy thu ngân và nhìn tôi rất lâu. Khi tôi đang chăm chú ngắm một chậu hoa nhỏ với những cánh hoa màu vàng với đốm đỏ, thì tiếng nói cất lên từ bên cạnh:

- Trông nó rất đẹp phải không? – Nguyên đã đứng cạnh tôi từ lúc nào.

- Đây là hoa gì vậy? – tôi rụt rè.

- Tên của nó là Xạ Can.

- Mình chưa từng nghe tên loài hoa nào như thế. – Tôi thú thật.

- Ủ, không nhiều người biết hoa này, nó thuộc họ Lay ơn. Mình nghĩ ở đây có rất nhiều loại hoa có lẽ bạn không biết, điều đó hoàn toàn bình thường.

- Hãy chỉ cho mình. – Tôi mỉm cười.

Nguyên dẫn tôi đi quanh cửa hàng, cậu nói về vài loại hoa. Nào là bạch yến, cồng xeng, bạch đồng nam, rồi cả lạc di hay bướm bạc... Thực tế là tôi có biết một vài cái tên trong đó, nhưng tôi chỉ im lặng và gật gù. Không nên cắt ng cảm hứng của những chàng trai khi họ đang muốn chứng tỏ sự hiểu biết, suy cho cùng nó cũng chẳng có gì xấu.

- Mình muốn mua chậu hoa kia. – Tôi chỉ vào chậu Xạ Can.

- Bạn không nên mua nó. – Nguyên cười.

- Vì sao?

- Bởi vì thường thì người ta chỉ coi Xạ Can như một vị thuốc. Đây chỉ là một phần của nó, còn Xạ Can là một cây khá to, rất khó di chuyển! Thêm nữa, bạn có lẽ sẽ rất khó chăm sóc nó, bởi Xạ Can ưa

sáng một cách cực đoan. Nếu không có đủ không gian và ánh sáng tự nhiên, nó sẽ rất tủi thân.

Tôi thích cách cậu nói về một cây hoa như vậy. Chúng tôi trò chuyện một lúc nữa trước khi tạm biệt. Tôi nói tôi đã khá mỏi chân sau khi đi bộ lâu, và muốn về khách sạn nghỉ ngơi.

- Ngày mai bạn sẽ ở đây chứ? – Tôi hỏi, dè dặt.

- Ừ, mình làm ở đây cả ngày.

- Mình là Như. – Tôi nói nhanh như vừa trút được gánh nặng.

- Mình tên Khánh Nguyên. – Cậu định bắt tay tôi nhưng rồi rút lại, phúi phúi nó vào ống quần, mỉm cười.

Ngay khi đó, tôi đã biết tôi sẽ không bao giờ quên cái tên ấy, bằng một trực giác chỉ có con gái mới hiểu. Rảo bước về khách sạn, trong lòng tôi mơ hồ một cảm giác dịu dàng, khác với sự xáo trộn tôi đã cảm thấy ở chuyến xe đến thành phố này. Hoàng hôn Đà Lạt rất yên bình.

2. Sáng sớm hôm sau, khi Nguyên đang loay hoay dọn dẹp cửa hàng, tôi xuất hiện với quần ngố jeans màu đen và chiếc áo len mỏng, cười. Cậu nhìn tôi bằng ánh mắt vui vẻ:

- Bạn dậy sớm vậy sao?

- Mình quen rồi. – Tôi gật đầu. – Bạn muốn uống trà chứ? – Tôi nói và giờ bình trà màu xanh vẫn giấu sau lưng lên.

Chúng tôi ngồi trước cửa hàng hoa, uống trà từ chiếc nắp được tách ra thành hai cái cốc nhỏ và bình thản ngắm những du khách qua lại.

- Mình không nghĩ ở đây lại có loại trà này.

- Nó là trà Sencha, mình mua ở một cửa hàng nhỏ ở Hà Nội. Mình mang theo nó, vì thích uống thứ này dù ở đâu.

- Cái bình này cũng thật tiện! – Nguyên lắc lắc chiếc bình bất ly thân của tôi.

- Món quà của bố.

- Bố bạn tâm lý vậy!

- Ừ, bố luôn rất hiểu mình. Bố mình mất rồi. – Tôi nhấp một ngụm trà.

- Mình... xin lỗi! – Nguyên nhìn tôi bối rối.

- Không sao, bố mình mất khi mình còn nhỏ. – Tôi nhoen miệng. – Chiếc bình này bố mang về sau thời gian ở Nga. Khi đó mình còn nhớ mình đã khóc vì cứ chờ đợi bố sẽ tặng búp bê. Rồi bố nói bố muốn tặng mình thứ gì có thể ở cạnh mình lâu hơn. Từ sau đó, mình luôn mang theo.

- Như thế là bố luôn ở bên Như?

- Có lẽ thế. – Sự thật, tôi hơi giật mình vì sự nhạy cảm của Nguyên. – Tại sao bạn lại chọn công việc này?

- Mình không chọn, mình sinh ra như thế này. – Nguyên cười to. – Ông bà mình trồng hoa, thế, từ nhỏ mình đã sống với những cây hoa xung quanh.

- Nghe thật tuyệt, bạn thích công việc này chứ?

- Tất nhiên. Nhất là sau khi bố mẹ giao cho mình cửa hàng. Mình cảm thấy có trách nhiệm với thứ gì đó.

Hai người khách nước ngoài bước vào cửa hàng. Nguyên ra hiệu cho tôi chờ cậu một chút trước khi đứng lên, tôi nháy mắt. Khi Nguyên nói chuyện với cặp vợ chồng già, tôi ngắm nhìn đường phố, và chìm vào những suy nghĩ của riêng mình. Tôi chỉ còn một tuần nữa ở Việt Nam. Cách đây nửa năm, mẹ đã muốn tôi đi du học. Ban đầu tôi chẳng muốn chút nào. Một mình nơi đất khách quê người, không có điểm tựa và cũng chẳng có niềm tin, điều đó khiến tôi sợ hãi. Ý nghĩ tệ hại hơn là mẹ đã có người khác và muốn đẩy tôi đi càng khiến tôi muốn ở lại. Nhưng càng về thời gian về sau, tôi càng chẳng cảm thấy mình có gì ở đây để tiếc. Tôi đồng ý đi. Khi tất cả mọi thủ tục được làm xong, tôi lên máy bay đến thành phố cách mình một nghìn tám trăm kilômét, bắt một chuyến xe lên Đà Lạt, như là cách tự cho mình một kỳ nghỉ cuối trước chặng đường chông gai không còn xa.

Dứt mình khỏi dòng suy nghĩ, tôi uống nốt ngụm trà, quay lại và thấy Nguyên đang bối rối trước cả chục người khách đang ngắm nghía và hỏi liên tục về các loại hoa trong cửa hàng. Tôi bước vào trong, giúp cậu trả lời một số vị khách nước ngoài đang háo hức trước những loài hoa lạ. Không hiểu sao, tôi lại có cảm giác nhẹ nhàng đến thế. Dường như những suy tư khi nãy chợt tan biến hết. Tôi vui vẻ cười với vài cô gái Hà Lan khi nghe câu đùa rằng họ sắp gọi một chiếc chuyên cơ đến để mang hết cả cửa hàng hoa và chàng trai dễ thương kia đi.

Một lúc sau lần lượt những vị khách đáng yêu rời khỏi cửa hàng với khuôn mặt hạnh phúc và từng chậu hoa nhỏ trên tay. Một trong những cô gái Hà Lan quay lại nháy mắt và thì thầm với tôi:

- You guys should be a couple you know! (Các bạn nên là một cặp đó bạn có biết không!)

Tôi đỏ bừng mặt lí nhí lời cảm ơn. Trong lòng dâng lên cảm giác bối rối. Khi những vị khách đã đi khuất. Nguyên quay sang tôi định nói gì đó, nhưng tôi vơ vội bình trà và túi xách

- Mình đi đây. Nguyên làm việc vui nhé.

Rồi tôi chạy thật nhanh, cố gắng không để cậu thấy sự thảm hại trên khuôn mặt của mình. Trời ơi, tôi đã cần một lý do như thế này, tôi đã cần một nơi như cửa hàng hoa này, tôi cần cả một chàng trai như thế nữa. Dù chỉ điều gì trong số đó, cũng đã có thể giữ tôi ở lại. Thế nhưng cái ngày tôi xin visa và nộp tiền học phí đắt đỏ của ngôi trường tương lai xa lạ, đã chẳng có gì níu chân tôi như thế, đã chẳng có lý do gì khiến tôi muốn ở lại Việt Nam. Đà Lạt buồn nắng nhẹ, tôi chạy với chiếc bóng của mình tới cuối con đường, dù biết phía sau Nguyên ngơ ngác nhìn tôi.

Đêm đó, có lẽ những vì sao trên trời cũng không thể hiểu nổi tại sao tôi cứ đứng ngẩn chúng lâu đến thế ở lan can khách sạn. Có lẽ có một ngôi sao muốn nói với tôi rằng nó sẽ vẫn thế, dù tôi có ở vùng trời nào đi nữa.

3. Tôi nói với Nguyên lúc cậu đang xếp những thùng hoa lên giá cao:

- Mình xin lỗi!

Cậu hơi giật mình, rồi mỉm cười:

- Như mang thứ trà đặc biệt đó chứ?

Tôi gật đầu.

- Vậy đi cùng mình, hôm nay mình đóng cửa hàng nghỉ.

- Bạn không cần làm thế mà.

- Đâu có, thứ hai nào mình cũng nghỉ mà. – Khi Nguyên nói câu đó tôi không biết cậu có nói thật không nữa.

- Chúng ta đi

- Đến một nơi với mình là khá thú vị, hy vọng bạn cũng cảm thấy thế.

Nói rồi cậu sập chiếc cửa nhôm xuống, và dắt tay tôi đi. Cách Nguyên cầm lấy tay tôi tự nhiên tới mức tôi không thể phản ứng gì. Cậu đưa tôi một chiếc mũ bảo hiểm và cười:

- Bám chắc nhé, chắc sẽ xóc đấy vì cái yên xe của mình rất tệ. Mình có nghĩ sẽ đèo ai bao giờ đâu!

Tôi mở to mắt lúc ngồi sau xe Nguyên, chiếc xe lên xuống các ngọn đồi của Đà Lạt rất lâu trước khi dừng lại tại một hẻm núi. Tôi tháo mũ, bước xuống, quang cảnh thật đáng kinh ngạc. Bình minh sương mù ngập trên những ngọn núi và ruộng bậc thang. Những tán thông chót vót năm yên ả. Một ngọn suối uốn lượn dịu dàng cạnh sườn núi. Ngay cạnh nơi chúng tôi đứng là một hang bạch tú cầu rất đẹp được ai đó trồng như vô tình. Chúng tôi im lặng một lúc rất lâu. Rồi tôi quay sang Nguyên, khẽ khàng:

- Nguyên, vì sao hôm đầu tiên gặp mình, bạn lại nhìn mình lâu thế?

- Bởi ở bạn có một điều gì đó rất đặc biệt. Mình cũng không thể diễn tả điều đó. Nhưng nó đã rất thu hút mình. Như là mình đã gặp bạn từ khi mình còn rất nhỏ vậy. Một cảm giác rất quen thuộc.

Chưa từng có một chàng trai nào nói với tôi như thế. Tôi muốn nói với Nguyên rằng tôi cũng đã nhìn thấy điều đó trong mắt cậu

khi cậu nói với tôi về Xạ Can. Nhưng điều gì đó giữ môi tôi mím chặt. Nguyên nói tiếp:

- Mình có cảm giác bạn luôn một sự tư lự phảng phất. Giống như bạn đang suy nghĩ một điều gì đó rất quan trọng vậy.

Tôi nhìn Nguyên một thoáng, rồi nói:

- Mình kể cho bạn tất cả những thứ về mình mà bạn chưa biết, bạn sẽ không phiền nếu sau đó mình có thể sẽ khóc chứ?

- Và biết khóc Như sẽ thấy nhẹ lòng hơn?

Chúng tôi ngồi xuống, bình trà ấm nóng trên tay. Tôi đã kể hết với Nguyên, những cảm xúc hỗn độn và sâu kín trong lòng tôi. Cậu ở đó, thi thoảng nhấp ngụm trà, và luôn nhìn vào mắt tôi. Tôi đã khóc. Và đúng là thấy nhẹ lòng hơn. Khi tôi lau khô nước mắt bằng vạt áo của Nguyên, cậu nói với tôi:

- Bạn biết điều mình thích nhất khi chăm sóc những cây hoa là gì không? Chúng biết cách nói chuyện với mình, một cách nói chuyện rất dịu. Chúng nở hoa, và điều đó làm mình thấy những cố gắng của mình là không vô ích.

Cậu im lặng một lát, rồi nói:

- Như biết không, có những việc chưa chắc đã tệ đến vậy. Chỉ là chúng ta có mở lòng được không thôi. Mình tin mẹ Như không như vậy đâu, và nếu có một người khác trong trái tim của mẹ bạn thật, thì điều đó không phải cũng đẹp lắm sao? Vì sau những khổ đau bởi mất mát, con người vẫn có thể lau khô nước mắt, gượng dậy và đi tiếp, để tiếp tục cảm nhận hạnh phúc.

- Nguyên...

- Có lẽ đó cũng là điều Như nên làm bây giờ. Đừng sợ hãi. Mọi thứ vẫn luôn như vậy mà.

- Mình không muốn rời xa nơi này. Biết đâu mình sẽ chẳng muốn về nữa.

- Như sẽ về chứ! Mình vẫn ở đây mà. Mình sẽ chăm sóc những cây hoa và chờ Như.

Câu nói bình thản quá, tôi đã chờ một câu nói như thế, có lẽ từ rất lâu rồi. Sương mù đã lặng lẽ tan từ lúc nào, chỉ còn đọng lại trên những đỉnh núi như một chiếc mũ trong suốt. Một cơn mưa nhẹ bất chợt đổ xuống, nhẹ tới mức tôi còn không cảm thấy ướt, nhưng rất dịu dàng, Nguyên đã cởi chiếc áo khoác nhẹ của cậu che cho tôi. Tôi nhìn về phía những hàng bạch tú cầu đang rung nhẹ lên trong mưa. Trong một khoảnh khắc, tôi muốn nói điều gì đó thật quan trọng với Nguyên như một lời hứa. Tôi nói rất nhỏ, chắc chỉ có bạch tú cầu nghe thấy mà thôi...

Những hương vị cocktail

Kì I: Chiếc vé

Tháng Bảy là tháng dài nhất trong năm,

thường là vì mưa khơi những nỗi nhớ xa xăm

Tháng Bảy

Cửa sổ lớn được mở ra để đón những cơn gió đầu tiên của tháng bảy. Đường ẩm ướt và lằng. Cảm thấy vị ngọt ngọt ở đầu lưỡi. Đến ngón tay cũng dịu lại. Chiều đang đẹp, rồi mưa ào cái. Đưa bạn la lên những tiếng oai oái, đưa tay lên che vội. Vẫn để ga đều đều, mưa tháng bảy dịu mà, ai ghét thì nói nó lai rai rả rích, ai thích thì sẽ yêu cái chậm chậm mà nó mang lại. Tháng bảy đẹp trên từng con đường, cứ gửi xe ở đâu là lá me rụng đầy vào yên đến đấy. Cây cỏ xanh mướt, lá lúc nào cũng trĩu nước. Dọc những con đường song song Mai Hắc Đế, Triệu Việt Vương, thi thoảng một cơn gió tạt qua, ai lỡ đi dưới cây là hứng đủ nước còn đọng trên lá. Ngồi ở quán trà đá gần Nhà Thờ Lớn huyền thoại, nhìn những cơn mưa không bao giờ

dừng đang chảy dọc khắp những mạch máu Hà Nội, thấy cuộc sống nhanh lên một tí, và chậm đi một tí. Đã đi trên đường là ai cũng tất bật, nhưng đã ngồi xuống đâu đó là chỉ muốn ấm chỗ, sống rất chậm. Ngồi đọc nốt cuốn sách *Nỗi ám ảnh* của Paulo Coelho – muốn những ngày ra đường này dài thêm nữa, vì thấy yêu cả cái ám ảnh Hà Nội, rồi có thể cũng sẽ đi đấy, nhưng mà nhớ...

Tôi nhâm nhi vị ngọt ngọt lại đắng đắng của trà, xoay xoay cái cốc ở t

- Vậy bao giờ anh đi?

Đặng mỉm cười:

- Muối hai em ạ. Mọi việc xong hết rồi thì nhanh thôi.

- Anh đi em sẽ buồn lắm đấy.

- Đừng nhăn mặt như khi thế! Sao mà buồn?

- Bình thường chắc cũng chẳng có gì đâu, nhưng mà cứ ra đến cái chỗ này ngồi uống trà là em sẽ nhớ anh. Mà trời ạ đồ béo hâm sao chuyên môn có cái trò thoát ần thoát hiện vậy, khi anh về nước là em cứ nghĩ anh sẽ không đi nữa rồi...

Anh gạt những giọt nước lách tách trên bàn:

- Thì thế mà em.

- Anh là béo hâm. – Tôi nhắc lại cái tên riêng mà tôi dành cho anh.

- Đi xem tranh với béo hâm không?

- Cô ơi tính tiền cho bạn cháu!!

Gọi

Chúng tôi dành mấy ngày cuối cùng để đi mua sách, đi chọn vài đĩa phim thú vị, đi thu chung một bài hát của thật sến của Nguyễn Hoài Anh, và chủ yếu là lang thang trên phố. Vài ngày sau anh bay. Tôi trở lại với nhịp sống bình thường. Lũ bạn tôi biết anh cả – gặp suốt trong những cuộc vui mà. Chúng nó coi Đăng như anh trai. Còn tôi? Mặc dù chẳng thể nào định nghĩa được cái thứ tình cảm ấy là gì, nhưng chúng tôi đã chơi với nhau đến tám năm, trước khi anh đi Mỹ, đến khi anh đi rồi về, ở lại chơi một thời gian đến cả ba trăm sáu mươi nhăm ngày và rồi bây giờ lại đi Sing. Cái con người từng từng long r

Chiều thứ hai, cả hội tụ họp ở quán chè Bobochacha đoạn Cửa Bắc, ngồi tán phét về mấy thứ linh tinh. Biết anh Đăng đi, bọn nó được thể trêu tôi nức nở:

- Là lá la, thế là bạn Linh lại buồn tình!
- Còn hơn mày không có tình để buồn, ờ...
- Sao không ra tiễn chàng rồi gây bạo động ở sân bay bằng hoa hồng và bóng bay để giữ chân chàng ở lại, hehe.
- Giữ chân chàng để tao làm chân gà nướng chắc.

Con Vân vỗ đùi:

- Nhắc mới nhớ, ra Trịnh Hoài Đức ăn chân gà nướng dê!
- Đê cái con mê. Đến giờ ăn cơm đến nơi rồi ăn uống gì. Với lại tối nay đằng nào bọn mày cũng qua nhà tao dịch mà. Làm xong rồi đi ăn.

Tôi đối đáp đầu ra đây, kéo chúng nó ra khỏi chủ đề vô bổ bằng cách nói về đĩa mới ra của Hà Trần. Chúng tôi chọn công việc làm thêm của hè là dịch sách cho công ty truyền thông Nhã Nam, lương không phải là cao lắm nhưng được cái thoải mái. Chúng tôi được giao một quyển gốc và chỉ việc dịch. Làm việc ở đâu cũng được bao giờ xong cũng mặc bao nhiêu người làm cũng không quan tâm, chỉ cần đến khi chúng tôi giao bản thảo và được duyệt thì sẽ có tiền. Chúng tôi đã dịch xong hai quyển ngắn, vừa bắt tay vào dịch một cuốn dài ngoằng của Mark Haddon, ước chừng sẽ mất cả tháng. Cũng là một cách vừa ôn luyện lại tiếng Anh vừa tự tập một cách hợp pháp với lũ quý cái.

Ngân

Chúng tôi thân thiết một cách vô lý ngay từ đầu cấp ba, mặc dù trong số cả hội thì chỉ có Khánh Lam và Khánh Giang là biết nhau. Chúng nó biết nhau đến mười bảy năm rồi ý vì chúng nó là...chị em sinh đôi mà, một cặp khá buồn cười. Còn lại thì toàn những đứa giỏi oi đất hơi rách đất chui lên, mỗi đứa một tính nhưng lạ là chơi cái hợp ngay. Con Vy, con Vân, em Nga (em này học sớm, kém tuổi nên thường gọi tắt cả là chị), và con Ngân. Trong cả nhóm thì Ngân là thân nhất với tôi, vì nhà hai đứa cách nhau có ba mươi bước chân (nếu chân bạn không dài một mét mười hai như Thanh Hằng). Tôi với nó làm hàng xóm đã cả chục năm, nhưng chẳng bao giờ để ý cho đến khi có những sự tình cờ nhất định, học cùng lớp chẳng hạn.

Sau khi Đăng đi, tôi lẳng đãng một đợt dài, đến mức có hôm đẹp trời Ngân sang nhà tôi rủ lên Tô Tịch ăn hoa quả đêm, hôm đấy là hai tháng từ ngày anh đi. Chúng tôi phóng xe máy với tốc độ xe đạp và buôn bán những chuyện trên trời dưới đất. Loanh quanh lại về anh.

- Buồn không? – Ngân hỏi.

- Không.

- Thôi đừng chối.

- Tao không chối.

- Mà chỉ nói dối.

- Tao không nói dối.

- Thế vui không?

- Không.

- Ờ đấy, không buồn không vui là thành cục đá rồi.

- Mà cảm hấp thế. Thế mà đang buồn hay đang vui?

- Tao đang vui lắm vì sáng nay tao bước lên bàn cân thấy mình giảm ba lạng.

Nó dừng đèn vàng ở đoạn Hồ Gươm. Quay lại nhìn tôi.

- Này, sao mà không sang chơi với Đă

- Muốn là được sao?

- Trước hết phải muốn đã.

- Mà có câu trả lời rồi đấy.

- Thế mà đi thi hoa hậu người ta hỏi mà là “Nếu em được làm hoa hậu hoàn vũ, em có vui không?” thì mà trả lời là “Giám khảo có câu trả lời rồi đấy” à?

- Không tao trả lời là “Thế giám khảo có vui không?”

- Đại khái là mày muốn chứ gì?
- Đại khái là sao tự dung mày lại hỏi câu đấy?
- Tao là người hỏi trước mà.
- Nhất định tao là người trả lời sau rồi.
- Vì tao là bạn mày và tao quan tâm đến tâm tư tình cảm tuổi dậy thì của bạn tao.
- Đến Tô Tịch rồi kìa, gửi xe vào ăn chè đi. Tao đói quá.

Ngân cúi kính:

- Đồ ăn gian!
- Không, tao ăn chè! – Tôi huých lại.

Ngân đá lông nheo một cái với anh trông xe rồi ngồi xuống hì hục ăn liên tục dăm ba cốc chè với tôi trong một buổi chiều trời ngày càng xanh lên, nó là cái dạng cứ có ăn uống là quên hết cả mọi việc. Tôi vừa bắt đầu nghi ngờ việc sáng nay nó giảm ba lạng vừa ngắm dân tình lượn qua lượn lại. Không khí quanh Hồ có sức quyến rũ đặc biệt, chẳng ngoa khi người ta gọi Hồ Gươm là trái tim của Hà Nội, cũng phải thôi vì đi xuống qua vòi phun nước một tổ hàng cháo tim ngon nổi tiếng. Tôi vừa ngồi nghĩ nhảm và gọi cốc chè hoa quả thứ ba. Tối nay tôi tăng ba lạng mất.

Thực lòng tôi nhớ Đăng quá.

Tôi

Tôi là Thụy Linh. Tên tục là Linh Milo. Tôi học hành làng nhàng, chỉ khá các môn đậm chất... thể lực, có lẽ vì tôi thuộc dạng người ưa vận động. Các môn tự nhiên tôi tự học là chính tự suy diễn là chủ yếu, các môn xã hội thì không có gì đáng kể, vì cũng như bạn bè “đồng trang lứa”, tôi quay một cách chuyên nghiệp và có bài bản. Không phải tôi không thể học hay tôi ưa gian dối, chỉ vì tôi là *người thức thời* – khi mà tất cả vượt đèn đỏ mà bạn cứ nhất quyết đòi dừng lại thì nhất định bạn sẽ bị xe đằng sau tông thẳng vào – chuyện đó không hay ho gì cho lắm. Tôi thuộc tuýp con gái nhìn được, ít nhất là tự tôi nghĩ thế, biết ăn mặc, cẩn thận và có duyên, nhưng hơi lười biếng – tôi còn trẻ, mà tuổi trẻ thì thường tự cho phép mình lười biếng.

Mẹ tôi đặc biệt là một người sâu sắc nhiều hơn nghiêm khắc, cũng có lẽ vì mẹ tôi quý và hiểu tôi hơn là thằng em nghịch như cướp biển của tôi, nó mang một cái tên không giống với tính cách của nó tí nào: Bảo Khuê. Không hiểu khi mẹ tôi đặt tên cho nó thì tôi có phản đối không nhưng bây giờ thì tôi nghĩ cái tên đẹp như thế phải cho tôi mới đúng, vì nó tựa như tên con gái. Thằng bé kiểu dạng sản phẩm đóng gói của God's Production, nó không bao giờ ở nhà quá được một tiếng, không kể khi ngủ. Bố tôi thì cười bảo là kệ nó, cứ để Khuê lượn đi vì suy cho cùng thì nếu nó làm đổ vỡ bát đĩa hoặc đốt cháy dăm ba thứ của nhà người khác, thì vẫn tốt hơn là nó làm điều ấy ở nhà. Thế mà khi tôi xin đi chơi thì sao mà khó thế, sau khi đã học võ đến tận ba năm và đã đòi ba lần ngỏ ý muốn thử đấu với bố. Bố từ chối khéo vì chắc bố biết không địch lại được cô tiểu thư Akido.

Lòng tốt

Trời dường như đang có con giông, tôi phi vội về nhà sau khi ra Tràng Tiền và nhặt vài ba cuốn sách, đáng kể nhất có lẽ là *Gió tự thổi mặt* của Lê Minh Hà – nữ tác giả yêu thích của tôi, một

quyển mua vì trí tò mò: *Tớ là Dâu* của Joseph Ruelle, ngôi sao blog. Về đến nhà đã thấy con Ngân đứng đuôi ruồi ngo ngẩn ngẩn giai ngay cửa nhà tôi, nhà tôi ngay đầu đường có đèn đỏ đứng đây tha hồ liếc mắt với các anh đẹp trai dừng xe. Tôi phanh lại, đá chân chống:

- Gì thế mày?

- À, mày đây rồi, cất xe đi rồi lên gác tao bảo cái này hay lắm.

- Gì thế?

- Thế mày có cất xe đi không nào?

- Gì thế? – tôi vẫn kiên nhẫn.

- Có cái này cho mày.

Vừa nói nó vừa rút từ đằng sau ra một cái gì đó. Tôi cầm lấy. Một tấm vé. Điểm đến là Singapore, thời gian là hai tuần nữa. Tí thì tôi đỗ xe. Tôi lăm bắm:

- Chuyện quái gì thế, được, chờ tao cất xe, lên phòng tao trước đi.

Vài phút sau. Chúng tôi ngồi trên phòng, mở cửa sổ, mưa thật, mát rượi cả không khí. Tôi nhún vai:

- Sao lại có cái vụ này?

- Hì, coi như bọn tao tặng mày cái vé này, để sang Sing chơi với anh Đăng.

- Sao mày lại làm thế?

- Không phải tao mà là cả bọn. Tao nghĩ đây là một ý kiến hay. Mà vật vờ thế này không tốt cho não lắm.

- Tiền ở đâu thế?

- Thông báo với mày là quyển *The curios* của Mark Haddon đã được bọn tao dịch xong. Quá nhanh không? Bọn tao trích một phần tiền ra mua vé này. Vì thế mày không phải áy náy mà hãy cầm lấy nó đi.

- Trời ạ, mày làm như đùa vậy! Sao bố mẹ tao cho đi được.

- Chuyện các cụ để tao giải quyết. Nhân thế, năm sau tao định thi Luật.

- Thế còn việc dịch sách ở đây?

- Bọn tao sẽ làm bù phần của mày.

- Tao...

- Sang đi! Sao phải xoắn!

- Hic, tao biết cảm ơn chúng mày thế nào bây giờ.

- Bằng cách hãy làm cho tốt phần còn lại. Đã không làm thì thôi, đã làm thì làm cho chuẩn vào!

Khó mà nói cho các bạn hiểu được cảm giác của tôi, cứ như là vừa trúng số độc đắc tình bạn vậy. Cái lũ bạn thật điên, nhưng điên một cách rất đáng yêu. Tôi nhắc máy lên gọi cho từng đứa trong hội, năm trong số sáu nàng trả lời rằng lòng tốt được làm nên không phải để nhận lời cảm ơn. Còn con Vy nói rằng nó đang xem Tôn Ngộ Không và đừng làm phiền, có gì tối gọi cảm ơn. Con quý!

Và tôi cầm cái vé máy bay trên tay, xoay ngang xoay dọc. Hai tuần nữa tôi sẽ gặp lại anh ư? Trời ạ. Phát hăm lên mất. Mà có khi, đôi lúc, phải hăm lên mới được!

Hoàng hôn đầy gió. Những hạt nước mưa li ti li ti trên ô cửa sổ báo hiệu một cơn mưa sẽ lâu. Tôi bật đĩa nhạc của Nirvana, và hít một hơi dài, sẵn sàng đón nhận những gì chờ đợi trong hai tuần tới!

Và...

Những ngày phía trước bao giờ cũng là những ngày dài... Mọi chuyện sẽ ổn, vấn đề là ta phải chờ đợi.

Kỳ 2: Những ngày Sing

Ở những nơi xa lạ, bao giờ người ta cũng thấy gần nhau hơn

(Cô nàng mắt tím-MN)

Ngày thứ nhất

Nhanh kinh khủng! Nhưng tôi đang ở trên máy bay, và tiếp viên trưởng thì vừa thông báo rằng còn mười lăm phút nữa máy bay sẽ hạ cánh xuống quốc đảo Sur tử bằng thứ tiếng Anh pha giọng Hoa. Tôi vẫn run cầm cập và không thể tin nổi chuyện này, tôi không nghĩ được rằng con Ngân có thể thuyết phục bố mẹ tôi rằng tôi đã tham gia một cuộc thi trên báo và dành chiến thắng là một chiếc vé đi Sing, tất nhiên tôi cũng há hốc mồm như bố mẹ tôi khi nó nói rằng nên cho tôi đi để tìm hiểu giáo dục Sing, biết đâu cuối năm nay lại sớm được học bổng vài chục nghìn đô của một trường nào đó

bên này. Cuối cùng là dựa vào sự tin tưởng của bố mẹ tôi về Đăng, các cụ đã biết quá rõ về anh, nó nói nhất định anh sẽ lo cho tôi khi tôi sang Sing. Ngồi nghe nó hót một lúc tôi mới thấy mình bốc phét vẫn còn ở trình kém và có gì văn của Ngân muôn đời không bao giờ dưới tám phẩy.

Tôi đã gọi cho Đăng từ tuần trước, anh hoàn toàn bất ngờ khi nghe tôi nói, nhưng không hỏi gì nhiều, anh chỉ nói sẽ đón tôi ở sân bay. Thật tốt, tôi như con chim non nơi đất khách và nhất định sẽ hạ đường huyết nếu không nhìn thấy mái tóc nâu bông bênh và nụ cười “cuốn theo chiều gió” của Đăng ở sân bay Sing. Máy bay hạ cánh bụp bụp, tôi nhả kẹo cao su và bắt đầu hí hục kéo cái vali chứa dăm ba thứ đồ lẻ tẻ của tôi xuống.

Từ sau lớp cửa kính, tôi đã nhìn thấy Đăng. Anh đứng đó và mỉm cười chờ đợi, một cách bình thản. Hoặc là giả vờ bình thản, bởi tôi thì vẫn đang run chết đi được.

Và tôi đầu năm ngày diên đảo ở Sing!

Câu chuyện phiếm

Chúng tôi chưa vội về nhà, những chuyến tàu của đất nước này chạy liên tục đến khuya. Anh dẫn tôi ra phía ngoài sân bay và chúng tôi ngồi ở đó nói chuyện, uống café nhiều sữa.

- Chỗ này có xa nhà anh không? – Tôi hỏi gượng gạo, mặt đỏ bừng.

- Khá xa. Haha! Nói vậy thôi chứ ai cũng biết Sing nó đúng bằng cái mắt muối, ô tô phóng hai tiếng hết cả chiều dài đất nước. Dân số thì có bốn triệu. Và cái gọi là trung tâm của nó cũng chỉ cách hai đầu đất nước có nửa tiếng tàu điện ngầm.

- Anh ở bên này tốt chứ?

- Tốt Linh ạ, việc học hơi vất vả nên anh cũng không còn thời gian để ý mình thế nào nữa! Chiều nay anh cũng vừa lên thư viện mượn mấy quyển sách. Kinh tế học chính trị học, giao tiếp học, ngôn ngữ học...

- Cái sự học mới vất vả lắm sao! – Tôi cảm thán.

- Thì Sing là một trong mười nước bất hạnh nhất thế giới và Việt Nam là một trong mười nước hạnh phúc nhất thế giới mà em!

Anh cười và nói với tôi...

Việt Nam hạnh phúc lắm đấy mà em không nhận ra. Cũng biết Việt Nam không sạch, nghèo và không văn minh. Còn giao thông kém, điện nước tồi, lương lậu thâm hại... nhưng mà tổng kết lại là hạnh phúc! Điển hình là dân mình sống rất nhàn nhã nhé em, chả phải lo lắng ưu tư nhiều lắm. Em hãy cứ tưởng tượng em đã lớn rồi và có một gia đình. Ừ thì lương em ít nhà em không to xe em không đẹp chó nhà em không ngoan... Xời, lật vặt. Tin không? Em vẫn cứ hạnh phúc! Chúng ta vẫn cứ hạnh phúc. Chúng ta sáng đi ăn vào lúc nhiều nước đã làm việc, ra quán nước uống cốc trà đá, xách xe lên cơ quan, chúng ta làm việc hoặc không làm việc (cái chuyện này không mấy quan trọng) rồi c ví ra ngoài ăn trưa với bạn bè, nhâm nhi cốc cafe phin nó có chảy đến sáng mai cũng được, sau đó chúng ta về cơ quan, không làm việc hoặc làm việc (có ai thèm để ý đâu), thi thoảng nhắc điện thoại lên buồn đưa lê hoặc mở máy chơi *Line*. Đến giờ chúng ta xách cặp lên và ra quán bia, ngồi cùng thằng chiến hữu tí tê chuyện vợ con chính trị xã hội bóng đá bóng chuyền bóng bầu dục... các loại bóng, đến giờ thì về nhà ăn cơm. Buổi tối có thể đọc báo, xem chương dài tập, hoặc ngồi nghe một đĩa nhạc của Phú Quang. Đến giờ thì đi ngủ, hoặc nếu mất ngủ thì ra ngoài ăn đêm, có cả trăm quán ăn đêm rải khắp các ngõ ngách của cái thành phố yên bình. Ai

bảo Việt Nam không phải một trong mười nước hạnh phúc nhất thế giới đáng vực mặt vào bát nước canh đến tắt thở.

Và có lần...

Anh ngồi ở bến xe nối các tuyến bus trong thành phố, anh cứ nghĩ mãi tại sao dân Sing đi lúc nào cũng nhanh, chạy ầm ầm để bắt bus hoặc tàu điện ngầm, đi làm đến chín giờ tối về là sớm nhất, ăn ngày một hoặc hai bữa với những cốc cafe Star Bucks sáu đô la, hút những bao thuốc mười hai đô la và thi thoảng hỏi về giá cổ phiếu ở Nhật lên hay xuống... Tại sao người ta nhìn nhau xa lạ và dè chừng. Tại sao tài chính, xe cộ, nhà cửa... ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của Singaporeans đến thế. À, chính vì thế họ không hạnh phúc! Anh có ước mơ làm tỉ phú, mà thế thì sống ở Việt Nam hạnh phúc lắm, vì tỉ phú ở nước mình cũng không khó mà, tiền chúng ta mất giá!

Tôi choáng váng nghe anh nói một hơi dài. Phù, tôi càng hiểu vì sao tôi lại thích Đăng. Anh có những cách nhìn cuộc sống thật hay. Bầu trời ngày càng nhiều sao hơn, đêm ở Sing dường như cứ bất tận. Đêm đầu tiên xa nhà, tôi nhất quyết không ngủ, tôi muốn nói chuyện, bởi với tôi, Đăng cũng là một người bạn.

Và đôi khi một người bạn đã là quá tuyệt rồi.

Ngày thứ hai

Tôi ngồi trên tàu điện ngầm. Ipod đang bật bản *Trưa vắng* của Mỹ Linh, giai điệu êm ả và giọng hát du dương. Bên cạnh tôi là Đăng, anh đang ngồi lơ đãng. Chúng tôi trên đường lên trường anh. Buổi chiều anh vẫn phải đi học nên tôi sẽ chơi loanh quanh trong trường anh để chờ, còn hơn là ngồi nhà một mình. Chúng tôi tạm biệt nhau ở cổng trường và hẹn cuối chiều sẽ gặp lại nhau ở đây. Tôi được tự do khám phá. Cũng không phải là quá tệ.

Tôi đi loanh quanh trong trường. Rộng kinh khủng, phải đến hàng cây số, nếu không có những biển chỉ dẫn nhất định tôi đã lạc từ lâu rồi. Một lời cả còi. Tôi chọn cách ngồi vào canteen và mua một thứ đồ uống Nhật Bản, tôi nhâm nhi vị chua chua của nó trong một buổi chiều nhiều mây. Khi đã cảm thấy đỡ mỏi, tôi đứng lên đi tiếp về phía khu thể thao.

- Hey!

Tôi giật mình quay lại, ở cái chốn xa lạ này tôi quen đùa quái nào chứ. Một đứa con gái tóc hung đỏ xoắn tít, mặc bộ đồ thể thao màu ghi.

- Bạn muốn chơi không? – Nó nói và chỉ vào sân.

- Chơi gì vậy? – Tôi lúng túng.

- Bóng ném!

- Tớ không mang đồ, và tớ cũng chưa chơi cái này bao giờ.

- Không vấn đề, đây là môn chơi đơn giản mà. Bọn tớ đang thiếu người và nếu rảnh thì chơi cho vui. Cần gì thay đồ, có phải thi đấu gì quan trọng đâu!

Tôi lúng túng, nửa thích thú nửa sợ sệt. Như nhiều người, tôi chọn nửa đầu tiên. Quả thật lần đầu tiên tôi chơi trò này, ở Việt Nam chắc là không có. Tôi bước vào sân, những người chơi xung quanh đều đang cười nói rất thoải mái, cảm thấy thư giãn sau tiết học căng thẳng. Cảm giác lo lắng nhanh chóng trôi qua, như trên đường đua, tôi thấy mình bị cuốn hút. Những tiếng cười sảng khoái, những tiếng hò hét vang động cả không gian rộng lớn, những cú đập tay chiến thắng. Không quan trọng ngôn ngữ, màu da, trình độ, chúng tôi chơi một cách hoàn toàn vui vẻ. Một trường học quốc tế có thể dễ dàng dạy cho ta những điều đó.

Tôi chơi bao lâu không hề biết, đến khi trận đấu tạm nghỉ. Tôi ngồi ra phía hàng ghế ngoài, lấy tay tự lau những giọt mồ hôi, thì chợt tôi mới nhìn thấy Đăng, anh đứng từ lúc nào ở cạnh sân, anh mỉm cười, giơ ở tay lên một chai nước. Tôi chạy như một con bão về phía anh, lấy chai nước mát lạnh từ tay anh.

- Êuuuuuu! Anh đến từ lúc nào thế, sao anh biết em ở đây?

- Cứ coi như tình cờ đi. Chơi vui không?

- Dạ vui. Ha ha, lần đầu tiên em chơi bóng ném đấy! Giỏi không?

- Giỏi – anh bật cười.

Chợt đưa con gái tóc hung rú đỏ tiến về phía chúng tôi.

- Dunk! Hey hey how are u guys today? Want to play?

Hai người nói chuyện một hồi.

Trời ạ, có phải tôi không biết tiếng anh đâu, Đăng là đội trưởng đội tuyển bóng ném nam của trường. Anh mới sang có ba tháng thôi mà!

Chai nước rất mát. Chiều đẹp kinh khủng.

Ngày thứ ba

Không chỉ bóng ném, tôi làm một loạt chuyện tôi chưa bao giờ từng làm trước đây. Ăn đồ ăn của một chàng trai nấu này, thực ra anh chỉ tráng trứng và làm món rau trộn cho buổi sáng, nhưng ngon tuyệt. Buổi chiều đi trượt băng (tôi ngã oai oái) rồi thưởng thức món tu hài nướng ở một nhà hàng Trung Quốc đông có đến một nghìn

người này. Đi xem vườn thú vào buổi tối này. Cả chuyện ngủ nữa, tôi chưa từng ngủ cùng chàng trai nào bao giờ! Này! Đừng vội hét lên, Đứng ra sofa ngủ và nhường giường cho tôi, nhưng cũng là lần đầu tiên tôi như thế. Ban đầu cũng không quen nên khó ngủ, nhưng rồi vì ngày nào tôi cũng đi chơi đến mệt mỏi về nên đặt mình cái là rơi vào thế giới Doremon ngay. Một giấc ngủ ngoan.

Lần đầu tiên tôi thấy tuổi mười bảy còn nhỏ bé biết bao

Ngày thứ tư

Ít nhất tôi cũng không phụ công bố mẹ tin tưởng, tôi đi vài trường đại học của Sing để hỏi về học bổng. Chiều thì đi chợ Bugis mua quà cho lũ bạn. Ngày hôm sau là tôi sẽ về. Và tôi nói với Đăng đêm cuối cùng trước khi về nhà tôi cũng không muốn ngủ. Anh cười, đưa tôi ra biển. Tôi đã nghe nhiều về vẻ đẹp của biển Sing nhưng giờ mới tận mắt nhìn thấy. Những bãi đá thoai thoải trải dài đến cuối trời. Cát mịn màng và sạch bong đến mát rượi cả chân. Mưa lại bắt đầu rơi xuống êm ả. Người ta nói nếu hai người cùng thấy mưa ở biển thì nhất định sẽ không bao giờ quên nhau. Tôi tự mỉm cười. Chúng tôi bỏ dép, đi bộ dọc bờ biển nói chuyện.

- Sao, Sing vui chứ em?

- Vui lắm anh!

- Em sang sống sẽ không thấy vui thế nữa đâu, vì em đang đi chơi nên thấy thế đó!

- Thật sao, có lẽ thế thật, có lẽ vì tâm trạng của em đến bây giờ vẫn cònどん だ ぱ quá!

- Mà chuyện về cái vé là thật sao, bọn quý cái cũng nhắng thật đấy!

- Thì anh biết chúng nó rồi mà!
- Ủ. Đôi khi anh cũng nhớ phết, em bảo chúng nó thế!
- Haha, vậy thì anh về chơi đi, mình lại đi ra Nhà Thờ uống trà đá.

Anh im lặng. Rồi nhìn tôi cười:

- Có chứ. Nhớ Hà Nội lắm, chịu thế nào được đi lâu. Đất nào giữ được chân mình bằng nơi sinh ra mình. Anh đã mất thời đại học ở quá xa rồi. Bây giờ chọn Sing để học thạc sĩ cũng có lý do gần nhà mà

Tôi im lặng, nhưng có cái gì đấy đập rộn ràng. Tiếp tục bước đi trên cát về phía biển. Tháng tám rồi, Hà Nội bây giờ là yêu lắm. Bắt đầu có lá. Bắt đầu người ta bắc ghế ra ngồi cửa nhà tán chuyện. Là những đêm trăng sáng nhất năm gió thổi mát lắm. Sao mà nhớ thế.

Người ta phải đi để mà nhớ. Thế thì tôi sẽ rời Sing để nhớ Sing, để nhớ biển Sing đêm nay đẹp lắm, và để nhớ anh. Tôi vừa sống những ngày đẹp nhất của tuổi mười bảy. Có đôi khi người ta không cần nhắm mắt, mà vẫn thấy mình đang mơ.

Ngay khi đó, máy của Đăng vang lên bản nhạc chuông *I'm a flirt*, Đăng nhắc máy. Rồi đưa cho tôi:

- Của em đấy! Vy gọi.

Tôi ngạc nhiên tột độ, nó gọi cho tôi làm quái gì vào giờ này.

- Alôha. Sao thế mày?

- Mày nên về nhanh... – Giọng nó vẫn còn run...

Và...

Những ngày phía trước bao giờ cũng là những ngày dài...Mọi chuyện sẽ ổn, vấn đề là ta phải chờ đợi.

Kỳ 3 : Nắng lên

Rồi trời tối, và thêm rất nhiều ngày trời sáng

(Bảy ngày cho mãi mãi – Marc Levy)>

Bệnh viện

Tôi bắt chiếc taxi đầu tiên ngay khi ra khỏi sân bay, nhắc tài xế hãy đi từ Nội Bài về trung tâm chỉ trong ba mươi phút, bất kể ông ta phóng ra sao. Những dòng người qua lại tấp nập và vội vã như chạy trốn cơn mưa được báo trước là sắp ập đến. Và mưa. Đền đường và xe cộ nhòa đi dưới cửa kính ô tô. Tôi thở rất nhẹ, bấm số Vy.

- Nó sao rồi?

- Tao không rõ lắm, tao vừa chạy về nhà thay đồ. Lam với Giang đang ở đấy, hình như em Nga cũng mới lên bệnh viện, mày gọi cho em đi.

Tôi gọi cho Nga, em nói là Ngân đang ngủ. Tối hôm qua khi cả bọn đang ngồi dịch ở nhà Vân thì đột nhiên Ngân cảm thấy khó thở, nó yếu dần và ngất trên đường vào viện. Chuẩn đoán của bác sĩ là con bé bị đột quỵ. Cả đêm qua tôi không chợp mắt được chút nào. Tôi ngồi nghĩ về Ngân, thế quái nào nó lại bị như thế nhỉ?

Tôi về nhà thả đồ, chào bố mẹ rồi xin phép vào viện thăm cái Ngân. Vào đến viện, tôi đã thấy cả bốn đứa quý cái ngời ở cửa bệnh viện nói chuyện, có thêm cả cái Vân, thật sự đến bây giờ tôi mới tin là chuyện này có thật chứ không phải chúng nó bịa ra để trêu tôi.

- Sao chúng mày ngời đây?

- Á! Mày đây rồi, oa oa, nhớ mày quá!!

Cả bốn con nhảy chồm lên ôm lấy tôi. Tôi cười:

- Được rồi, nói sau. Ngân sao rồi, sao cả lũ lại ra ngoài ngời thế này?

- Nó vẫn ngủ. Đang truyền nước. Bác sĩ bảo để nó nghỉ nên bọn tao ra ngoài, mới lại trong phòng có mẹ nàng rồi.

- Nhưng mà sao nó lại bị thế

Con Lam nhún vai:

- Nhiễm lạnh thôi, chắc đợt nào đó nó đi mưa, bị ngấm, liên tục vài ngày là viêm phổi thật ấy chứ. Mày không nhớ tháng trước mưa suốt đấy thôi.

- Vậy kết quả xét nghiệm thế nào?

- Bị sốc hô hấp dẫn đến phổi không bơm kịp oxy lên não và ngất. Nhưng cũng không có vấn đề gì quá nghiêm trọng. Nghỉ ở viện truyền đến khi khoẻ lên là được.

Tôi thở phào, thế là tốt rồi, khi con Vy gọi sang thông báo tôi tí nữa rụng tim. Tôi vào trong thăm nó, mấy đứa bạn tíu tít hỏi thăm chuyện ở Sing, biết kể từ đâu bây giờ! Tôi ghét không khí của bệnh viện, sợ cái nơi sặc mùi thuốc men này, đúng là chỉ có những vụ thế này mới lôi tôi vào đây được. Tôi ngồi đến chiều tối, cả bọn quyết

định về nghỉ vì Ngân vẫn tiếp tục ngủ như một con heo, chắc nó mệt quá. Ăn cơm xong cái Vân sẽ lên trông Ngân tiếp. Tôi cũng đã mệt sau một ngày bay, bây giờ là lúc dành cho gia đình. Phải về nhà để mở vali lấy quà cho bố mẹ và thằng quý Khuê nữa chứ!

“Rồi trời tối, và ngày hôm sau lại sáng.”

Mọi thứ tốt

Sáng hôm sau, tôi đang đánh răng với đồng bọt lưng phùng trong miệng thì đã nghe thấy cái tiếng léo nhéo của em Nga ngoài cửa. Nó bấm chuông kiểu Đồ Rê Mi Pha Son La Si Đố liên tục khiến tôi phải nhảy ba bậc một xuống cầu thang. Cả lũ lại phóng kiểu mới tập đi xe máy, đổ bộ qua Hồng Trà ăn sáng và mua luôn kem xôi cho cái Ngân – nó ăn cái này tuần ba bữa.

Chúng tôi đến bệnh viện thì Ngân cũng vừa dậy, đang húp cháo. Trông nó hơi nhọt nhọt nhưng miệng thì vẫn nhe ra. Tôi lườm nó:

- Đồ điên, làm tao ở bên kia lo quá
- Ăn cháo không, cháo trai ngon lắm!

Trong lúc mấy đứa kia đang ngồi gọt hoa quả với buồn dưa lê chào buổi sáng với mẹ Ngân, nó ngoắc tay bảo tôi kéo ghế lại gần.

- Milo, thế nào?
- Cái gì thế nào?

- Mà sang Sing thế nào chứ còn chẳng nhẽ tao hỏi mày đêm qua mày ngủ thế nào!

- Thế đêm qua mày ngủ thế nào?

- Tao bị bóng đè. Thôi nào, đi thế nào?

- À, ờ, cũng vui.

- ...

- Gì nữa. – Tôi nhìn nó về e dè.

- Thế thôi à? – Con Ngân gõ gõ tay lên mặt bàn kiểu chờ đợi.

- Uh.

- Đăng thế nào?

- À, anh gửi lời hỏi thăm. Anh bảo anh nhớ bọn mày!

- Ặc. Tao hỏi là CHÚNG MÀY NHƯ THẾ NÀO RỒI?

- Mày nói nhỏ thôi, bọn tao bình thường.

- Bình thường cái công an phường! Chẳng nhẽ bọn tao mất công lo cho mày đi chỉ để đạt được thế thôi sao?! Chúng mày phải có.... tiến triển gì chứ

- Có bệnh tình của mày tiến triển ý. Nói chung bọn tao ổn, mọi thứ ổn, đi chơi rất vui. À, đúng rồi, tao mua quà cho chúng mày này.

Tôi đánh trống lảng câu chuyện của Ngân, mở túi ra chia quà cho bọn quý. Chúng nó xuýt xoa liên tục khen tôi mua đồ đẹp làm tôi không kịp chen vào là Đăng chọn chứ không phải tôi. Con Ngân lườm nguýt tôi rõ dài. Nó nói to, lần này thì cả bọn nghe thấy:

- Nào, tao muốn biết chúng mày đã khá hơn chưa ???!

Tôi quay lại phía nó:

- Mà mày muốn biết tiến triển hả! Anh ý đã làm thế này này!

Tôi nói và cầm lấy tay nó hôn một cái.

Nguyên cả một phòng ngã ngựa.

Tất nhiên là tôi đùa, ở tuổi tôi đôi khi cần mơ mộng một tí, nó cũng chẳng hại gì cả.

Tháng Tám

Những ngày tiếp theo, chúng tôi gần như là... sinh hoạt trong bệnh viện, phòng của cái Ngân ở Việt Pháp hospital là phòng riêng nên mọi thứ cũng khá thoải mái. Chúng tôi mang sách đến đây dịch, mua trà sữa về đây uống, mang laptop đến đây xem phim... Nói chung là cứ có thể là chúng tôi mò đến đông đủ (phòng bệnh gì mà cứ vui vẻ như Giáng sinh vậy!).

Chúng tôi đang ngồi xem lại *King Kong* – Oscar Award 78th. Một phim hành động lãng mạn mà đưa nào trong hội cũng kết nố đĩa. Vừa nhai bắp rang bơ rau rầu, vừa ngồi bàn luận lần thứ hàng chục về một cảnh nào đó trong phim, thì thoảng lại kêu lên những tiếng nho nhỏ khi nhân vật yêu thích King Kong xuất hiện. Tôi thích thú ngắm cửa sổ bên ngoài vẫn li ti những hạt mưa nho nhỏ. Đâu đó là một căn phòng ẩm cúng trong ngày mưa. Chúng tôi biết cách làm cho những điều thật tẻ trở nên tốt hơn.

Thứ ba. Trời trong vắt từ những ánh nắng đầu tiên của ngày hắt vào cửa sổ. Vậy là sau rất nhiều ngày mưa tầm tã thì cuối cùng thứ ánh sáng được chờ đợi cũng xuất hiện. Ngân ra viện, mọi thứ trở lại bình thường. Chúng tôi lại đi chơi, ngồi dịch sách, ngồi quán và tán gẫu về một đĩa nhạc nào đó hay đơn giản là tham gia một câu lạc

bộ tiếng Anh, chủ yếu để lấp quỹ thời gian rảnh, hoặc vì anh chàng nước ngoài ở câu lạc bộ có đôi mắt rất xanh. Chúng tôi có những ngày thật bình thường hoặc không bình thường, vấn đề là luôn chia sẻ cùng nhau, điều đó quan trọng.

Cuốn sách vừa dịch xong của Mark Haddon đã xuất hiện trên các cửa hàng sách báo, tất nhiên dưới tên một người biên dịch khác đã tổng hợp và sửa lại những bản dịch của chúng tôi. Cả bọn thích thú với ngẫm lại tác phẩm của mình và cùng tranh cãi về những đoạn dịch. Khi bạn cùng làm một chuyện gì đó với ai, thì nhất định bạn sẽ nhớ đến người đó mỗi khi nhìn lại chuyện mình đã làm. Nhiều năm sau, có thể khi nhìn lại cuốn sách này, tôi vẫn nhớ lại những người bạn này. Có những giai đoạn người ta không bao giờ quên, thường là những giai đoạn người ta không thể lặp lại.

Những giọt nắng bắt đầu tan dần những ngày giữa tháng Tám.

Quyết định nhanh

Một ngày gay gắt. Cả hội đến nhà Khánh Lam, Khánh Giang ăn thịt nướng. Trời lạnh ăn kem trời nóng ăn thịt nướng, rất một lũ hâm yêu. Nhà hai con quý sinh đôi ở gần Hồ Tây, xa tí tấp từ nhà tôi, nhưng ở khu đấy mới rộng và thừa chỗ bay nhảy cho những con chim non hiếu chiến, những đứa chưa có người yêu thường hiếu chiến. Khánh Lam là chị, hay mặc váy và những đồ trông yêu đương kiểu thiên thần, nhưng nó đích thị là một trong những đứa quậy nhất tuổi mười bảy toàn thành phố, chuyên gia chơi những trò nghịch dại. Khánh Giang tất nhiên là cô em, ăn mặc rất ngổ ngáo với toàn punk và những thứ đồ của con trai, lằng nhằng những là vòng vèo dây rợ, hay tự vẽ tatoo và đang nhất quyết đòi đi xỏ khuyên mũi, nhưng rất nhảm là... con bé lại mang tính cách của Cupid. Nó chỉ hăng hái bề ngoài thế thôi chứ thực ra hiền như bột mì, đáng yêu và không có kiểu nghịch ngàm sượng trớn như cô chị. Hai đứa là hai

hình ảnh trái ngược với nhau và trái ngược với chính mình, giá như chúng nó đổi quần áo và phụ kiện cho nhau thì còn đ

Đây là một trong những hoạt động thường kỳ trong tháng của hội. Nhà của cặp quý khá thoải mái nên chúng tôi thường ngồi ra bãi cỏ ăn uống và nói chuyện. Tôi và em Nga nằm ngửa mặt lên trời, không khí đã dịu dịu, đỡ hơn lúc sáng. Ngân và Vân đang đùa nghịch với con chó ngao ba mươi cân của nhà Lam -Giang trong lúc ba đứa còn lại ngồi túm lại nói chuyện gì đó, mồm vẫn nhau nhàu thịt nướng – món chúng nó thèm ăn cả đời không chán. Chợt em Nga quay sang phía tôi:

- Này chị, sắp sinh nhật hai con quý rồi đấy.

- Ờ, bốn ngày nữa thì phải.

- Làm cái gì không chị?

- Chưa nghĩ ra, mà có ý tưởng gì không? – Tôi vừa nói vừa khịt khịt mũi, mùi thịt nướng vẫn thật là quyến rũ mặc dù tôi đã ăn đến xiên thứ tư.

- Đi Sapa, ông chú của em có cái khách sạn trên đấy.

- Mà nói thật đấy à? – Tôi há hốc mồm.

- Ờ kìa, em nói thật! – Và nó hét toáng lên. – Này các chị ơi em bảo này...

Câu này của em Nga lại mở ra trước mắt chúng tôi những chuỗi ngày... khó tả! Thực tế là đoạn sau rất dài dòng, vì không phải cứ muốn là được. Nhưng tôi cắt tọt hết những thứ khác vì nó không liên quan đến câu chuyện lắm. Không sao, chúng tôi còn rất trẻ, và vì thế ba ngày sau, cả lũ đã ở ga tàu chuẩn bị lên đường đi Sapa! Thật là điên, nhưng sau này nghĩ lại tôi không tiếc.

Chuyến đi này đã làm chúng tôi hiểu ra nhiều thứ.

Gặp những người không thể quên.

Gặp những chuyện mà chúng tôi sẽ phải nh

Những điều ấy vẫn còn đang ở trước mắt...

Và...

Những ngày phía trước bao giờ cũng là những ngày dài... Mọi chuyện sẽ ổn, vấn đề là ta phải chờ đợi.

Kỳ 4: Mưa xuống

Những tình cảm được khơi ra đôi khi chỉ để kìm nén

hoặc để dằn kìm nén

(Nỗi ám ảnh – Paul Co)

Sinh nhật tuyệt vời

Những thứ ánh sáng cuối cùng của Hà Nội đang vụt qua nhanh chóng. Từng đoạn phố quen thuộc lướt qua mắt tôi. Thậm chí khi tàu đi qua Cửa Nam, tôi còn nhìn thấy cả một đứa bạn đang dừng xe. Cái cảm giác có những người lướt qua mình thật là hay.

Cả đội xếp đồ ngay ngắn trên nóc. Rồi kế hoạch tác chiến bắt đầu. Vân rủ rê Khánh Lam, Khánh Giang đi dạo quanh tàu xem có

anh nào xinh trai không. Vốn mang bản chất hóm trong người, hai con quỷ không chút nghi ngờ tốt theo Vân tung tăng giữa các toa tàu. Cửa vừa đóng lại, em Nga vỗ tay:

- Nào các chị, bắt đầu thôi!

Công việc đã được phân công trước nên cả bọn nhanh chóng nhập cuộc. Ngân mang cái bom bóng mini ra hì hục ngồi bom bóng bay và cả bóng không bay. Vy thì bóc những túi nến ra và lắp vào ế, đặt ở khắp phòng, em Nga thì dọn dẹp lại toàn bộ phòng, xếp lại chăn đệm, gập tầng hai lên để lấy không gian. Tôi mở bàn ra, đặt chiếc bánh sinh nhật lên. (chúng tôi đã phải giấu chiếc bánh rất kỹ!). Hai chiếc loa mini được đặt lên hai góc phòng, cắm vào ipod đã sẵn sàng bản *Happy birthday*. Một tấm vải to bằng cả người có chữ "Happy birthday to my sweetie devils_Lam-Giang!" được căng lên trên cửa sổ. Nến đã được châm lên sáng rực cả căn phòng. Mọi thứ đã sẵn sàng, tôi nháy máy cho Vân. Và cả bọn hồi hộp chờ đợi...

Một phút...

Hai phút...

Tôi đang trầm nghĩ trong đầu "trên tàu có anh nào đẹp trai thật à" thì cửa mở ra, đèn được bật sáng lên, một loạt pháo giấy bắn ra từ các góc, chúng tôi hò hét ầm ĩ. Ipod được bật lên bản nhạc quen thuộc, bóng bay thả xuống từ giường tầng ba, chúng tôi chúc mừng sinh nhật hai đứa trong một khung cảnh không thể quên được. Tất nhiên là hai con quỷ con choáng hết cả váng rồi. Chúng nó rú ầm lên sung sướng, lại chả. Rồi ôm lấy tôi nhảy múa như lũ hâm, (không phải vì nó yêu quý tôi hơn những đứa kia đâu mà vì tôi là đứa gần nhất, bọn kia ngồi bên trên để còn ném bóng và bắn pháo!).

Và không phải nói nhiều, chúng tôi đã có một bữa tiệc sinh nhật tuyệt vời, một bữa tiệc sinh nhật mà chỉ có tình bạn là thứ duy

nhất làm hai con bạn đã phải bật khóc vì thích. *Những hạnh phúc ngọt lành.*

Giữa những khoang tàu tấp nập những con người đi lại, nói chuyện, nhiều tâm tư suy nghĩ – những chuyến tàu bao giờ cũng thế, đã có một phòng rất đẹp và rất nhiều tiếng cười, đó là điều đã ru tôi ngủ một giấc ngủ ngon đêm đấy.

Cảm xúc

- Này, chúng mày có cảm thấy lạnh không?

Đấy là câu hỏi đầu tiên của cái Vy khi chúng tôi xuống đến Lào Cai.

- Không! – Con Vâ

- Thế mà tao cứ tưởng trên này lạnh lắm. Làm tao mang cả áo khoác đi đây này.

- Mày cũng có thể vào phòng bật điều hoà mười sáu độ và mặc cái áo khoác đấy vào. Sao phải xoắn. Haha!!

Cả bọn cười phá lên. Từ Lào Cai đi ô tô khoảng hơn nửa tiếng nữa là đến Sapa, không khí trong lành và mát mẻ. Cảnh vật vẫn hơi động lại chút sương từ đêm cũ, càng tăng thêm cái khung cảnh mờ ảo của Sapa. *Tôi ngược mắt ngắm những bóng mây trên đỉnh núi, cảm giác một cái gì đó vô cùng xa xôi, như mây chẳng hạn, chỉ chút nữa thôi sẽ nằm trong lòng mình, thì thật là thích thú.*

Sau khi nhả đồ ở khách sạn là tất cả tung tăng ra ngoài chơi ngay. Chú của em Nga nhìn cả bọn lắc đầu cười, ai cũng biết là quý cái mà vẫn cứ thích ngắm, con gái có cái lợi thế vậy đó! Bún chả trên

này ngon đừng hỏi, hay là vì chúng tôi đói quá! Ăn xong cả bọn lên nhà thờ ngồi uống nước vối và ăn hạt bí, ở nơi này thì dễ dàng tìm được những góc yên bình trong ồn ã, điều hiếm ở Hà Nội. Tôi chợt nhớ Đăng, chắc giờ này anh đang trên thư viện, giữa những góc của cuộc sống, một người nào đó vẫn làm bạn nhớ đến một cách dịu dàng, đó hẳn phải là... Tôi dừng suy nghĩ và mỉm cười, tôi không muốn điều này rõ ràng, chưa cần thiết phải như thế. Bởi Đăng sẽ còn đi nhiều. Những năm sau đó, anh có thể đã ở hoa lệ Paris, dạo bước giữa những phố lát gạch Venice, ngắm cơn mưa sa mạc mười năm một lần Sahara, chơi đêm trắng ở Nga, chầm điếu thuốc giữa Quảng trường Đỏ ở Nga, bước qua Cổng Trời, chạm chân lên đỉnh Tây Tạng, đi vào sương mù của London....

Những con đường của một đời người...

Nhưng rồi nơi nào anh có cảm giác bình yên như giữa lòng Hà Nội....

Và ở trong thiên đường trái tim của một con người.

Chiều Sapa dần trôi trong êm ả, từng con đường dốc nghiêng ngả như tiếng cười của những cô gái đi về phía mặt trời lặn...

Em bé>

Sapa vẫn đẹp vẻ đẹp hoang sơ như thế, từ rất lâu rồi, bây giờ, và sau này. Chúng tôi chơi lang thang giữa bãi đá cổ, nghịch trong vườn đào, thác Bạc, chợ tình – nghe nói cái này sắp bị dẹp đưa nào cũng xuýt xoa tiếc rẻ, đi xuống bản Cát Cát chơi với... người H'Mông. Cái thú vị nhất của Sapa chính là những điều còn chưa hiện đại như thế. Chiều lại ngồi đếm lan ở Vườn thực vật Phong lan, những anh chị tình nguyện viên bảo vệ rừng đón tiếp cả bọn một cách rất vui vẻ, rồi xuống bếp nấu cơm lam. Vui dã man!

Rồi trời tối, và trời lại sáng.

Sáng sớm. Không khí Sapa gọi lên một cái gì đó ung dung. Chúng tôi ngồi ăn ngô nướng ở gần chợ trung tâm, những người dân tộc ở đây đi qua lại rất nhiều. Những em bé dân tộc nhỏ xíu đã đi bán hàng cho bố mẹ. Ngân rất thích trẻ con, nó cứ... bắt mấy đứa trẻ con lại xuýt xoa, thế là bọn nhóc lại càng bu lại bán hàng. Chợt giữa cái lúc cả lũ đang cười đùa ấy, Ngân kêu lên:

- Uầy, xinh vật!

Theo ngón tay của nó, chúng tôi nhìn thấy một bé gái. Phải thừa nhận khuôn mặt của em bé mang những nét rất lạ, có cái gì đó rất tây, da trắng và mũi thẳng, cao, mắt sụp xuống kiểu... một mí ruồi, và mắt rất nhiều nước, y hệt đứa bé trong *Memories of Geisha* mà tôi đã từng xem. Ngân vẫy vẫy tay gọi đứa bé lại.

- Em mấy tuổi rồi.

- Sáu. – Nó bập bồm.

Vy nhún vai:

- Nó nói thế là bốn thôi đấy. Bọn trẻ con ở đây luôn bị bố mẹ bắt đi bán hàng từ rất bé, khách hỏi luôn khai gian tuổi.

- Tao cũng nghĩ thế. – Ngân nheo mắt. – Em đi bán hàng cho bố mẹ à?

Con bé gật đầu. Mắt nó trong veo. Tôi rù

- Em tên là gì?

- My.

- Em bán được nhiều không? – Ngân vừa nói vừa xem mấy cái vòng đeo tay tết bằng vải của con bé.

- Không. – Nó lắc đầu, tiếp tục nhìn chúng tôi.

- Thế chị mua hết tất cả chỗ đây này, rồi em chụp ảnh với chị nhé. – Ngân tiếp tục dỗ dành con bé.

- Vâng! – nó cười thích thú.

Em Nga nhoẻn miệng:

- Chị thích nó à, sao không mua nó luôn, ở đây người ta bán cả trẻ con đấy!

- Thật á??? – Cả đội gần như đồng thanh, cùng nhìn vào em Nga.

Nga nhún vai:

- Thật.

- Sao mà biết?

- Vì... em biết! Chú em ở trên này mà, em lên đây hàng năm mà, sao em lại không biết!

- Bán là sao, là... bán thật á?? – Con Vân hỏi một câu hỏi rất ngô nghê.

- Bán thật chứ sao. Là chị đưa tiền cho mẹ nó, em không nhớ nhưng khoảng gần một triệu gì đó, và chị sẽ bế nó về nuôi.

- Giấy tờ thế nào?

- Haha, bọn trẻ con này làm gì có giấy tờ, nó là con rơi những khách du lịch đến đây mà. Chị cứ mua một đứa, rồi về Hà Nội đăng ký, thậm chí ra ngay uỷ ban ở đây đăng ký nhận nuôi là được đấy.

- Tròi ạ!

- Tất nhiên phải trên mười tám, ở đây có chị Vân là mười tám kìa, các chị nhận nuôi nó được đấy!

Chúng tôi lặng đi, tròi ạ, chẳng lẽ ở đây con người rẻ mạt đến thế sao. Em Nga tiếp tục nói, nó bảo người ta hay lên đây mua trẻ con như thế mà, thậm chí mua người lớn cũng được chứ nói gì trẻ con. Có những sự thật khi biết đến nó người ta thật là sốc. Khánh Lam bật cười:

- Chúng mày điên hết rồi. Nuôi nấng cái gì chứ, thân mình còn chưa nổi nuôi gì ai!

Ngân nheo mắt:

- Nhưng tao trông nó tội nghiệp quá, mà nó xinh quá đi mất, mình mang nó về nuôi rồi đào tạo sau này thành BoA không chừng! Để nó ở đây tội quá.

- Không được! Mày hâm rồi! Chuyện đó đâu dễ dàng thế!

- Không thử sao biết.

- Đây là chuyện không thể thử, mày mang về nuôi không được mày đưa cho ai?

- Chẳng lẽ cả bọn chúng mình mà không nuôi nổi một đứa trẻ con sao?

- Mày nghĩ là nuôi một đứa bé chỉ có ăn thôi sao? Và mày nghĩ là gia đình mày sẽ chấp nhận sao?

- Nhưng tao thương nó quá!

- Được rồi, chúng mày stop lại nào. – Tôi ngắt lời.

Tôi nhìn bọn còn lại, chúng nó nhún vai, ra chiều không có ý kiến. Tôi đặt tay lên Ngân:

- Thôi mày, chuyện này là không thể. Tao cũng thích con bé này lắm và tao nghĩ đứa nào cũng thế, nhưng chuyện nhận nuôi một đứa bé là hoàn toàn vượt ra ngoài suy nghĩ của tất cả. Bỏ qua chuyện này đi.

Mặt nó buồn thiu. Ngân ngồi chơi với My một lúc nữa, nó mua hết vòng mà con bé bán, cho con bé ăn cùng, rồi chụp ảnh. Lúc về trông Ngân buồn lắm, nó cứ khịt khịt mũi. Dẫu là bạn thân, tôi cũng không biết an ủi như thế nào, đôi khi người ta cần im lặng.

Và chuyến tàu về trở nên dài hơn bao giờ hết, chúng tôi không buồn, nhưng thấy băng khuâng, hình ảnh của My cứ lảng vảng trong suy nghĩ từng đứa, nhất là Ngân. Nó nói nhất định sau này sẽ quay về đây đón con bé đi. *Đấy chỉ là một lời nói đùa, vì làm sao có ai đó không quen biết lại đi qua đời ta hai lần. Nhưng biết đâu đấy.*

Việc gặp My để lại trong tôi dấu ấn sâu sắc, để biết thương con người hơn, và cũng để biết trong cuộc sống có những điều dù ta muốn hay không, cũng không thể làm được. *Chỉ là một suy nghĩ tốt, nhưng đôi khi chỉ cần một suy nghĩ tốt đã là mầm của mọi yêu thương. Vì người ta cần phải học suy nghĩ, trước khi hành động.*

Đêm ấy mưa đập vào cửa sổ suốt, gió tiễn chúng tôi về Hà Nội. Và trên một chuyến tàu thật là dài, Ngân đã ôm tôi ngủ, đến tận sáng gối vẫn còn ướt. Tôi hiểu hơn một người bạn.

Một năm học mới đang chờ chúng tôi khi trở về, kỳ nghỉ đã kết thúc...

Và...

Những ngày phía trước bao giờ cũng là những ngày dài... Mọi chuyện sẽ ổn, vấn đề là ta phải chờ đợi.

Kỳ 5

Biết cách sống là một điều tuyệt vời>

(Crup-xcai-a)

Như nhiều ngày...

Tháng chín tình cờ là một tháng mang không khí của thu chớm, để khi tất cả lũ học sinh trở lại trường học, lại như thấy một cái gì đó đang tươi mới, đang trở lại trên tất cả phố phường, cuộc sống. Những quán café nhỏ trên đường Triệu Việt Vương như ngập trong dòng người đi lại, người ta vẫn đi lại thế thôi, nhưng cái mới là ở trên từng cảm xúc, từng khuôn mặt. Đây là một trò chơi của mùa Hà Nội và chỉ dễ dàng tìm thấy ở Hà Nội, nơi mà những mùa cách nhau bởi sự thay đổi của cây, của phố, của mưa nắng, và của nhịp đập trái tim. Tôi đến lớp từ rất sớm. Những ngày đầu năm học lớp không đông, rõ ràng là như thế. Phải một tuần sau ngày khai giảng thì học sinh mới tề tựu đầy đủ về trường sau những cuộc vui dài chưa dứt, đây là sự thật mà lũ học sinh ai cũng biết và người lớn thì cứ tha hồ che giấu. Lam và Giang ngồi tán dóc về một chủ đề chết tiệt mà tôi không muốn tham gia. Tôi ngồi ở cửa sổ, cố gắng tạo một dáng thật đẹp để nếu có anh nào phía dưới đường có chột nhìn thấy thì phải có tai nạn. Thực ra gọi đây là một cái cửa sổ để chụp ảnh thì chẳng ngoa bởi nó thật là ...quá chuẩn! Bọn lớp tôi hồi Noel năm ngoái đã trang trí, xịt sơn màu, chăng dây... nói chung là làm đủ thứ hằm bà lằng để nó trông thật là Hàn "xéng". Nhưng từ ngày để ra cái cửa sổ thật là đẹp đấy thì chẳng bao giờ tôi có cơ hội ngồi lên bởi

nó luôn luôn “not available” – không có chỗ cho tôi, mà tính tôi thì ghét tranh chấp..

Thế mà hôm nay chẳng có ai tranh với tôi cái cửa sổ. Tôi tiếp tục trần trố với việc... “tạo kiểu ngồi”, hơi duỗi chân ra một chút, hai tay đặt lên đầu gối một cách nhẹ nhàng, mặt ngẩng cao, uốn ngực...

Tách!

Một thứ ánh sáng loé lên, tôi giật mình quay lại, em Nga đang cười nhảu nhử với cái máy ảnh rất - nhiều - chấm của nó, tôi hét lên một tiếng giống kiểu yêu quái trong phim Tôn Ngộ Không rồi nhảy vù khỏi cái cửa sổ, rượt đuổi em Nga để cướp lấy cái máy ảnh và xoá đi cái ảnh...quái thai mà nó đã chụp được tôi đang “tự - điên - bên - cửa - sổ”, hai đứa đuổi nhau vù vù quanh giảng đường, tôi thuộc tuyến điên kinh nữ còn con bé ẻo lả thích paparazzi kia làm sao có thể đỡ tôi, chẳng mấy chốc nó đã chỉ còn cách tôi một sải tay. Tôi đang hồ hởi chuẩn bị tóm được nó thì đột nhiên nó quẹo trái một cách đột ngột, tôi hoàn toàn bị bất ngờ bởi trước mặt tôi là cái cầu thang dẫn xuống tầng dưới...

Bộp! Bụp! Xoạc! Ầm!

Đại khái thế, và tôi ngã thẳng xuống tầng dưới, lăn không gượng được ở cái cầu thang...khi tôi ngẩng mặt lên thì váy tôi đang rách toạc, đáng nằm thảm hại, tóc tai xù lên, mặt méo xệch, vai áo trễ xuống...

Tách một cái nữa!

Không ai khác vẫn là em Nga đang đứng trên cười nhảu nhử nhìn tôi, nhún vai ra chiều em – không – có - lỗi. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu tưởng tượng... Rất có thể ngay ngày hôm sau, cái ảnh khủng khiếp khi tôi đang ngã sóng xoài và méo xệch như A Nở đấy được photo ra và dán khắp mọi nơi trong trường, và có luôn một topic

trong diễn đàn trường về “Linh Milo và bức ảnh của năm!” Thật là bê tha!

Những trò nghịch ngợm học sinh lại bắt đầu và kéo dài bất tận đến khi hè được đánh thức, bao giờ cũng thế.

Chuyện xảy ra hàng ngày! Đây chỉ là một trong số đó!

Và cũng là một trong vô số lý do tôi thích đến trường!

Như nhiều lần...

Chủ Nhật. Ngày mới bắt đầu bằng màn dự báo thời tiết chào buổi sáng. Bố mẹ đi về quê có việc và dặn nếu cả hai đứa ra khỏi nhà thì nhớ khoá cửa kỹ càng. Thằng Khuê chạy nhảy trong nhà với những thứ dụng cụ linh kinh của nó. Thằng bé chuẩn bị đi câu cá với mấy đứa bạn, đây là trò ưa thích của nó vào Chủ nhật hàng tuần. Trong những trò đậm chất hiếu động của nó thì đây là thứ mà tôi ít ác cảm. Trước khi ra khỏi nhà, nó quay lại phía tôi:

- Chị Linh, chị có thích chuồn chuồn không, em sẽ bo chị một ít!

Á, thi thoảng thằng quý tình cảm một cách đáng nghi ngờ.

- Có đấy, nhiều vào!

- Mười nghìn một con! – Nó cười phá lên.

- Xôi xéo!

- Em đùa đấy, nếu chiều chị đi Hồng trà với mấy chị kia thì nhớ mua cho em trà mật ong nhé. Chúng ta trao đổi!

Tôi trừng mắt dọa dẫm:

- Đi đi!

Khuê vừa cười sảng khoái vừa xách đồng hồ câu ra khỏi nhà. Tôi tiếp tục kiên nhẫn ngồi xem hết bản dự báo thời tiết nói về những cơn bão tận đâu đâu cho đến khi chuông điện thoại reo lên những hồi inh ỏi.

- Công ty môi giới hôn nhân xin nghe.

- Thôi đi con hâm.

- Ờ Vy à, sao?

- Đi từ thiện không?

- Đi! Xa không?

- Một cái làng trẻ em gần Hoà Bình. Xong thì cả đội xuống dưới Lương Sơn ăn uống.

- Oh yeah! Nhưng mà nhân dịp gì thế?

- Nhân dịp chị của tao vừa có em bé, vừa khám hôm qua xong. Hôm nay anh chị ăn rửa cả đội mình đi ăn khao. Anh rể tao bảo là lấy xe đi xa xa ăn cho vui. Thế là tao nghĩ ra quả

- Và?

- Và mày có năm mươi chín phút để gom đồ đạc sách vở quần áo từ thiện. Một tiếng nữa xe sẽ đến nhà mày đón!

- Tuân lệnh!

Tôi vừa chạy khắp phòng vớ vét những thứ không dùng nữa, lọc quần áo, sách báo vừa suy nghĩ. Toàn những phi vụ kiểu này! Cứ hứng lên là làm. Không bao giờ tôi có thời gian chuẩn bị tử tế từ khi bắt đầu quen cái lũ nhí nhố này. Nhưng chúng nó rất vui, không bao giờ cái khoảng không gian quanh tôi bị nhàm chán quanh những con người này.

Và đó là một điều tuyệt vời.

“Biết cách sống là một điều tuyệt vời”, tôi tự nhủ thế.

Như nhiều hờn dỗi...

- Con không ăn tôm!
- Ăn đi con. Nhiều canxi lắm đấy! – Mẹ tỉnh bơ.
- Con không ăn hải sản!
- Ăn đi con. Nhiều canxi! – Bố nhắc lại, còn bốt đi vài từ.
- Con không ăn. – Tôi kiểu ngán ngẩm lắm rồi. – Con bị dị ứng hải sản mà.
- Đồ sượng quá hoá khô. – Thằng Khuê chêm vào.

Tôi trừng mắt với nó. Và vội vài cái rồi phi lên phòng trùm chăn kín ra vẻ dỗi. Tiếng mẹ quát ầm ầm dưới nhà. Ưc chết đi được, lần nào cũng thế, tôi không thể nào ăn được hải sảnừ làm rồi bắt ăn. Tiếng gõ cửa, chắc là mẹ. Tôi làm thỉnh thoảng trùm chăn kín hơn.

Hì hụi.

Lau lau.

Một tiếng sau, tôi mò sang phòng mẹ. He hé cửa, mẹ đang đọc sách.

- Mẹ à, Chủ nhật mẹ đi xem phim với con không?

- Tưởng cô dỗi... – Giọng mẹ dài như tháng bảy.

- Dỗi gì đâu ạ. Hi, thế mẹ nhá, thứ Bảy con với mẹ đi xem nhá. Chụt choẹt!

Tôi làm một cái hôn gió, rồi khép cửa chạy tít vào phòng.

Luôn luôn, tôi biết trân trọng giá trị của cái chăn ấm, kể cả khi trời mưa hay nắng.

Như nhiều thương yêu...

Đăng viết mail về, anh nói dạo này anh vẫn bận như thế, nhưng cuộc sống ổn định hơn. Anh đã quen với Sing, giờ giấc, đồ ăn, khí hậu... mọi thứ. Anh gửi cho tôi những tấm ảnh đợt tôi sang. Tôi nhìn lại chính mình trong những nụ cười và vòng tay. Tôi viết mail lại, nói rằng tôi ổn, cuộc sống vẫn thế, chúng tôi đến trường, đi chơi, đi party, đi từ thiện, cả bọn nhớ anh. *“Hà Nội vẫn vậy và nhớ về sớm với tất cả, với em...”* Thấy yên ả kì diệu. Đó là những khoảnh khắc đặc biệt của trái tim. *Tình cảm thật sự không bao giờ có thể bị chia cắt bởi thời gian hay khoảng cách, chắc chắn.*

Và như nhiều phần của cuộc sống

Chiều thứ Bảy, chúng tôi ngồi ở Nhà thờ sau giờ học. Nơi này đã ng một đông hơn, lúc trước nó rất vắng, chỉ có hội chúng tôi và

dăm ba sinh viên rock thích tụ tập. Bọn bạn túm tụm ngồi nói về bài kiểm tra chớp nhoáng cuối giờ học. Ngân quay sang tôi:

- Này, mày có nghĩ tao trên tám bài vừa rồi không?

- Mày có làm hết sức không?

- Có

- Tốt rồi.

Nó hít hít khí trời, thì thầm:

- Năm nay hình như thu muộn hơn.

- Không phải đâu, chỉ vì mỗi năm mày lại chờ đợi thu hơn, nên mày thấy nó sao mãi không đến thôi. Nó đang đến đấy... – Tôi mỉm cười.

Tôi lặng yên giữa phố phường ồn ã, lắng nghe chiều Hà Nội. Trà ở đây vẫn ngon như thế sau bao nhiêu lần mùa chuyển, có lẽ vì nó ngấm cả những vị ngọt của nhà thờ cổ Hà Nội. Mùa thật tuyệt vời. Mà không, bản thân sự sống đã quá tuyệt vời rồi. Tôi thấy yêu cái cuộc sống quanh mình biết bao, mỗi khi ngồi đây, bởi nó phác lên những mảng màu rất riêng của phố, của gió, của nắng, của lá, và của tôi. *Cứ mỗi ngày mới lại là những điều mới mà tôi chờ đợi.*

Cuộc sống như một ly cocktail pha trộn nhiều hương vị, và vì thế, nó mới ngon. Tôi yêu tất cả những buồn vui hờn giận yêu thương trong cuộc sống tôi. Và tôi yêu tuổi mười bảy của tôi, đang bùng lên những ánh sáng ngọt ngào trước mắt.

